1. Baskı
100.000 Kitap

CEZMİ ERSÖZ

Ölürsem Beni Seninle Ararlar Şimdi

GÜNDAŞ KÜLTÜR

Cezmi Ersöz

1959 YILINDA İstanbul'da doğdu. Kabataş Erkek Lisesi'ni bitirdi. Daha sonra İstanbul Siyasal Bilimler Fakültesi'nde Siyaset ve Kamu Yönetimi Bölümü'nden mezun oldu. Önceleri edebiyat dergilerinde şiirleri ve eleştirileri yayımlandı. Cumhuriyet, Güneş, Özgür Gündem, Aydınlık gibi günlük gazetelerde yazdı. Daha sonra haftalık Deli dergisinde yazmaya başladı. Halen Leman dergisinde yazıyor. Kitapları: *Kafka Market* (Aykırı Yazılar, 1991), *Şehirden Bir Çocuk Sevdin Yine* (Şiirler, 1993), *Hayat Bir Emrin Var mı?* (Deneme, 1993), *Haritanın Yırtılan Yeri* (Röportajlar/Yazılar, 1994), *Ancak Bir Benzerim Öldürebilir Beni* (Deneme, 1994), *Son Yüzler* (Röportajlar, 1994), *Saçlarının Kardeş Kokusu* (Deneme, 1995), *Annelik Oyunu Bitti* (Deneme, 1996), *Yok Karşılığı Yüzünün* (Yazılar/Şiirler, 1997), *Kırk Yılda Bir Gibisin* (Yazılar, 1997), *Hayallerini Yak Evi Isıt* (Yazılar/Şiirler, 1998), *İçime Gir Ama Sigaranı Söndürme* (Öykü, 1999), *Bana Türkçe Bir Ekmek Ver* (Öykü, 2000), *Şizofren Aşka Mektup* (Mektuplar, 2001), *Yine Seninle Geldi Hayat* (2002), *Suçtur Umutsuzluğa Kapılmak* (2004), *Ölürsem Beni Seninle Ararlar Şimdi* (2004).

Web sitesi: www.cezmiersoz.net

GENDAŞ KÜLTÜR

Ölürsem Beni Seninle Ararlar Şimdi
Cezmi Ersöz
Yeni Seri: 452
Bütün Eserleri: 17
© Cezmi Ersöz ve GENDAŞ A.Ş., İstanbul 2004

Kapak Tasarımı: Nevruz Kıran

1. Baskı: Kasım 2004

ISBN 975-308-648-2

Kapak, iç baskı ve cilt: Kaya Matbacılık (0212) 656 62 20

Gendaş A.Ş., Çatalçeşme Sk. No: 19 Cağaloğlu-İstanbul
Tel: (0212) 512 33 86 - 512 94 67 (Pbx) Faks: 520 82 12
e-posta: gendaskultur@yahoo.com

Cezmi Ersöz

Ölürsem
Beni Seninle Ararlar Şimdi

Deneme

İnsanın Bir Başkasına Muhtaç Olduğu Yerdeyim

"Başkalarına muhtaç olmak ayıp bir şeydir!"

Bu sözünü hiç unutamadım onun. Unutmam da... Kim tarafından ve ne zaman yaralandığını hiç bilmiyorum, ama güzel ve çekici bir kadındı. Güzelliği en çok kendisini umutsuzca özlemesinden kaynaklanıyordu. Güzelliği yüzündeki yitik seslerden, can çekişen anılardan, yüreğindeki umutsuz kanayıştan geliyordu en çok...

Kalbinde kirli bir kan birikmişti ve onu bir türlü dışarı atamıyordu. Birisi onu kendisinden kötü ayırmıştı. Kalbiyle arasında mesafeler vardı. Sevgisiyle arasında mesafeler... Kendisini ona hatırlatacak birisini arıyordu aslında. Ama karşısına kim çıksa o eski korkusu aklına geliyor, kalbindeki o kirli kan aklına geliyor, tam kendisini anlatacakken birden duvarlarını hiç olmadığı kadar kapatıyor, sonra yine kalbiyle kendisi arasındaki o derin, o sonsuz, o ıssız boşluğa geri dönüyordu.

O boşluğa geri dönünce de herkesten nefret eden, sonsuz acımasız birine dönüyordu. O boşluğa geri dönünce, karşısına çıkan herkesi kendi güzelliğini doğrulayacak bir ayna gibi görüyordu. O aynaya büyülü güzelliğini ve çekiciliğini anlattırıyor, ona kendisinin ne denli vazgeçilmez ve unutulmaz biri olduğunu söylettiriyor, sonra en az kendisine duyduğu o derin öfkeye ben-

zer bir öfkeyle aynayı hiç düşünmeden sonsuz bir kinle ayakları altında kırıyordu!

Karşılıksız acılarla tozlanıyordu kimsesiz kalbi. Dağılıp gitmemek için bütün kapılarını kapatmıştı hayata. Duvarlarının gerisinde hem içindeki kötülüğü susturuyor hem de dışarıdaki kötülüklerin içine girmesine engel oluyordu. Ama kötülüklerden saklanırken iyi rastlantılara, aşklara, onu uzun yollara çıkartacak olan doğurgan acılara da kendisini kapatıyordu. Ve ne zamandır kalbine 'iyilik yağmurları' yağdırmıyordu.

Adımı duymuş bir yerlerden. Sonra yazdıklarımı okumaya başlamış, bir yazımda da kendisini bulmuş. Günlerce ısrarla aradı durdu. Mektuplar yazdı, fakslar çekti... Mektubunun bir yerinde, durmadan dibe batıyorum, ne olur kurtarın beni, çürüyorum, çürümekten kurtarın beni, diyordu. İçimdeki bir ses önce, uzak dur, dedi. Sesindeki o kirli kanama kalbimdeki çok eski bir korkuya gelip dokunmuştu. Ama ne kadar bekleyebilirdim ki? Ben kendimi biliyorum. Nerede kimsesiz bir aşk varsa, nerede çırpınan bir hayat varsa kalkıp giderim. Öyle az şey yaşadım ki hayat adına, öyle az şey yaşadım ki kalbim adına, bir de baktım telefonda sesim onun sesinde kanıyor, sesim onun sesinde beni küçümsüyor, yargılıyor...

Karşılaştığımız anda hayal kırıklığına uğradı. Gözlerinden anladım. Beni beklediği gibi bulmamıştı. Aslında onun hayalkırıklığı, ona, tamam, görüşelim, dediğim anda başlamıştı. Benimle buluşmak için yola çıktığı anda... Çünkü yolda eski bir üşüme gibi hatırlamıştı kendisini. Bana gelirken kendisini eski ve sonsuz bir yenilgi gibi hatırlamıştı. Her şeyi, ama her şeyi ezberlemişti. Sevgiyi, aşkı, ayrılığı... Onu bu hale getiren insanın duyarsızlığını bile ezbere söylüyordu. Ve mümkün olduğu kadar etkileyici konuşuyordu. Bense sadece ağzının kenarındaki o güzel çukura bakıyordum. O çukurda saklıydı sanki özleyip de ya-

şayamadıkları. O çukurda gizliydi sanki bütün masumiyeti...

Hayat iğrenç, diyordu, insanlar acımasız... Dünya bize ne kadar uzak, diyordu; ama ben onu çoğu kez dinlemiyor, yanağının kenarındaki o çocuksu derinliğe bakıyordum. Ezbere de konuşsa öyle güzel ve öyle önemli şeyler söylüyordu ki. Gözlerim sık sık o çocuksu derinliğinden yüzüne, yüzünden yayılan öksüz ışığa ve o savruk, yaban varlığına yöneliyordu.

Bir yerde tıkanıp kalmıştı sanki. Öylesine aynıydı ki insanlar, öylesine benzerdi ki karşılaşmalar, sonunda bir yerde kendisini anlatırken donup kalmıştı. Ayırt etmez olmuştu karşısına çıkanları. O en dipte, o en büyük yenilgisinde, o amansız korkusunda donup kalmıştı. İçinde sonsuz gelgitler, içinde dünyanın ilk zamanları, içinde insanın en eski, en saçma, en tutarsız halleri varken, yaşadığı çağ yüzüne, kalbine ve bütün özleyişlerine buzul bir dokunulmazlık hediye etmişti. Buzul bir kimsesizlik, buzul bir güvensizlik...

İçindekini yaşamaya kalktığında hep kaybediyordu. Bu kaybediş bir süre sonra çoğu zaman kendisinin bile inanmakta güçlük çektiği bir korkusuzluk kazandırmıştı ona. Hayatı umursamadığı, hiçbir beklentisi kalmadığı, kalbinin öldüğüne inandığı için en zor kararları hiç düşünmeden, anında veriyordu. Öylesine umutsuzdu ki, öylesine çaresizdi ki, hep kazanıyordu. Kazandıkları ona kalbinin biraz daha öldüğünü, duvarlarının biraz daha yükseldiğini hatırlatıyordu. Kazandıkça kendisine, düşlerine, aşklarına olan mesafe biraz daha artıyor, kazandıkça ömrünü kaybediyordu. Ve bu açığın hiçbir zaman kapanmayacağını sanıyordu. Bu büyük boşluğun... İşte bu yüzden geride kalmış, kendisinden daha çok, bu çağa uygun görünen halini küçümsüyordu.

Beni de küçümsedi. Beni de daha öncekilerden saydı. Öylesine yaralıydı ki beni de o nefret ettiği buzul çağdan saydı. Be-

ni gördü ve duvarlarının ardına saklandı hemen. Ve hemen güzelliğine büyülenmiş aynasını elime verdi. O yorgun güzelliğiyle ve o bitkin nefsiyle ezbere bildiği ne varsa kendisini anlattıktan sonra sustu ve yüzyıllık duvarlarının arkasından beni seyretmeye başladı. Konuşmamı istiyordu benden, hata yapmamı. O umutsuz çekiciliğinden etkilenmemi bekliyordu. Herkes gibi olmamı, zaaflara düşmemi istiyordu. Duvarların ardındaki yaşamını benim eksik kişiliğimde bir kez daha doğrulayıp evine, odasına, yalnızlığının mağarasına dönmek istiyordu.

Bunu hissettiğim anda çok eski bir keder kanamaya başladı içimde. Sevebileceğim bir insandı o, ama umutsuzluğunu, imkânsızlığını doğrulamak için gelmişti yanıma. Onu bu denli iyi anlayabildiğim için, son umudunu yıkmamı istiyordu benden. Onu sonsuza kadar sevebileceğimi bildiği için, son kapısını son kez benim kapatmamı istiyordu.

Bana neler yapacağını biliyordum, ama ona kapılmıştım bir kere. Çünkü içimdeki acıyı harekete geçirmişti. Bu acı onu ve kendimi daha iyi hissetmeme yol açıyordu. Bu acı sayesinde kalbime iyi rastlantılar, kimsesiz aşklar, başka insanların acıları, yoksulların, çaresizlerin çığlıkları doluyordu. Bu acıyla içime insanlığın o umutsuz güzelliği doluyordu. Birkaç kez daha buluştuk. O yine aynasını elime tutuşturup ona kendisini anlatmamı istedi. Ona kendisini anlatmaya başladığım anda her zaman olduğu gibi aynayı kırıp gidecekti çünkü. Bu yüzden her defasında aynasını ona geri veriyordum.

Ve o her defasında daha öncekilere ne yapmışsa bana da aynısını yapıyordu. Aslında sen de parçalanmış birisin, diyordu. Sen gerçek değilsin, oynuyorsun, diyordu. Hiç kırılmıyordum bu sözlerinden. Anlamak istiyordum çünkü onu. Anlamak istemek, sevmek istemenin bir başka yoluydu. Onun da beni anlamasını istiyordum. İnsanlardan bahsediyordum ona. Yoksullardan, acı

çekenlerden, sesi kısılmışlardan... O ise, hata yapan bedelini öder, herkes kendisinden sorumlu, diyordu. Ardından, başkalarına muhtaç olmak ayıp bir şeydir, diyordu. Bu sözlerine katılmıyordum elbette. Kıyasıya tartışıyorduk. Ona kendisini duvarlarının arkasına kapattığını, bu yüzden hayatını dondurduğunu, kalbini insanlara, onları anlamaya, iyi rastlantılara, aşklara, kimsesizlerin çığlıklarına kapattığını söylüyordum. Ama ne söylerse söylesin sevmiştim onu. Ölüm gibi, her şeyi bırakmak gibi, umutsuzluğum gibi, umutsuzluğumun ardındaki o delice yaşamak özlemim gibi sevmiştim...

Anladım, böyle olmayacaktı. Tamam, o duvarlarının ardından çıkmak istemiyordu, ama ben de eğer bir gün oradan çıkacaksa ilk beni sevsin istiyordum. Oysa bu da sevgimin benciliğiydi. Ona duyduğum derin sevgiyi kendimi hiç düşünmeden, zamanın o zehir zıkkım akışına hiç aldırmadan onun duvarları kırıp parçalaması için feda edebilirdim. Sonunda aşk adına, koşulsuz sevmek adına hayatımda bana ait kalan her şeyimi ona adamaya karar verdim. Geriye dönebilirsem, hâlâ gücüm kalmışsa, Tanrı'dan onu anlamak ve bütün çıplaklığıyla, bütün savunmasızlığıyla onu anlatabilmek gücü istedim. Başka bir şey değil...

Ve tutup nefesimi en derine battım. Küçük ihanetlere el sallayıp, küçük hayatlara veda edip, onun kendisinden bile gizlediği sırların en derinine daldım. Okuduğum okullara, eksik babalara, tarifelere, bana bu hayatta doğru olarak öğretilmiş her şeye, randevulara, küçük tesellilere, o avutucu, o kabullenmiş akşam saatlerine veda edip battım. O arkasını ısrarla görmek istemediğim sarılışlara ve koşullu sevgilere veda edip battım.

Bu kadarını beklemiyordu. O hep yarım itiraflara alışıktı. O hep bir başına boğulmaya alışıktı. En dipte gördüm, yalvarır gibi bakan gözlerini. Bırak beni, benden hiç umut yok, diyen göz-

lerini... Sonra dipte dolaştım bir süre, orada yıkık gençliğimi aradım. Orada boğulmuş öğretmenlerimi, orada yaşadığı her yerde izi kalacağını sanmış o saf, o çocuk ömrümü aradım. Kimi umutsuzca ve çok sevmişsem artık yapamayacağım her şeyi orada, o en dipte, onun gözlerinde öğrendim.

Boşluğuna benim gözlerim girmişti. Alışık değildi boşluğunda ona koşulsuz bir sevgiyle bakan gözlere. Seni görmek istiyorum, dedi. Sesi başkaydı bu sefer. İçindeki donmuş acı harekete geçmişti. Hayatı ve beni daha iyi hissettiği belliydi. Şimdi ben ne yapacağım, dedi. Cevap vermedim. Acı çekiyorum, dedi; cevap vermedim. Peki şimdi ben kimi seveyim, dedi. Her yerde seni arıyorum; bütün insanlarda, hayvanlarda, ağaçlarda seni arıyorum; beni öldür, ama bunu yapma; hiç uyumadan gökyüzünde bile seni arıyorum, ama yoksun, neredesin, dedi, bir çok kez... Hiç duymamış gibi yaptım. Evimde, onun aşkıyla tırnaklarımla halıları parçalarken, ama ona bunları asla belli etmeksizin, beni sevme, acı çekenleri, yoksulları, kimsesizleri, başkasına muhtaç olanları sev, dedim.

Alışık değildi acı çekenleri, kimsesizleri, başkasına muhtaç olanları sevmeye. Bu yüzden ne yapsa yetmedi ona. Ne yapsa içindeki susuzluğu gideremedi. Bir ara başını örtmeye kalktı. Sonra birden açıldı, beden kutsaldır, deyip hoşlandığı adamlarla sevmeden yatmaya başladı. Sonra içkiye verdi kendisini. Geceleri sessiz telefonlar açardı bana. Hiçbir şey konuşmadan dakikalarca kırgın nefeslerimizi dinlerdik. Ruhlarımız nefeslerimizden akıp birbirine karışırdı.

Ve bir gün oldu, bir daha hiç aramadı beni. Çünkü o da anlamıştı: Benzerler arasındaki aşk bu hayatın kurallarına çarpınca ışığı gören filmler gibi solar...

Sonra duvarlarını yıkıp sokağa çıktı. Kalbini iyilik yağmurlarına açtı. Kalbini iyi rastlantılara, aşklara, kimsesiz ve yoksul

insanların çığlıklarına açtı. Sonra kalbini başka hayatlara açtı. Odalara sığamıyordu artık.

Bir daha hiç aramadı beni, ama ne zaman istesek birbirimizi bulup hasret giderdik. Ne zaman istesek birbirimize sarılıp seviştik. Ne zaman istesek en dibe inip orada birbirimizin gözlerine korkusuzca baktık. Bu yüzden yıllardır aramızda hiç durmadan çoğalan bir aşk gidip gelir...

Aslında o beni herkesten iyi bilir. Çünkü ben insanın bir başkasına muhtaç olduğu yerdeyim... Ben onun aşkıyım. Yoksulları, çaresizleri, kimsesizleri sevdiği yerdeyim...

Dilimdeki Kesik

Kutuplarda ayı avcıları buzların içinde jilet kadar keskin bir baltayı yerleştirir, keskin tarafın üzerine biraz kan sürerlermiş. Bunu bilmeyen ayı gelip kanı yalarken kendi dili kesilirmiş. Ama kanın tadından dilinin acısını fark edemez, kendi kanını yalamaya başlarmış. Damarlarındaki kan tükenince olduğu yere yığılırmış. Avcı da gelip derisini yüzermiş. Avcılar ayıları kurşunlarla vururlarsa ayının postu delineceği ve çok para etmeyeceği için bu yolu denerlermiş.

Şimdi o kan tadını kendi dilimde hisseder gibiyim. Bu bilgiyi öğrenince anladım dilim yıllardır kesikmiş benim. Yıllardır ben de kendi dilimden akan kanı emip duruyormuşum. Başlarda gücümün tükendiğini, kan kaybettiğimi fark etmiyordum. Ama artık ediyorum. Kanım tükeniyor ne zamandır. Böyle giderse yere yığılmam ve birilerinin gelip derimi yüzmesi yakındır...

Yıllardır kendi kanımı emmekten bu hayatta kabul gören her şeye meydan okuyacak cesareti bir türlü bulamadım kendimde. Oysa kurtuluşum bu cesareti bulmamdan geçiyordu. Bu cesareti bulamadığım için çareyi kendi kanımı emmekte bulmuştum. Tükeneceğimi bile bile...

Dilimi kesen o keskin bıçağın ne olduğunu anlamaya kalkışmadığını için varoluşumun o arka bahçesine hep gözlerimi ka-

pattım. Küçük bir inanç yeterdi yaşamam için. Yaşayabilmek ve ayakta kalabilmek için ihtiyacım olan kendimi aldatma inancı... Bu küçük ve zavallı inanç kendi kanımı emerken kendimi unutmama yeterdi. Böyle yaptım.

Hayatı o keskin bıçaktan değil, okullarda bana öğretilenlerde arayıp bulmaya çalışmıştım. Kanım tükenmeye yüz tutunca anlamıştım, okullarda hayatı öğretmiyorlardı, aksine okullarda hayatı olduğu gibi görmemem için gözlerimi bağlıyorlardı. Eğitim başımı eğip dilimi o keskin bıçağın üzerine sürmemi öğretmişti bana. Gözlerim bağlıyken öğrendiğim şey, hep suçlu olduğum ve hiçbir zaman bu suçtan kurtulamayacağımdı. Gözümdeki bağı çıkarıp atmaya her kalktığımda suçlu hissediyordum kendimi. Gözlerim bağlıyken yaşamanın ve bu suçtan kurtulmanın bedeli, alçaklığı ve ikiyüzlülüğü becerebilmekti. Aç kalmamak istiyorsam ikiyüzlü ve alçak olmam gerekiyordu. Ve durmadan kendi kanımı emmem...

Bu yüzden beni kim mutsuz ediyorsa, kim gözlerimi bağlayıp usul usul kanımı emiyorsa ona tapıyordum. Bildiklerimi unutturanlara... Bak sana doğruları öğretiyoruz, sarıl onlara ve geleceğe hazırlan, diyorlardı bana. Gözlerimi bağlayanların doğrularına sarılıyordum ben de. Kendi kanımın kokusundan bu doğruların içindeki hile ve ihtiras kokusunu duyamıyordum. Geleceğim diye sarıldığımın, usul usul bir tükeniş, bir harcanma olduğunu fark edemiyordum. Ben kendi kanımı emerken gözlerimi bağlayanlar da düşlerimi emiyorlardı. Bana ne sunarlarsa, ne gösterirlerse ona inanmakla ve bağlanmakla görevli sayıyordum kendimi. Bir zekâ tutulmasıydı yaşadığım, budala bir inanıştı. İşte zaman zaman kendime duyduğum hayranlığın temelinde bu zekâ tutulması, bu budala inanışlar vardı. Kendime hayran oldukça kendi kanımı daha bir iştahla emiyordum.

Bazen gözlerimdeki bağlardan sıkılır, onu hafifçe ararlar, ha-

yatın nasıl bir yer olduğuna ve varlıkların ardında nelerin saklı olduğuna bakardım. İşte o zaman, ne denli ikiyüzlü ve alçakça bir yaşam sürdürdüğüme bir kez daha tanık olurdum. İşte o zaman, hiçbir acımasız zenginin suratına cesurca tükürmediğimi ve gözlerimdeki bağı sonsuza dek atamadığım sürece bunu hiçbir zaman yapamayacağımı anlardım. İşte o zaman, aklıma şairler, bilgeler, deliler, cesur nihilistler gelirdi, o soylu yoksullar... Gözlerim bağlı olmadığında gizli gizli okuduğum, Eski Yunan'da yaşamış ve kendi kanını emmemek için bir fıçıda yaşamayı göze alan, karnı acıkınca ise karnını sıvazlayıp, bakın ne güzel doydum diyen ve onu ondan kopartacak her şeyle bağını kopartmış Diyojen gelirdi.

Bir gün zenginin biri Diyojen'i evine götürmüş, adamın evi çok lüks ve tertemizmiş. Yerlere sakın tükürme, her yer çok temiz demiş, ev sahibi. Diyojen de kalkıp adamın yüzünün ortasına tükürmüş ve bu evdeki en pis yer senin yüzün, o yüzden tükürdüm yüzüne, demiş.

Gözlerim bağlıyken hep Diyojen'in bu sözünü düşünürdüm; kalbim çaresiz bir umutla çarpardı. Kalbim, uzağımda kalmış cesur çıkışlara, hep ertelediğim yolculuklara, bir yerim var bana çok yakın, ama benden uzakta diyen o hasretime çarpardı. Diyojen gibi yaşamak isterdim, ama okullarda bana ve benim gibilere, zengin olun, zengin olamazsanız, dilenci olacaksınız, diye öğretirlerdi. Zengin ve dilenci... Lüks içindeki ve asalak... Ortası yoktu sanki. Hayatı, düşleri, anlamları omuzlarında taşıyan yoktu. Diyojenler, şairler, deliler, bilgeler, isyankârlar ve o soylu yoksulların yeri yoktu bana sordukları bu toplum haritasında. Çünkü cesaret isterdi şair, bilge, deli, isyankâr ve soylu bir yoksul olmak. Bu hayatın arka bahçesini, varlıkların ve görünenlerin ardındakileri görebilmek için çok cesur ve çılgın olmam gerekiyordu. Gözlerimi bağlayarak bana kabul ettirmek istedikleri

her şeye koşulsuz meydan okumam gerekiyordu.

Kabul etmek ve boyun eğmek içinse sadece sahte bir yaşam umudu, giderek karaktere dönüşen bir ikiyüzlülük ve bolca alçaklık yeter de artardı bile. Bunlar da bende çokça vardı zaten. Kanımın tadını sevmeyi öğrenmiştim. Gözlerim bağlıyken daha huzurluydum. Gözlerim bağlıyken kendimi saf ve ahlaklı buluyordum. Gözlerim bağlıyken çirkeften ve kötülükten uzak sanıyordum kendimi. İyiliklerim dakik ve planlıydı. İyi olma günlerim vardı. Ahlaklı ve örnek insan olma haftalarım vardı. Beni mutsuz edenlere ve harcanmak için ellerine geleceğimi teslim ettiğim insanlara tapma mevsimlerim vardı.

Hiçliğin silahları gelip içimdeki boşluklardan vurmasın beni diye, daha uzun aralıklarla açıyordum gözlerimdeki bağları. Kalbime benden çok uzaktaki, ama bana çok yakın olan o yaralı ve o uyumsuz yanımı küçümsemeyi öğretiyordum durmadan. Kaçış günlerimi, yalan yere umutlandığım yılların içinde görünmez kılıyordum. Edindiğim en büyük tecrübe kendimi aldatmada gösterdiğim o denenmiş, o büyük tecrübeydi. Kendimi aldatmamın bir sınırı yoktu. Çoğu kez yoksullardan yana gözükürdüm, ama hiçbir şeyden korkmadığım kadar korkardım yoksulluktan. Yoksulluk bana, yaşamadan ölmeyi hatırlatırdı hep. Hatta o çamurlu kaldırımlar, karanlık sokaklar, izbe ve metruk evler, o hastalık taşıyan evler ölümden daha çok ürkütürdü beni.

Kendimi kendi gözümde aklayabilmek için ideolojilere bağlanırdım, kuramlara, öğretilere. Çıkar gözetmeyen duygular içindeyken bile bilirdim ki ne yapıyorsam hep kendim için yapıyordum. Kendimi daha çok sevmek için... Kendime duyduğum hayranlığı biraz daha pekiştirmek, güce ve daha çok önemsenmeye duyduğum ihtiyacımı giderebilmek için. Oysa, kendi kanını emen ve emdikçe tükenen biri için, kendini sevmek ne kadar mümkün olabilirdi ki. Gözleri bağlı olduğu için hayatın ar-

ka bahçesini ve varlıkların görünmeyen yüzünü görmekten hep korkan biri giderebilir miydi hayran olunmaya duyduğu o hastalıklı ihtiyacı? Güce ve önemsenmeye duyduğu açlık, daha derin ve daha onulmaz boşluklar açarak büyümez miydi insanın içinde? Gerçek yüzünü göstermeden sevilebilmek... Hayranlık ihtiyacı... Güce ve önemsenmeye duyulan saplantılı arzu... Bütün bunlar, kişinin kendisi toplumsal bir sahtekâr olmadan elde edilebilir miydi?

Ben ne istiyorsam, görüştüğüm, birlikte olduğum insanlar da onu istiyordu. Hepimiz sahtekâr olduğumuz için birbirimize katlanıyorduk. Bir alışveriş dünyasıydı kurduğumuz dünya. Ben onları önemsiyor, seviyor, hayranlık duyuyor gibi yapıyordum, onlar da aynısını bana yapıyorlardı. Birbirimizi seviyor gibi yapıyorduk. Yaşamıyorduk sanki. Söylediğimiz yalanlarla birbirimizi yaşatmaya çalışıyor, boşluklarımızı kapatmak için bir araya geliyor, bir araya geldikçe daha sonra kapatma vaatleriyle birlikte boşluklarımızı daha da büyütüyorduk.

Boşluklarım büyüdükçe güce ve önemsenmeye duyduğum ihtirasım daha da artardı. Bana dayatılan doğrular nasıl birer hileyse, içimde büyüyen ihtiraslar da kötülük yapma arzusu olarak belirirdi içimde. Şehirde böyle bir moda yayılmıştı çünkü. Kötüler daha çok ilgi görüyordu. Kötüler daha çekici geliyordu insanlara. İyilik hep yedekteydi. Kötülük afişlere yazılıyordu. Birbirimizi önce zor duruma düşürecek, aldatacak, kırıp incitecek, sonra birbirimizde açtığımız yaraları sarmaya çalışacaktık. Nasıl birbirimizi seviyor gibi yapıyorsak, işte yaralarımızı öyle sararmış gibi yapacaktık. Duruma göre, gücü gücüne yetene göre, bazen kurban, bazen cellat olacaktık. İlişkilerde bazen minnettar kalıyormuş gibi yapacaktık birbirimize, ama hiç beklemedik anlarda birbirimize gerçekten acımasız despotlar gibi davranacaktık.

Bir araya geldiğimizde sevgi, dostluk, fedakârlık gibi sözcükler uçuşup duracaktı aramızda. Bu sözcükleri kanı çekilene kadar birbirimize söylemekten hiç usanmayacaktık. Oysa gözlerimiz ne kadar bağlı olursa olsun, kendi kanımızı emmekten ne kadar zevk alırsak alalım, kalbimizin arkasındaki başka bir kalp, ruhumuzun arkasındaki bir başka ruh, birbirimizin arkasından söylenenleri aslında ne kadar anlamsız olduğunu hatırlatacaktı bize.

Sevgi, dostluk, fedakârlık sözcükleri aramızda ne kadar uçuşursa uçuşsun aslında nereye doğru yolculuk yaptığımızı, gözlerimizin hangi hedefe takılı kaldığını biliyorduk. Zenginliğin kalbine, lüksün içine... İşte bu yüzden hayranlık duyduklarımızın önünde köle, küçümsediklerimizin karşısında şeytan rolüyle çıkardık. Oysa ne köle olmayı başarabiliyorduk, ne de şeytan. Sadece birer köle taklidi, sadece birer şeytan taklidiydik. Sıradanlıktan kurtulabilmek için birbirimize yaptığımız kötülükler hayatın bize yaptığı kötülükleri değiştirmeye yetmeyecek kadar aciz ve sıradandı. Birbirimize yaptığımız kötülükler sadece önünde diz çöktüklerimizin işine yarıyordu. Birbirimize yaptığımız ve yapmayı düşündüğümüz kötülükler, biz o zavallı rollerimizin içinde kıvranıp dururken sadece hayatın o büyük kötülüğünü çoğaltmaktan başka bir işe yaramıyordu oysa.

Hayatın o büyük kötülüğü çoğaldıkça zengin olma umutlarımız giderek azalıyor, bu umut azaldıkça gözlerimiz acı çekmeden dilenci olmanın yollarına çevriliyordu. Çünkü tarihin bütün kötü zamanlarını içine alarak çağların arasında gitgide kaybolan ülkemiz sadece iki şekilde yaşamanın yollarını gösteriyordu bizlere: Ya lüks içinde yaşayacaktık ya da asalaklığı tercih edecek, sadaka alarak yaşayacaktık. Ve arada kalanları hep unutarak... Arada kalanları unutarak yaşamanın yolu ise her geçen gün daha da yırtıcı olmanın yollarını öğrenmekten geçiyordu. Yırtıcı,

ama hiç fark edilmeyecekti... Yıkıcı, ama kibarlıkla süslü, acımasız, ama kültürle boyanmış ve gizlenmiş olacaktı. Birileri yok edilecekti, ama bu yok ediliş hemen gözlerden kaçırılacaktı. Çatışmalar çıkacak, hayatlar söndürülecekti, ama trafik aksamayacak, mahvedilen hayatların önüne hemen bir paravan çekilip, hiçbir şey yok, herkes eğlencesine devam etsin, denilecek ve hayat kaldığı yerden yine akmaya devam edecekti.

Kimse yaptığı kötülükten kendisini sorumlu tutmayacaktı. Caniler geçmişte anneleri tarafından az sevildikleri için yaptıklarından dolayı sorumlu olmayacaktı. Zenginliği elde edebilmek için kendilerinden güçsüzleri hınçla ezip geçenler, çocukluklarında mağduriyet yaşadıkları için böyle davrandıkları söylenip bağışlanacaklardı.

İsyankârlıkları ancak düzenin bir parçası olduğunda hoş görülebilecekti. Kimsenin üzerinde kalmayacaktı kötülük. Şeytan dünyayı terk edip gidecekti. Ya afişlerde kalacaktı adı, ya da şehrin en kalabalık, ama insanların kendisini en yalnız hissettiği meydanlarda sevimli bir palyaço gibi gezdirilecekti. Ölüm bizden hep uzakta, ölüm sadece çamurlu ve yoksul sokaklara yakışan iğrenç bir durum olarak hissedilecekti. Annemizin sütünden sonraki en helal şey olan ölüm, sadece başkalarının başına gelen kötü bir skandal sayılacaktı.

İyilik, kötülüğe eşdeğer olacaktı; hayat, ölüme... İnsanlar vatanlarını çok sevdiklerini söyleseler de, onu her geçen gün biraz daha az tanıyacaklardı. Tıpkı kendilerini daha çok sevdiklerini sandıkça kendilerinden nasıl biraz daha uzaklaşıyorlarsa öyle yanlış, öyle eksik seveceklerdi vatanlarını.

Gözümdeki bağı kaldırıp hayata baktığım o kısacık anlarda görmüştüm işte bunları. Bir de uykusuz kaldığım gecelerde... Dilimdeki kesik en çok böyle zamanlarda acı verdi bana. Bu yüzden artık onu bana çok uzak, ama çok yakın kendimi geri ça-

ğırmak için kullanmalıyım. Ne kadar acırsa acısın, bana bugüne dek kabul ettirilmeye çalışılmış her şeye meydan okuyabilmek için varolmalı o benim için.

Bu azalmış kanımla ne kadar uzağa gidebilirim ki? Ama artık başkaları değil, tüketeceksem ben tüketmeliyim onu. Başkalarına acı ve mutsuzluk vermediğim bir yer olmalı. Yıkıcı ve acımasız olmadığım... Varsın kimse hatırlamasın beni. Artık gözlerimdeki bağa değil, kafamdaki karışıklığa tapmalıyım. Kendi kanıma değil, Diyojenlere, şairlere, bilgelere, delilere, o soylu yoksullara tapmalıyım.

Yalan söylediğimde dilimdeki kesip hep sızlamalı. Lüks içinde yaşamak ya da sadaka almak için birilerine yalvardığımda daha çok sızlamalı. Böyle anlarda bana hep kendisini hatırlatmalı. Beni, bilmeden yaşadığım bu ısmarlama hayatım değil, her şeye rağmen öğrendiklerim mahvetmeli. Avcılar yüzünden değil, gözümü bağlayanlar yüzünden değil, mahvolacaksam kendi istediğim için mahvolmalıyım. Çünkü kendi kanımı emerken, hayatın arka bahçesinde, varlıkların ardında ne olmuşsa biliyorum ki benim yüzümden oldu. Biliyorum artık, dünyadaki bütün yıkımlar, bütün katliamlar dilimdeki bu kesik yüzünden oldu...

Apartman Boşluklarındaki Güvercin İniltileri

Evimdeydim işte. Ne zamandır özlemiştim duvarlarımın ardında yaşamayı. Özlemiştim kendime sofra hazırlamayı. Bir kadeh rakıyı kendimle başbaşa içmeyi... Ne zamandır eğilip bakmamıştım yaralarıma. Kendimle konuşmamıştım doyasıya. Ama kolay olmayacaktı biliyordum. Evimde, bir başımayken bile içimde kırgın, yaralı, kimsesiz sesler uğulduyordu. Aramam, durumunu sormam gereken o kadar çok insan vardı ki...

Nasıl da bölünmüştüm insanlara, yüzlere, yollara... Bir türlü bu sesleri, bu yüzleri susturup kendime, kendi sesime, kendi yüzüme eğilemiyordum. Onca sesin, onca yüzün, onca yitik hayat öyküsünün arasında kendimi nasıl bulacaktım. Oysa evimdeydim işte, duvarlarımın arkasında. Haklı çıkmak için değil, kendimi kayırmak için hiç değil, sadece hayatın tortusu içime yavaşça çöksün, bu yavaşlık içinde her şey aslına dönsün, unuttuğum, gözden kaçırdığım ne varsa belirsin o berrak yüzüyle istiyordum. O berrak yüzün arkasında dünyanın en acımasız hayal kırıklığı olabilirdi, kabulümdü. Çünkü o en acımasız hayal kırıklığının arkasında benim gerçek yüzüm saklıydı. Biliyordum, o gerçek yüzümü bulamazsam bu dünyadaki insan ilişkileri hiç değişmeyecekti. Değişmeyecekti bu sonsuz sürgünlüğümün eski yasası. Biliyordum içimde birikmiş onca özlem karanlık bir

uçurum olacaktı benim gibi gerçek yüzünü bulamayanlara. Gerçek yüzümü bulamazsam ne yaparsam yapayım, hiçbir şey yapamadığım duygusundan sonsuza dek kurtulamayacaktım.

Perdelerimi örttüm. İçkimi hazırladım. Mumları yaktım. Müziğimi açtım. Merhaba, dedim kalbime, merhaba... İşte başbaşayız içimin acısı... Eskiden sus ve konuşma, derdim; şimdi konuş diyorum sana, alabildiğine konuş ve acıt içimi, çünkü az zamanımız kaldı...

İşte tam bu sırada kapımın zili çaldı. Tam kalbimle konuşacakken... Hem üzüldüm, hem de sevindim buna. Çünkü yalnızlığımı sevdiğim kadar hatalarımı da seviyordum. İçe kapanmayı sevdiğim kadar, zaaflarımı da seviyordum, günahlarımı da... Kapıyı açtım. Karşımda Bayan N vardı, bütün o kanayan güzelliğiyle. Makyajı aksa da, yorgunsa da, üstelik alkollü olsa da, çok güzeldi Bayan N...

Kusura bakma, dedi, böyle çat kapı geldim ama, beni bir tek sen anlarsın, öyle kötüyüm ki... Öyle ayakkabılarıyla girdi, girer girmez sigarasını mumun aleviyle yaktı. Keşke yakmasaydın, dedim. Niye, diye sordu. Kadınlar sigaralarını mumun alevinde yakarlarsa okyanusta bir gemici ölür, dedim.

Sigarasından derin bir duman çekti ve okyanusta ölen o gemici aslında benim, dedi, sevgimin okyanusunda... Bu defa gerçekten ayrıldık. Bir daha asla dönmem ona. Çok kırdı beni. Hem intihar etmeyeceksek içelim bari, ne olur bana rakı doldursana...

Mutfakta ona rakı doldururken Bayan N'nin ayrılıklarla ve kırgınlıklarla dolu hayatını düşündüm. Çok güzeldi, çok içtendi, sevgisini koşulsuzca verirdi, ama ne gariptir ki hep kullanılan, hep incitilen o olurdu. Erkekler onu bir türlü asıl kadın olarak görmezlerdi. Hep yedekti o, kolay gözden çıkarılırdı. Hep çabuk unutulandı. Ona âşık olmayı denedim, ama başaramadım. O bende hep kırılgan, korunması, şefkat gösterilmesi gereken biri

olarak kaldı... Birkaç kez birlikte olduk. İnanılmaz bir huzur ve güven veriyordu bana. Onun yanında öylesine çıplak ve yalındım ki... Ama yine de vazgeçilmezim olamıyordu bir türlü. Bunu kendime çok sordum. Neden, dedim, neden gider gitmez unutuyorum onu...

Bir hafta sonu bende kalmıştı. Ben alışverişe gitmiştim. Eve döndüğümde onu eski buzdolabımın başında buzlukta küçük bir dağ oluşturmuş buzları elindeki bıçakla kırarken buldum. Ev tertemizdi. Banyoyu pırıl pırıl yapmıştı. Sıra buzlardan artık kapanmayan buzluğa gelmişti. Hiçbir mecburiyeti yokken, öylesine içinden geldiği için yapıyordu bunları. Elleri soğuktan mosmor olmuştu. Ama usanmadan yine de uğraşıyordu. Sarıldım. Ellerini ovuşturmaya, öpmeye başladım. Keşke ben böyle bir adam olmasam ve seninle ömür boyu yaşasam, dedim... Bir an gözlerime çok derinden baktı. Dudakları titredi. Yavaşça yere çömeldi ve elinde bıçak ağlamaya başladı. Ağlarken, ne olur, bana böyle şeyler söyleme, dedi, yapamayacağın şeyler söyleme, biliyorsun ki ben hemen inanıyorum, sonra çok acı çekiyorum, ne olur böyle şeyler söyleme...

Elindeki morluklar soğuktan değil, sevgiye duyduğu delice açlıktandı sanki... Sevginin peşinden koşmaktan kadınsı oyunları öğrenmeye hiç vakti olmamıştı. Ne denli kırılsa, haksızlığa uğrasa da, ona yapılanları bir anda unutur, çağrıldığı anda koşardı. Onu kırandan hesap sormaz, kapris yapmaz, çağrıldığı ve arandığı için mesut, o an her şeyiyle sevgiye teslim olurdu... İşte bu yüzden o en çabuk unutulandı. Hep yedekteydi. Başkaları, o sonradan tanışılanlar, kadınca oyunları iyi bilenler, hesap soranlar, çağrıldığında hemen gitmeyenler, aldatanlar, sevgiye teslim olmayanlar, hep peşinden koşulanlardı, asıldı.

Bayan N'ye içkisini verdim. Sevgisizlik alkole düşkün yapmıştı onu. Büyük bir yudum aldı içkisinden. Mum ışığında pa-

rıldayan gözlerinde zehirli öfke çiçekleri görüyordum, bir yanıp bir sönen... Öylesine hasretti ki şefkate, sevilmeye... Her defasında öylesine hayal kırıklığına uğramıştı ki, sevgi açlığının ardında yakıcı bir cinnet saklıydı sanki... Umutsuzluğuna ve bu kalbiyle, bu dünyada aradığı sevgiye asla ulaşamayacağını bir bilse her şeye sonuna dek yüz çevirir ya da onu bütün insanlardan sonsuza dek ayıracak benzersiz bir cinayet işleyebilirdi...

Ama bitmemişti ve bitecek gibi görünmüyordu sevgiye duyduğu o büyük açlığı. İşte yine sevdiği insan tarafından incitilmiş, bekletilmiş, kırılmıştı. Bitti artık, bu kez onu affetmeyeceğim, çağırsa da gitmeyeceğim yanına, diyordu, ama gözü sürekli açık bıraktığı cep telefonunun bir yanıp bir sönen yeşil ışığındaydı...

Benim o çok eski, kendimi yazılarla, sözcüklerle, imgelerle korumaya aldığım yıllarımdaki halime benziyordu. Hiç değmeyecek insanları öyle çok sever, onlara öylesine adardım ki, bu yüzden yıllarca kimsesiz bırakmıştım kendimi... Çıplak sevgi korkutur çünkü. Bu dünyanın insanı çıplak sevgiyle ne yapacağını bilemez. Deli yerine, hastalıklı bir çocuk yerine konur böylesi çıplak sevenler. Eğer biraz olsun eli yüzü düzgünseler, güzelseler ihtiyaç anında aranır, ihtiyaçlar giderilince de uzun süre aranmamak üzere terk edilirlerdi.

Kalbimizin hatalarından bir telefon sesi uyandırdı bizi. Gecenin kaçıydı bilmiyorum. Telefonu kaldırdım. Arayan Bayan S'ydi... Kalacak yeri yokmuş, bende kalabilir miymiş... Bir arkadaşımla olduğumu söyledim. İyi o zaman ona sor, dedi, benim gelmemde bir sakınca var mı? Bayan N'ye sordum. Gözlerini mum ışığından ayırmadan, tabii ki gelsin, benim için sorun yok, dedi...

Telefonu kapattıktan sonra Bayan S'yi düşünmeye başladım. O hepimizden farklıydı. O sevginin peşinden koşmazdı. Şefka-

te, paylaşıma bu dünyadaki herkesten daha çok ihtiyacı olduğu halde bunu hiç belli etmezdi. Çünkü artık çok iyi öğrenmişti aradığı sevgiyi bu hayatta bulamayacağını... O derin bir inançsızdı. Bu yüzden katıydı, sertti. Kolay kolay kimseyi yanına yaklaştırmazdı. İçindeki o çok yaralı, o sonsuz kırılgan çocuğu korumak için böyle olmak zorunda hissederdi kendini.

Aslında o en çok kendini kırardı, o gizli bahçesinde. Öyle çok şey saklardı ki içinde, sakladıklarının kanıyla sevişirdi sanki. Yıllarca hapishanede kaldığı halde bunu kimseyle paylaşmazdı, mesela. Sevmek onun için ölmekle eşdeğerdi. Sevdiğini anlar anlamaz yüzüne bir ölüm güzelliği gelirdi. Onunla aylar süren bir ilişkimiz olmuştu. Bağlandığı anda sevdiğini bu dünyadan alıp başka bir boyuta taşırdı, işinden ayrılır, okulunu bırakır, ailesiyle bütün bağlarını koparır, kolundaki saati çıkarıp atardı. Onu içimde hissettiğim anda bende ağlama duygusu uyandırırdı. Sevgisi de sevişmesi gibi sertti. Derimi yırtmak isterdi sanki. Derimin altında benden daha gerçek, daha sahici şeyler arıyor gibiydi. Apartman boşluklarına sıkışmış güvercinler gibi derin, boğuk iniltiler çıkarıyordu sevişirken. O da bu dünyaya, bu dünyanın insanlarına, onların sevgisine sıkışıp kalmış bir güvercin gibiydi işte...

Uzaklara, çok uzaklara gitmek istiyordu; ama o derinlerine, gizli kuyularına sakladığı o yaralı çocukluğu buna izin vermiyordu. Tek başına kaçıramazdı o yaralı çocukluğunu bu hayattan. Koşulsuz inandığı birisi gerekliydi ona. İşte bu yüzden benimle böylesine sert sevişiyordu. Derimin altını görmek istercesine, kıyasıya... Yine de o ürkek, o tedirgin sevgim, onun gözükara sevgisine çare olamıyordu bir türlü. Ben de onun vazgeçilmezi olamıyordum ne kadar istesem de...

O gece Bayan N ile Bayan S evimde, bir mum ışığının altında tanıştılar... Duvarlarımın ardında benden çok onlar vardı ar-

tık. Kadehler yeniden doldu. Sigaralar yeniden yakıldı. Okyanusta birkaç gemici daha öldü... Sonra, garip, çok eski, şimdilerde olmayan bir şey onları hızla birbirine çekti. Şimdi aynı mum aydınlatıyordu ikisini. Onları seyretmek mesut bir acı veriyordu bana... Büyücüydü alkol. Büyücüydü mum ışığı... Çok konuşmak, bir şeyleri durmadan kanıtlamak gerekmiyordu.

Bir ara ellerinin kenetlendiğini gördüm. Sevginin peşinden koşmaya her an hazır olan Bayan N'nin, her şeye yüz çevirmeye her an hazır olan Bayan S'ye, gözlerinde inanılmaz bir derinlik var, hiç böyle bakan birini görmedim şimdiye kadar, dediğini duydum... Bayan S sevmeye başladığı insanın derisinin altına girmek istediği kadar, belki de ondan daha çok sevdiğinin sözcüklerinin altına da girmek isterdi. O kirli kana...

Gözlerindeki o binlerce kırılmış ışıkla seyretti Bayan N'yi. İnançsız olan oydu çünkü. Gözlerini kırpmadan ve inatla bakmaya en çok onun hakkı vardı. Ama Bayan N'nin ellerini kanatırcasına okşamaya devam ediyordu. O apartman boşluklarına sıkışıp kalmış güvercin iniltileriyle...

İşte böyle bir anda kendime çalışma odamda bir iş icat ettim. Yanlarından usulca ayrıldım. Odamda ne kadar kaldım bilmiyorum, çünkü kendimde değildim. Onların mum alevinde eksik sevgilerin, eksik hayatların ve bu yüzden sonsuz özlemlerin tutuşturduğu kalplerini, maceralarını, o gizli cinnetlerini merak ediyordum... Dayanamayıp, bir süre sonra bir sigara yakıp onların bulunduğu salona doğru yürüdüm. Salonun kapısına gelince deneyimsiz, ama duyarlı bir çocuk gibi durdum...

Çırılçıplaktılar, ama sanki değil gibiydiler... Sevişiyorlardı, ama sevişmiyor gibiydiler... Yıllardır yaşadıkları o karşılıksız sevgilerin o asil hıncını ilk kez onlarda, onların bu gerçekdışı sevişmesinde görüyordum... Sevişmiyorlardı da, o kederli ama alevlerle yanan tenlerinde birbirlerinin kalplerini arıyorlardı sanki.

Durdum orada. Hareketsiz, soluk almadan durdum. Hayır, sapkınlık değildi bu yaptıkları, bayağılık hiç değildi. Başıboş ve susuz kalmış sevgilerin, eksik kalmış hayallerin, hep hayatın kurallarına çarpmış arzuların taşkın ve masum bir buluşmasıydı sadece... Onca yıl kalplerinde biriktirdikleri sevgi, hasret ve aşk şimdi firari bir özlemle gövdelerinden birbirine akıyordu. Sevgisizlikten morarmış eller, apartman boşluklarında sıkışmış güvercin iniltilerini okşuyordu sayıklarcasına. Suç ortağıydılar ama, o yaban tutkunun ateşinde aydınlanan akıldışı derinlikte birbirlerinin o eksik hayatlarını aklıyorlardı aslında.

Sonra, Bayan N'nin geldiğinden beri yeşil ışığı yanıp sönen cep telefonu çaldı. Bayan N, çok eski bir zamandan, yitik bir aşktan bu çağa özgü bir telaşla uzanıp açtı telefonu. Tamam hayatım, dedi soluk soluğa; bende seni merak etmiştim, hemen geliyorum, bir kız arkadaşımdayım şu an; birazdan orada olurum...

Oysa, ben de seni merak etmiştim, derken Bayan S onun o dipdiri, ama hep çilekeş bacaklarını öpüyordu kanayan bir hazla...

Bayan N hızla giyinirken, Bayan S bir sigara yakıp onu seyretmeye başladı. Bir an bakıştılar. Çok kısa bir an ama... Bu kısa bakışta her şey gizliydi. Bayan N, sonsuza kadar burada kalmak istiyordu bu bakışlarda. Çünkü kendisini şimdiye dek hiç olmadığı kadar sahici, çıplak ve gerçek hissetmişti burada. Ama yine de gitmesi gerekiyordu. Onu bugüne dek hep kırmış, incitmiş, hep başkalarına tercih etmiş olan sevgilisi çağırıyordu. Ona ihtiyacı vardı sevgilisinin. O, ihtiyaç anında aranan biriydi hep... Gitmese, burada kalsa, ilk kez bu hayatın sevgisine, bu hayatın normallerine, alışkanlıklarına isyan etse, onun için çok şey değişebilirdi ama henüz öyle açtı ki bu hayatın sevgisine, ona isyan edecek gücü yoktu... Sevgilisi bu hayatın ta kendisiydi ve geceye kurallarıyla gelmişti...

Taksi aşağıdan korna çaldı. Bayan N hatasını anlayanların o çaresiz hüznüyle Bayan S'ye baktı. Bayan S oralı bile olmadı. Kopmuştu ondan. Çok uzak bir yerlere bakıyordu. Derilerin ve sözcüklerin altından daha da uzağa... Bayan N taksinin biteviye çalan kornalarına aldırmadan onun çıplak ayaklarından defalarca öptü. Sonra gitti... Kendisine rağmen ve o bir türlü dindiremediği sevgi açlığının peşinden gitti...

Bayan S'nin sigarasını, okyanuslardaki gemicileri düşünerek ben yaktım. Çakmağımın alevinde yüzünü seyrettim bir an. Yüzünde hem derin bir gurur, hem de gizli bir utanç vardı... Ya, işte böyle, dedi bana, gözlerini ayırmadan baktığı mumun alevinde kaybolmak istercesine... Ona sarılıp uyumayı çok istedim o an; o umutsuz sevgileriyle, o gizli bahçelerinde kanayan sırlarıyla... Ama o istemedi. Ben bu kanepede uyurum, dedi. Peki, dedim, dolaptan nevresim çıkartıp üzerine örttüm. Gözleri kapalıyken gülümsedi. Anlamaya henüz başlamışken kaybettiği herkesi bağışlar gibiydi gülümsemesi. Herkes vardı yüzünde, ama yine de derin bir yokluktu yüzü... Eğilip öptüm yüzünü. İçim ürperdi. Sabah kaçta kalkacaksın, dedim. Yarın pek bir işim yok, sen uyanınca beni uyandır, dedi.

Oysa uyandığımda çoktan gitmişti. Üzerine serdiğim nevresimi özenle katlayıp gitmişti. Her yerde benim için bırakmış olabileceği bir not aradım, ama yoktu. Sonra pencereyi açıp sokakları, evleri, insanları, bu koca şehri seyrettim. Onların bu koca şehirdeki hayatlarını düşündüm... Onca hayal kırıklığının arkasında duran gerçek yüzümü düşündüm sonra... Penceremde öylece durup, sevgisizlikten morarmış ellerin apartman boşluklarında sıkışmış güvercin iniltilerini okşayışını seyrettim.

Sana Hiç Böyle Sarılmamıştım

Sonsuz, kıyasıya bir savaştı seninle yaşadığımız. Önce kim tükenecek, diye bekliyorduk. Kim köle olacak, kim efendi kalacak? Birbirimizin en zayıf, en kırılgan yerlerini belleklerimizin kıyıcı yanlarına durmadan kazıyorduk. Aşka yenilmek korkusu hep pusudaydı. Aşkta yenilmek korkusu çocukluğumuzun yaralarını kanatıyordu durmadan. Aşkta yenilirsek tekmil bütün hayatımız anlamını yitirecek, çöküp gidecek sanıyorduk. Birbirimize yenilirsek çocukluğumuzun yaraları bir daha hiç kapanmayacak, diye korkuyorduk. Birbirimizi acıtacak sözler karnımızda birikip duruyordu.

Derinlerime öyle çok girmiştin ki, tanıyamıyordum artık kendimi. Bu ben miydim? Durmadan soruyordum kendime, bu sen misin, diye. Neler söylüyordum sana... Seni önce düzenin insanı olmakla, güçlü ve başarılı olmak için kişiliğinden taviz vermekle, yüzeysellikle suçluyor, hemen ardından seni çok sevdiğimi, beni bırakıp gidersen bu acıya dayanamayacağımı söylüyordum. Bir söylediğim, öbür söylediğimi tutmuyordu. Hem benden kopup uzaklaşmanı, böylece özgür kalmayı istiyor, benden biraz olsun uzaklaşmaya başladığında da bir köle gibi ayaklarına kapanıyordum.

Aşkla, sevgiyle ilgili bildiğim ve yazdığım her şeyi unutmuş-

tum. Sanki bir virüs girmişti kanıma. Ateşli ve beni durmadan aşağı çeken bir hastalığa tutulmuştum. Bu hastalıktan kurtulmak için denediğim bütün yöntemler beni daha fazla hasta etmekten başka bir işe yaramıyordu. Kurtulmak için ne yapsam biraz daha sana batıyordum. Senin ruhuna girince kaderini ele geçirir, böylece kendimi daha iyi savunurum sanıyordum. Oysa bana göre öyle derindeydi ki ruhun... Öyle derindeydi ki kaderin... Senden de derinde... Senden de uzakta... Yaralı düşler örtmüştü üstünü ruhunun. Kaderini korkular, hayal kırıklıkları, güvensizlikler gizlemişti o en derinlere. Suyun en dibinde gözlerin kapalı sürükleniyordun. Oradaydın, görüyordum. Başımı kalbine dayıyordum. Soluk, üşüyen bir nabız atıyordu. Yüzün bembeyaz, kıpırtısız... Ellerin şimdikinden çok daha küçük, bir çocuğun elleri gibi savunmasız, birbirine kenetlenmiş, buruş buruştu. Dudakların hafifçe aralıktı. Bir şeyler söylemeye çalışıyordun ama sözcükler çıkmıyordu ağzından. Yüzüne uzaklardan bir yerden kızıl bir ışık vuruyordu. O kızıl ışığın ardında yitirdiğimiz cennetler, hiç tükenmeyecek aşklar, masum güneşler vardı. Öyle kırılgan, öyle dağılıp gidecekmiş gibi duruyordun ki, ne yapacağımı bilemiyordum. Öyle büyülenmiş, öyle sonsuz bir hüzünle bakıyordum ki sana, bir türlü gözlerimi senden alamıyordum. Seni oradan nasıl çıkartacağımı bilemeden bekliyordum bu derinlikte. Vurgun yemek dedikleri buydu sanırım. Bu işte diyordum, sevdiğim insan bu. Suyun derinliklerinde, üzerinde ölü nilüferlerle, yaralı düşlerle sürüklenip duran...

Seni ilk gördüğümde bu halini görmüş olmalıydım. Seni gördüğüm o ilk, o kısacık anda içimdeki o sızı ilk oraya inmiş olmalıydı. Benim bile fark edemediğim bir kendimden geçme haliydi şimdi beni bu hale sokan. Emindim, ilk orada görmüştüm seni; sonra yeniden suyun yüzeyine çıkıp buradaki ellerini tutmuştum hemen o anda. Bütün ağırlığımdan o anda kurtulmuştum.

Ne olacaksa olsun dememiştim hiç. Ne olacaksa hemen olsun, demiştim. Sonu ne olur, diye hiç düşünmemiştim. Gördüğüm sen değildin aslında, suyun derinliklerinde yıllardır yaşayan halindi. Kendini dünya korkusuyla yaralı düşlerinde bırakıp, buraya gelmiştin. Her şeyini orada bırakıp gelmiştin. Aşkını, kaderini, şiirlerini, düşlerini, ölümünü, masumiyetini, ilkyaz sevinçlerini... Bu yüzden ülkeni hiç terk etmesen de aslında hep bir mülteci gibi yaşıyordun gittiğin her yerde. Oysa uzansam dokunabilirdim masumiyetine. Elinde kalanlarla yetinmeyi bilseydin, aşkınla ve ölümünle göz göze gelebilirdin. Bağırsan duyurabilirdin sesini kaderine. Biraz soluksuz kalmayı göze alabilseydin hayatının şiirini okuyabilirdin.

Bunları yapabilmek için çok sevdiğin, çok güvendiğin birini beklediğini söylüyorsun kendine. Biliyordum, beni çok seviyordun, ama bana güvenmiyordun. Bana güvenmediğin için suların altındaki halini görmemi istemiyordun. O zayıf, o korunaksız, o kimsesiz halini dışarı çıkarıp seninle buluşturmamı istemiyordun. Bana güvenmediğin için o halini görmemden gizli bir utanç duyuyordun.

Beni böyle, bu halimle sev, olduğum gibi kabullen, diyordun. Seni nasıl bu halinle sevebilir, olduğun gibi kabul edebilirdim ki? Öylesine kopmuş, öylesine uzaklaşmıştın, yabancılaşmıştın ki derinliklerdeki halinden... Bana asıl acı veren de bu kendinden kopup uzaklaşmış halindi. Nasıl bilmezlikten gelirdin suların altında yıllardır duran seni? Sana duyduğum sevgi o derinlerde sakladığın halinden yükseliyordu yukarıya doğru. Diplerde saklı ne varsa bu aşkın bütün bilinmezleri orada gizliydi. Ansızın aramızda oluşan o nedeni belirsiz sessizliklerin, hiç beklemediğimiz bir anda içimizde büyüyen, o zehirli boşlukların anlamı orada gizliydi bence. Durmadan ayrılıp yeniden bir araya gelmemiz bu yüzdendi. Ayrılıkların acısına dayanamadığımız

için suların altında can çekişen ruhlarımızı unutmaya çalışıp, oyunlarla yaşamaya devam etmemiz bu yüzdendi.

Sonsuz, kıyasıya bir savaştı yaşadığımız seninle. Durmak nedir bilmeden süren bir kimlik savaşıydı bu: Sen beni anlamıyorsun. Hayır, onu demek istemedim... Sen beni ısrarla yanlış anlamak istiyorsun. Hep senin istediğin yerlere gidiyoruz, bir kere de benim istediğim yere... Hep sen önemlisin, senin isteklerin... Bencilsin, kendini bana vermiyorsun... Sanki bir bedel ödetiyorsun bana, senin bana hiç tahammülün kalmamış... Bu ilişkide hep veren taraf benim, sen hiçbir şey yapmıyorsun... Seninle aynı şeyleri düşünmek zorunda değilim... Sahiplenmek istiyorsun beni, bazen sorgulamalarından soluk alamıyorum... Asıl sen sorguluyorsun beni durmadan, bir kere de olduğum gibi sevsene... Senin bana yaptıklarını ben sana yapsam... Niye bu hale geldik biz? İstersen bırak beni... Sensiz yaşayamam, bırakma beni! Ben senin her şeyini düşünüyorum, bir gün olsun, neye ihtiyacın var, diye sordun mu? Hep başkaları, hep başkaları... Ne oldu, yine ne yaptım? Yok bir şey... Nasıl yok bir şey? Üstüme gelme, yeter artık! Ama bil ki artık seni eskisi gibi...

İşte böyle sürüp giderdi kavgalarımız... Kanımız durmadan akardı kirli bir su gibi. Birbirimizin enerjisini tüketip dururduk. Kim kimi mahkûm edecek, kim kimde daha fazla suçluluk duygusu uyandıracak, kim kime daha çok boyun eğdirecekti? Kim efendi, kim köle olacaktı? Ama hangimize sorsalar bu savaşı birbirimizi çok sevdiğimiz ve bu sevgiyi kanıtlamak için sürdürdüğümüzü söyleyecektik. Bu savaşı ilişkimizi kurtarmak için veriyorduk; ama ne tuhaftı ki, ilişkimizi kurtarmak için harcadığımız her çaba, söylediğimiz her söz ilişkimizi içinden çıkılmaz bir hale getiriyor, bir şeyleri kurtarmak istedikçe daha da batırıyorduk. Tam bir şeyleri çözdüğümüzü sandığımız anda birbirimizin bir sözüyle yeniden savaş başlar, yeniden başladığımız yere dö-

nerdik. Belleğimizin çekmecesinde birbirimizi incitecek anılar ve sözler bittikçe çoğalırdı.

Bu hayat bizim değildi, bizim değildi bu dinmeyen kavgalar, sevgili... Bizi durmadan tüketen bu savaş bizim değildi. Bu kapıyı vurup çekip gitmeler, bu kaprisler, bu boş gururlar, ağlayışlar, aldanmalar, bu aldatışlar, hiçbir şey olmamış gibi yeniden başlamalar, bu sahte ayrılıklar bizim değildi. Bizim olan derinlerde, suların diplerinde yatan, görmekten, yüzleşmekten korktuğumuz, utandırır, bizi güçsüz bırakır, diye yıllardır kimsesiz bıraktığımız ruhlarımızdı...

Sana kızmıyorum, seni anlıyorum, bu bana çok acı verse de... Sana kızmıyorum, benim öfkem hayata... Nasıl bir hayat ki bu öfke, sevginle güvenini birbirinden böyle acımasızca ayırmış? Nasıl bir hayat ki bu, deliler gibi sevdiğin birine çok isteyip de bir türlü güvenemiyorsun? Onu ne kadar sevsen de, bir gün seni hiç beklemediğin bir anda bırakıp, çekip gidecek diye korkuyorsun. Bu korku, bu güvensizlik yüzünden güçsüzlüğünü, zaaflarını, suların altında yıllardır gizlenmiş duran halini gizliyorsun ondan. O orada öylece dursun istiyorsun; suların altında, üzerinde can çekişen düşleri, üşümüş, kenetlenmiş elleriyle, kapalı gözleri, o soluksuz kalmış yüzüyle dursun orada... Yıllardır kimsesiz bıraktığın, bir kez olsun yanına uğramadığın o halini en sevdiğin insandan bile saklayıp duruyorsun. Çünkü kimi sevsen çekip gitmiş, kimi sevsen hayat geçmiş önüne. Yıllar sevgini alamamış senden, ama güvenmek, güvenip biriyle her şeyini paylaşmak, işte hayat bunu almış elinden. Sevgin bu yüzden hep tek kanatlı bir kuş gibi kalmış. Güvenmeden de olur, sevince her şey olur sanmış, uçmak istemiş ama uçamamış.

Sevmiştin, ama korkuların bitmemişti. Sevmiştin, ama atamamıştın bir türlü içindeki o her an her şeyini kaybedeceğin korkusunu. Sevgin sana seni unutturur sanmış, ama bir türlü

unutamamıştın kendini. Diplerde yatan o derin kederin peşini hiç bırakmamıştı. Bu kederin ve kalbine kazınmış korkuların yüzünden hem yalnız kalmak istiyor, yalnızlığa bir süre katlandıktan sonra ise bu da sana acı vermeye başlıyordu. Hatta hep sormuştun kendine, sevdiğim halde neden istediğim gibi mutlu olamıyorum, neden bırakamıyorum kendimi, ne tutuyor beni; bu kaybetme korkusu, bu derin endişe, bu hüzün nereden geliyor, diye. Ama bu sorular seni hep aynı yere getiriyordu. Suyun altında duran, ama elini uzatsan dokunabileceğin kaderine... O yıllardır suların altında bıraktığın gözleri kapalı, yüzü soluk, elleri kenetlenmiş haline getiriyordu... Ama ne zaman onunla yüz yüze gelsen başını çeviriyor, o yokmuş gibi davranıyordun. Senin için sevmek, geçmişe, suların altına hiç bakmamak, bütün bunları unutarak hayatı olduğu gibi hiç sorgulamadan sürdürmekti.

Bir akşam seninle yine o bildik kavgalarımızdan birisini yaşıyorduk. 'Sen beni hiç anlamadın, sen beni hiç sevmedin'le başlayan ve böyle devam eden kimlik savaşlarımızdan biriydi yine... Yine belleğimizin çekmecelerinden hiç unutamadığımız anılar ve olaylar çıkıp gelmişti orta yere. Mutfaktaydık, yeter artık beni sorgulamayı bırak, demiş ve ağlamaya başlamıştın. Sen ağlamaya başlayınca ben ne yapacağımı bilemezdim; kalbim sıkışırdı. Bir ara nefes almak için pencereyi açmış ve derin derin soluk almaya başlamıştım. Ağlayışlarını ve ona eşlik eden sözlerini duymak istemiyordum; ama elimde değildi, duyuyordum. Öylesine acı çekiyordum ki, söylediklerinden kendimi korumak için ve seni susturabilmek için ben de sana ağır bir şey söylüyordum. Çünkü sana yanıt vermezsem, susarsam, kendimi savunmazsam, sana olan sevgimi yitireceğimi düşünüyordum. Seni yitirmemek için sana acı veriyor, sana acı verdikçe seni ne kadar sevdiğimi sana anlatmak istiyordum.

Çığlıklar, ağlayışlar, kapıları çarpmalar, haykırışlar eşliğinde sürüp gidiyordu her zamanki kavgamız. Tam kavganın orta yerinde kapının zili çaldı. Birden durduk. Kapıyı dinledik. Zil yeniden çaldı... Öyle perişan, öyle dağılmış bir haldeydim ki kapıyı açma gücünü bulamamıştım kendimde. Hemen arka odaya kaçıp gizlendim. Her zaman olduğu gibi sana bıraktım ne yapılması gerekiyorsa. Saklandığım odanın karanlığında ışığını hiç açmadan kulağımı dışarıdan gelen seslere verdim. Gidip kapıyı açtın. Sonra otomata bastın. Sonra, buyurun, hoş geldiniz, ne iyi yaptınız da geldiniz, diyen sesini duydum. Misafirleri hiçbir şey olmamış gibi karşılayan sesine önce şaşırmış, sonra garip bir hayranlık duymuştum. Gülüşmeler, selamlaşmalar, şakalaşmalar eşliğinde misafir odasına geçtiniz. Gelenler beni sordu, sen yine birden bire o konuksever ve neşeli halinle benim için, biraz yorgundu, uzanmak istedi, siz rahatınıza bakın, ben geldiğinizi ona şimdi söylerim, o da çok sevinecek duyduğunda, dedin onlara. Uyandırmayın, biz öylesine uğradık, dedi gelenlerden biri. Sonra saklandığım odanın kapısını açıp, sanki hiç kavga etmemişiz, birbirimizi hiç kırmamışız gibi o sevinçli, mutlu sesinle, misafirlerimiz geldi, seni bekliyorlar, bekletme onları, sen onlara hoş geldin derken ben de bir şeyler hazırlarım, dedin. Çıkmıyorum, diyemezdim sana; zaten aslında böyle demeyi hiç istemiyordum. Dışarı çıkıp omuzlarından hayatın yükünü almak, bu oyuna ben de katılmak istiyordum. Senden tamamen kopmak istediğim bir anda sana ne denli derinden bağlandığımı hissetmiştim o an. Kölen miydim, efendin mi; suçlu muydum, suçsuz mu? Ben mi boyun eğmiştim sana, sen mi bana? Hiç düşünmüyordum bunları o an... Düşündüğüm senin hiçbir şey olmamış gibi hayata kaldığın yerden nasıl devam etme gücü bulduğundu ve işin garibi bu gücü bulduğun için sana neden derin bir bağlılık hissi duyduğumdu...

Kendimi topladıktan sonra misafirlerin yanına gittim. Onlara hoş geldiniz dedikten ve gönüllerini alan birkaç şey söyledikten sonra, mutfağa, yanına geldim. Mutfakta bardakları hazırlıyor, o becerikli ellerinle tabaklara meyveler ve yemekler koyuyordun. Sırtın bana dönüktü. O an derin bir ürperti duydum. Çünkü sırtında yıllardır derinlerde, suların dibinde olduğunu sandığım o halin sana sımsıkı sarılmış bir şekilde duruyordu. Hep gördüğüm gibi gözleri kapalı, elleri kenetlenmiş, yüzü soluk, nabzı durdu duracak haliyle... Eğilip öpmek istedim onu. Birden geriye dönüp sarıldın bana. Sarıl bana, dedin, sen de sarıl... Beni bırakmazsan, beni seversen onu da sevmiş olursun... Bak ben buradayım, o da burada... Onu hiç yanımdan ayırmadım ki...

Sarıldım sana ve anladım ki, sana bugüne kadar hiç böyle sarılmamışım ben. İşte o an öbür kanadını da gördüm. Hep derinlerde, hep suların altında sandığım kanadını...

Bırak Biraz Daha Uyusun İçindeki Yabancı...

Şehirde gidecek bir yerin kalmamıştır artık. Sen sınırlarını aşmaya çalışırken sınırlar seni kendi içine kapatmıştır. Her yer aynıdır. Hayal kırıklığının sesi bile... İçindeki yabancının sesini susturamıyorsundur bir türlü. Çünkü hep ister o; hep korkar, hep yarışır yeni imkânlar için. Senin kanın başkalarının bencilliğini, başkalarının kanı senin bencilliğini çoğaltır durmadan.

İçindeki yabancıyı burada bırakıp, uzakta bir yerde bir başkası olmak mümkün müdür acaba? Arzulamaktan ve sonra hep küçük düşmekten yorgun düşen bedeninde varolmaya çalışmak acı vermeye başlamıştır artık. Şehrin gözlerinden yorgun düşmüş bedenini masum ve dingin bir bedenle değiştirmek mümkün müdür? Oysa şehirde kimlikler ve bedenler birbirine karışmıştır. Her şey olmak isterken karanlık bir denizde hiç kimse olmuşsundur.

Sahi artık kimler selam vermiyor sana? Kimler yollarda görmezlikten geliyor seni? Çoğalmak isterken nasıl da azalıyorsun bir bir... Şimdi git evine, dön o ışıksız yalnızlığına ve düşün kimi, ne zaman ve niye kırdığını. Sonra hırsını alama, saldır onlara, seni nasıl kırdıklarını, sana nasıl kabalıklar, kötülükler yaptıklarını geçir bir bir aklından. Nafile, çözüm bulamazsın hiçbir soruna... Merkezinde değilsin bu hayatın. Hem artık bir merke-

zi kalmadı bu hayatın. Doğruyu bilen yok. Herkes savruluyor. Sen de savruluyorsun. Ömründe gerçek bir izi, anlamlı bir sesi olanları tutmaya çalışıyorsun. Olmuyor, tutamıyorsun... Belki onlar da seni tutmaya çalıştı; belki sen de onların elinden, gönlünden kaçıp gittin. Belki sen de onların sana en muhtaç oldukları bir anda savrulup gittin.

Gece, uykunun arasında en çok bunlar takılıyor aklına. Nereye gidiyorum, diyorsun, nereye?... Ben nereye, dostlarım, yakınlarım nereye? Yanlış nerede? Kim eksik, kim fazla? Zaman hızla tükeniyor oysa. Bir kez daha eksik kalan şeyleri konuşsak... Söylenmemiş şeyleri... Yalanları geri alsak... Bolca özür dilesek... Pişmanlık duysak... Sonra yeniden birbirimize eksiksiz sarılsak... Kimse onursuz kalmasa... Kimse yalnız, itilmiş ve kırgın kalmasa... Herkes hakkını alsa bu hayattan... Peki, neden ses vermiyor çekip giden? Neden kabalık edip inciten, bir kez olsun, gel konuşalım, gel seni incittiğimi düşünüyorum, gel sana sarılayım, demiyor? Nedir bu derin suskunluk? Nedir onca gürültünün içindeki bu yaralayan sessizlik? Nedir onca vaadin, onca umudun içindeki bu sonsuz unutuluş?

Sana mı kaldı onca yarayı kapatmak? Onardığın her yara, seni içine çekiyor fark etmedin mi? Her yara yaklaşan her umudu içine gömüyor. Kime sarılsan seni binlerce insanın birlikte derinleştirdiği boşluğuna çekiyor.

Aklını sustur biraz. Deliliğe çevir kalbini. Her şeyi yeni baştan hatırlamak için bildiğin bütün doğruları unut. Kendini korumak için sana öğretilen her şeyi unut. Çıldırasıya unut! Hatta acı ver bedenine, kötü davran ona... Bütün beklentilerinle alay et. Umutlarını basit, kötü, komik bir uçurtma yap. Sokak çocukları bile alay etsin seninle. Rezil et kendini ona buna. Herkes senin aleyhinde konuşsun. Adını yerlerden, çöplerden, unutulmuş mezarlardan topla...

Kiraladığın evlerin birinde, daha önceki bir kiracı evin ortasına kendini asmış olsun mesela. Yapacaklarını unutup kendini asan o adamın yakınlarını ara. Hayatına o hiç tanımadığın, o hiç görmediğin adamın yarım kalmış, öfkeli ömründen yeniden başlamayı dene. Öyle suçlu, öyle boşluklarla dolu ki ömrün, bu suçu dindirebilmek, bu boşluğu kapatabilmek için en dipteki, en umutsuz kimse onun gözlerine bak ve onun gözlerinde temize çek hayatını.

Temize çekilmezse hayatın, bil ki şehir seni sonsuza dek yenmiştir. Sen sınırlarını aşmaya çalışırken sınırlar üstüne kapanmıştır. Bunu hissettiğin an, onca kalabalığın, onca sesin ve vaadin arasından o ıssız kalbine doğru koş. Beceriksiz, yetersiz ve dilsiz kalbine... Seni kim çok sevmişse ona... Seni kim böylesine sevgisiz, böylesine umutsuz bırakmışsa ona...

Çok mu umutsuz kalbin? Çok mu sessiz, çok mu yabancı? Sana hep yenilgilerini mi hatırlatıyor? Sana hep yanıtı olmayan sorular mı soruyor? O zaman tatile çık! Çok istiyorsan onu, o içindeki yabancıyı burada bırak ve tatile çık... Onu gittiğin yerde hiç anmayacağına söz ver. O yanıtı verilmeyen sorularını oradayken hiç sormayacağına söz ver. Evet, ağırlaştın burada, durmadan dibe çöküyorsun. Burada hiçbir sorunun yanıtını bulamıyorsun. Gittiğin yerin buradakinden farklı olduğunu düşünüyorsun. Her şey yepyenidir, orada, diyorsun. Belki bambaşka bir kimlik, belki dingin ve masum bir beden bulursun kendine orada, belli mi olur?

Öyleyse sustur onu ve unut burayı. Sustur ve artık seni yaralamasına izin verme. Hem gittiğin yerde yaralarını sarar doğa, kalbini avutur şehirden uzak yaşayan insanlar. Yıllardır hazla ürpermiyorsun. Belki bir bakışla hatırlarsın yeniden ürpermeyi. Gittiğin yerde anlar seni doğanın içindeki kirlenmiş insanlar. Orada, hiç çaba harcamadan yaralarını sarar, yeniden doğarsın.

Burada kalplerini derinden etkilediğini sandığın insanlar seni bir daha hiç aramadıysa bu kendi yanılgılarıdır; orada koylar nasıl bakirse, ay ışığı ne denli berraksa, insanların kalpleri de öyle bakir, öyle berraktır diyorsan git o zaman, bir an önce oralara git...

Oysa gider gitmez anlarsın, ömrün senden önce gitmiştir oraya. İçindeki yabancı senden önce... Ve bu seni sınırlayan şehir senden önce gitmiştir oraya. Sen yanıtsız sorularından kaçarken o sorular ilk haliyle seni bekler. Kalındır urganları ömrünün; sen kendini unutamazsan, o seni daha acımasız, o seni daha umutsuz bekler. Burada, yaşadığın ve direndiğin şehirde ertelediğin her soru, gizlediğin her resim, daha derin bir yara, daha çözümsüz bir soru olarak karşına çıkar orada.

Gittiğin her yerin bir zamanı vardır. Bakir koylar belli bir zamanda terk edilir. Ay ışığı berrak değil, parayladır. Tatil kendinden kaçış değil; her saati borcuna yazılır. Âşık olduğun kız gündüzleri durmadan kolye yapmak zorundadır. Birlikte içtiğiniz her içki ertesi gün biraz daha fazla çalışması demektir. Bütün bağlardan, sınırlanmışlıklardan kurtulduğunu sandığın, artık yırttı, dediğin arkadaşın oradaki esnafa tepeden tırnağa borçlu ve durmadan açık veren birisidir. Seni oraya beklerken, o orayı çoktan tüketmiş birisidir...

Tatil yeri tıpkı terk ettiğin şehir gibidir. Kurtulmak ve umut etmek için uzandığın ellerin, hep bir başka imkânsızlığa, bir başka umutsuzluğa çarpar. Hesapsızlığa gitmişsindir oysa. Sınırsızlığa... Oysa kime sarılsan sınırlıdır parası, sınırlıdır umudu. Bir geceliktir çılgınlığı... Uzak adalara bakılıp iç çekilir, garson hesabı getirdiğinde birden herkes suskunlaşır. Gelecek kış düşünülür, o kışta yaşanacak sefil kaçışlar, zavallı saklanmalar düşünülür.

Çünkü aşk demek, parasal özgürlük demektir artık. İnsanın

aşkta uçabilmesi için geride birikmiş para ve çokça ödenmemiş hesap bırakması gereklidir. Artık aşkta biraz olsun uçabilmek için insanın geride utançtan başını öne eğerek yaşadığı sefil geçen bir yaz biriktirmesi gereklidir.

Önceleri yitirdiğin her şey oradadır sanırsın. Çocukların ve köpeklerin saflığına kanarsın. Orada ne görsen, kime dokunsan alıp geriye getireceğini sanırsın. Oradan getirdiğin her şeyin, yaşadığın şehri biraz daha yaşanılır kılacağını düşünürsün. Ve bunları düşünürken saatlerce öpüp kokladığın bir bebek ya da kimsesiz bir sokak köpeği ansızın sana benzer. Tatilde, o her şeye uzak sandığın yerde, kurtulmak için sarıldığın her şey bir türlü unutamadığın şehrine benzer. Kendinden kurtulmak için sarıldığın her şey, o bir türlü unutamadığın yabancı kendine benzer.

Burada kendini kimseye anlatamamışsan, orada da kimseye anlatamazsın. Sadece boşluğa akar sevgin, boşluğa akar yetim sevincin... Doğa kutsaldır; seni, o boşluğa akan sevincini görmesi için ona bakarsın. Bir andır sadece, muhteşemdir, ama göz kırpması kadar bir andır. Sonra o da uzaklaşır, o da soyutlar kendini sana, o da imkânsızlaşır; tıpkı o çok sevdiğin dostların gibi, tıpkı elini uzattığın şehir gibi, tıpkı bin bir soruyla, dibe batan kutsal ömrün gibi; o da uzaklaşır... Şehirde de, kaçtığın doğada da her şey hep bir andır. Görünür ve kaybolur. Vardır bilirsin, o yüzden terk edemezsin; o yüzden aşağılanmayı ve karşılıksız umudu sineye çekersin. Ölmek ayıptır, yaşamak ondan da ayıp...

Bir an için kendini unutup insanları gözlemeye başlarsın. Barlar sokağında herkes kendince bir kaçış yaşıyordur. Sonra kıyıya pahalı tekneler yanaşır. Otogara yeni otobüsler yeni yolcular bırakır. Herkes bir şeye açtır. Kendisinde olmayan, bir kış boyu özlemini çektiği şeye... Herkes en cüretkâr giysileri giyip, en kimsesiz yüzünü takınıp, kent merkezine inmeye başlar. On-

ları bu gidişten kimse durduramaz. Herkes kendisini, bütün doğrularını unutup merkeze inmeye çalışır. Herkes orada kendisini en iyi, en güzel, en kusursuz hissedeceğini sanır. Sanki merkezde ebedi ve şifa veren bir ateş yanmaktadır da, o ateşe sürünen herkes yalan ve eksik hayatını doğrulayıp temize çekecektir. Ve herkes o ateşi bir başkasında arar. Kıyıdakiler lokantada yemek yiyenleri, lokantadakiler arabalarıyla geçenleri, arabadakiler yolda piyasa yapanları, yolda piyasa yapanlar gece kulübündekileri gözler zehirli bir arzuyla. En mutlu kimdir, kimdir en büyük hazzı alan? En çekici, en güzel, en zengin kimdir? Bu sorular bir türlü bitmez... Bu zehirli arzu usulca derin bir hasete bırakır yerini. Başkalarını küçük düşürmek için dışarı çıkanlar, her an küçük düşmeye hazırdır. Merkezdeki ateşe koşanların kalpleri yetersizliğin ve geç kalmışlığın o kirli hüznüyle bir anda soğumaya başlar. Bu küçük düşmeler, bu soğuyan kalpler yüzlere küstah ve uzak bir bakış gibi gelip yerleşir. Herkes birbirini çılgınca merak etse de, kimse kimseyi umursamıyormuş gibi yapar.

Ve farkında olmadan sen de kapılırsın bu akışa, bu soğumaya; kendini unutup başkalarını seyrederken içindeki hüznü kimsesiz bırakırsın. Bu yüzden gitgide basitleştiğini, ruhunun gerilediğini düşünürsün. Ve bir süre sonra hoşuna gider bu basitleşme, bu herkes gibi olmak. Ruhunu dinlendirmek için hüznünün üzerine kirli bir unutuş örtüsü örtersin...

Ve sonra herkesin oynadığı oyuna sen de katılırsın. Mutlu görünme oyunudur bu. Her şey harikadır burada. İnsanlar çok keyiflidir. Doğa muhteşemdir. Eğlenceler çılgıncadır. Sanki biraz çaba harcasan kendinden, içindeki yabancıdan kurtulman an meselesidir. Yüzünü mutlu görünme oyununa göre ayarlarsın. Baktığın, dokunduğun, kokladığın her şeyden çok farklı bir tat alıyormuş gibi olmalıdır yüzün. Şaşarsın yüz kaslarının bu kadar

çabuk değiştiğine...

Ama zaman geçtikçe yüz kasların yorulur. İçindeki acıyı saklayamaz olur. Hayır, insanlar çok da keyifli değildir burada. Eğlenceler aptalcadır ve boşluk doldurma çabasıdır. Doğa herkesi içine öyle kolay kolay almaz. Mutlu görünme oyunu çok yorucudur. Hüznün üzerindeki o kirli örtüyü gizli bir utançla kaldırırsın. Bu örtüyü kaldırır kaldırmaz, geçmiş, unutmak istediğin her şeyle birlikte gelir. Hüznünle birlikte içindeki yabancı da uyanır. Böyle görünmek istemezsin kimseye. Bu acını yansıtan yüzünle görünmek istemezsin kimseye. Hem mutlu görünmek böyle yerlerde zorunludur. Bu zorunluluğa uymayanlar mutlu görünenler tarafından küçümsenip, dışlanır.

Sen de bakir koylara kaçarsın. Acınla ve yitirdiklerinle kimse arana girmesin diye doğanın kollarına sığınırsın. Ama ne yapsan nafiledir. Sığındığın koylara yanaşan teknelerden kaçtığın şehrin şarkıları hoyratça saldırır sana. O duymak istemediğin sesler, o bayağı gürültüler saklandığın ay ışığı gecelerinde bile bulur seni. Şehrin insanı o zehirli arzusuyla doğanın en gizli, en mahrem yerlerini bile keşfetmiştir. Geriye bir tek aşk kalmıştır. Onu bu zehirli arzulardan, güç ve zenginlikle büyülenmiş hayranlıklardan ne kadar kurtarabilmişsen o kadar kalmıştır. Gündüzleri kolye yapan sevgilinle bir pansiyon odasına kapanırsın. Sevgilinin kollarından başka sığınılacak bir yer kalmamıştır sanki. Kendini ait hissettiğin tek ülkendir artık onun bedeni.

Her orgazm küçük bir ölümdür oysa. Büyük ölümü her erteleyişinde bu küçük ölümlere sığınırsın. Ve bu küçük ölümleri birbirine ekleyerek yaşamak istersin artık. Hatırlanmamak ve hep unutabilmek için. Ama başaramazsın... Derin sarsıntılarla o küçük ölümü yaşarken, biraz önce odanıza şişe suyu getiren kominin o buruk, o yaslı yüzü gelir aklına. Böyle bir anda bu yüz neden giriyor aklıma, diye kızarsın kendine, hayıflanırsın. Ama

kaçamazsın o yüzlerden. Ve unutamazsın suçlu olduğunu. Küçük ölümlerin bile unutturamaz sana, aslında hep şehirde kaldığını. Şehirde nasılsa sevişmelerin, burada da öyledir.

Buraya peşinden getirdiğin şehirde açlık vardır, yoksulluk vardır. Onca yoksulluk varken, sen de aynı acı ve kırık seslerle boşalırsın. Küçük küçük ölerek kaçamazsın suçlarından.

Bu yüzden gittiğin her yer kirli bir hüzün, her yer eksik bir ölüm olur. Gittiğin her yer o yaban, o uyumsuz, o durmadan kanayan kendin olur. Gittiğin her yer kendinden kaçan, ama neyin hasretini çektiğini bilmeyen o yabancı kendin olur. Gittiğin her yer, gördüğü her şeye özenen, gördüklerine özendiği her anda yine o eksik, o yaralı kendini özleyen, gördüğü her şeyde yine de o asıl kendini özleyen, geldiği yeri özleyen o yaralı kalbin olur.

Ne yaşarsan yaşa, içinde o yaralı kalbin olmuyorsa, kendini yaşamamış sayarsın. Yaşadığın neyse ve içinde hep o yaralı kalbin varsa, bu yüzden hep geri dönmeyi özlüyorsan, sen benimsin demektir. Ve daha yaşacağımız çok şey var demektir. Sen beni tanıyorsun, ben de seni tanıyorum demektir.

Sonra bir otobüse binersin. Otobüs seni kaçtığın şehrine geri götürecektir. Kuzu kuzu binersin o otobüse... Otobüsün basamakları terk ettiğin tatil kentinin en ücra köylerindeki yollara benzer. Ayağında sandaletler vardır. Sanki yere basıyor gibisindir. Sanki kral mezarlarına... Sanki kutsal yollara... Ayakların sanki geri çeker seni... Beyninse başka yere... Sandaletli ayakların seni geri çeker, beynin geldiğin şehre.

Sonra bindiğin otobüs gecenin bir saatinde mola verir. Otobüsün mola verdiği yerin hemen yakınında sislere gömülmüş bir orman vardır. Bir an ormana doğru koşmak, içinde kaybolmak istersin. Ama yapamazsın... Otobüs yolcularını geri toplarken, o sislere gömülmüş ormanda kalır düşlerin. Bir an kalbin çok acır.

Bundan böyle hayatındaki her şeyin aynı olacağını düşünürsün. Kaçtığın ve yine geri döndüğün yollarda düşlerini bıraka bıraka yaşayacağını...

Çünkü nereye gidersen git, elbet bir gün dönersin. Gittiğin yerde seni kimse tanımaz; döndüğün yerde de ya eksik sevilmişsindir ya da yanlış... Bırak biraz daha uyusun içindeki yabancı. Şehre daha çok var. Bırak biraz daha uyusun...

Sadece Karanlıkta Gören Yeraltı Köpekleri

Balkonda oturuyoruz onunla. Gökyüzü masmavi. Altımızdan altın ışıklarıyla bir nehir geçiyor. Ağaçların yaprakları bize âşık. Balkondayız. Yüzümüzde rüzgârın mahcup gölgeleri... Öyle güzel görünüyor her şey, işte belki de en çok bu yüzden kendimi bir yara gibi hissediyorum. Burada, bu evlerin boşluğuna uzanmış balkonda...

Kendine neden bu kadar eziyet ediyorsun, diyor yanımdaki arkadaşım. Hem artık her şeyin var, beklediğin güzel günler geldi işte. En az kendim kadar onun için de acı çektiğimi hissediyorum. Bu ona giderek derinleşen bir vicdan azabı veriyor, fark ediyorum. Peki onun için de acı çektiğimi neden bilmesini istemiyorum? Bu bencilliğim mi benim, yoksa hiçbir işe yaramayan inceliğim mi, bilemiyorum. Her şeyimin olması ne demek, ne demek beklediğim güzel günlerin gelmiş olması? Oysa biliyorum ki kendi bilinmezliğini, kendi boşluğunu bende görmekten çok ürküyor. Bunları onu kırmak, incitmek pahasına sormak istiyorum. İçindeki boşluğu kanatmak... Ama bu soruları sorarsam onu hiç terk etmemem gerekir, hep yanında olmam... Hazır mıyım buna, emin değilim. Geciken her soru bir haksızlık mührü olarak kazınıyor kalbime.

Oysa kaybolmamak için razıyım her haksızlık mührüne.

Çünkü bu yüzden korumadım başımı karanlıklardan, hayatın ters akıntılarından, belirsizliklerinden... Yüzüme kutsal dogmaların damgasını vurdurmadım. Kanatlarımı teslim etmem karşılığında bana çok kullanışlı sıfatlar vereceklerini söyleyen tanrıların önünde diz çökmedim. Cemaatlere çağırdılar. Başköşede yer ayırdılar ayinlerde. Yakama pırıltılı rozetler taktılar. Adımı tasdikli kâğıtlara kazıdılar. Evime yaldızlı davetiyeler gönderdiler. "Siyasi tanrılar", insandan boşluğunu unutturması karşılığında bir hayat isteyen "sahte kimlik tanrıları" gelip geçti ömrümden. Hiçbiri, hiçbiri haksızlığımı biraz daha pekiştiren sorularıma yanıt olamadı. Etiketlenmiş inançlar, moda öğretiler, pazarlanmış akımlar geldi geçti ömrümden. Hiçbiri boşluğumda bir yankı bile olamadı. Çünkü içimdeki boşluk bana aitti. Bana aitti o boşluğun içinde büyüyen ağrı, benimdi kendine kanatarak yol açan sınırsız yolum. Bu ağrı, bu yol, inadını haksızlığımdan alıyordu. Haksızdım, ama bana yapılanları hiç unutmuyordum. Neredeyse bütün hayal gücümü, enerjimi buna harcıyordum. Önceleri hiç karşı çıkmıyor, kabulleniyor, yeri ve zamanı geldiğinde intikam almayı düşlüyordum. Ama nedense bunu her defasında geciktiriyordum. Hiçbir yeri, hiçbir zamanı yaşadığım onca ıstıraba layık görmüyordum. Ve onca bekleyişten sonra intikam almayı düşlediğim düşmanımın gözlerini görüyor, o gözlerde kendime ait bir sahici ipucu bulabilir miyim diye günlerce düşünüyor, sonunda buluyordum da.

İşte bu yüzden hiçbir zaman düşmanım olamıyordu benim. Oysa onlar günler ve geceler boyu, işyerlerinde ve korkuyla sığındıkları kalelerinde, tanınmamak için giydikleri elbiselerin altında, ona buna insan olmanın erdemlerinden söz ederken, aslında hiçbir sahici deneyim ve hiçbir gerçek acı yaşamadan yaşayabilmek için hayata ne kadar ihanet ettiklerini anında unutmaya yatkınken ve kendileriyle başbaşa kalmamak için ve evleri-

nin sonsuza dek kendilerine ait olduğunu herkese kanıtlamak ve bundan hiç kimsenin şüphesi olmaması için önlerinde uzanan ufuktaki aydınlığa, denize, geceye ve gündüze durmaksızın eşyalarını yığıyorlardı.

Hiçbir gerçek deneyim yaşamadan genç ve güçlü kalabilmenin yollarını arayan bu insanlar ve onların yaşamak korkuları yüzünden, ufuktaki aydınlığa, denizlere, gündüzlere ve gecelere yığdıkları eşyalar yüzünden, gerçeğe dokunamaz olmuştuk. Gerçeği hissedemeden soluk alamayan vicdanım bu yüzden, tanrıların uğramadığı yeraltında yaşayan ve bütün bedenleri derin ve iyileşmesi mümkün olmayan yaralarla dolu olan, sadece karanlıkta gören ürkütücü ve gizemli köpeklerle arkadaş oluyordu. Ve bu arkadaşlık beni sahici kılıyordu. Ürkütücü yalnızlığını düşündükçe hiç uyuyamayan, uyuyamadığı için de yaraları giderek daha derinleşen yeraltı köpeklerinden biri oluyordu vicdanım.

İnsanlar ne kadar kopmuş olurlarsa olsun kendi varlıklarından ve gerçeklere dokunmamak için önlerinde uzanan her yeri eşyalarla kapatmaya çalışırlarsa çalışsın, vicdanı yeraltında yaşayan ve sadece karanlıkta gören bu köpeklerden biri olan birini hemen tanırlar. Ve kendileri adına başka birinin ıstırap çekmesinden tiksintiyle ve ölesiye korkarlar. Onun da kendi istedikleri şekilde mutlu ve uyumlu biri olmasını ya da yok olmasını isterler.

Evet, bunca şeye tanık oldum, yine de herkes haklı, ben haksızım. Balkonum evrenin boşluğuna uzanmış, altımdan altın ışıklarıyla bir nehir geçiyor. Yapraklar bana âşık, yüzümde rüzgârın mahcup gölgeleri. Biliyorum, insanlar en az kendim kadar onlar için de acı çekip mutsuz olduğumu anlayıp, beni yok edecek olurlarsa yine de beni günlerce merak etmekten alıkoyamayacaklar kendilerini. Bu denli haksız olduğum halde, yok olduk-

tan sonra bile beni bu denli merak etmeleri gururlarını incitecek. Beni düşünmemek ve unutturmak için biraz daha eşya yığacaklar gördükleri ve önlerinde uzanan her yere. Yerin, evlerin altındaki karanlıklarda yaşayan, hiç uyuyamayan ve uyuyamadıkları için yaraları giderek derinleşen yeraltı köpeklerini düşündükçe uykuları kaçacak. Yani herkesten sakladıkları kendilerini düşündükçe... Bu yüzden dünyayı bir vahşet yerine çevirseler de, gözümüzün gördüğü her yeri eşyalarla örtmeye çalışsalar da, sakladıkları kendilerini onlara hatırlatan her şeyi ve herkesi lanetli saysalar da yine de sadece karanlıkta gören yeraltı köpeklerini düşünmekten kurtulamayacaklar.

Balkonlardan Düşüp Ölen O Meleksi Çocuklar

Şehirden evime döndüm yine. Şehirden odama döndüm. Utandığım geçmişim gibiydi gördüğüm herkes. Kimse arzuladığım gibi değildi. Ve en çok da ben... Şehirden balkonuma döndüm. Işığını yaktım balkonumun. Ve orada hiç geçmeyen bir yara izi gibi kendimi gördüm.

Çünkü kendisini dinleyen ve kendisinden kurtulamayan insanlar en çok balkonlarına benzer. Yarım kalmış gençlik düşleri, yorgun hayallerimiz, vazgeçişlerimiz, sakladığımız korkular, ertelediğimiz her şey balkonumuzda saklıdır çünkü. Hep bir sezgidir içimde: Tanrı'nın beni en çok gördüğü yerdir balkonlar... Ve Tanrı'nın ittiğini düşündüm ben hep yıllarca, balkonlardan düşüp ölen o meleksi çocukları. Bu yüzden yüzümü sürdüm hep gizli bir pişmanlıkla balkonların parmaklıklarına. Sanki ben istemişim gibi o meleksi çocukların balkonlardan düşüp ölmesini...

Dünya, ben balkonlara çıktığımda önceleri öyle yavaş, sonra öyle hızlı dönmeye başlamıştı ki, nerede bir imkânsızlık varsa onu özlemek yazılmıştı alnıma. Kendimden kurtulmayı özlerdim mesela. Kötülüğümü taşıyan çelimsiz, sorunlu bedenimden... Balkonlardan düşüp ölen o meleksi çocukları katıksız ve hiç unutmadan sevmem, kendimden kurtulmama bağlıydı çünkü.

Balkonlarda sabahlarken ve gecelerin mavisi karanlıkla sevişirken hissederdim en çok, iyilik peşinde koşan bir kötüydüm ben.

Çıplak ışığın altında balkonuma baktım sonra bir kez daha; kırık gece lambaları, eski kasetler, solgun posterler, boş eşya kutuları, bozulmuş oyuncaklar, yırtık perdeler, delik deşik olmuş kilimler, fotoğraf albümleri, çerçevelenmiş ve çerçevesiz fotoğraflar, eskimiş diplomalara sarılmış yıllanmış okul karneleri, yüzlerce fatura, kira kontratları, belki bir gün lazım olur diye atılmamış oysa zamanı çoktan geçmiş evraklar, eski makbuzlar, sararmış gazete kupürleri, tarih olmuş film afişleri ve daha nice şey...

Özlediğim balkon bu değildi oysa. Hep tertemiz ve beni gökyüzüne hazırlayan bir başka balkon düşlemiştim, ama kaçamamıştım kendimden. Ben neysem, balkonum da oydu işte... Oysa çok gençken, tren yolunun kenarına dizilmiş o solgun evlerin atılmış ve unutulmuş eşyalardan yorgun düşmüş balkonları içimi ne çok acıtırdı. Ne çok kızardım onlara balkonlarını temizlemiyorlar, düş kurmaya ve aşka hazır hale getirmiyorlar diye. Bunu yapmaları çok basit, çok kolay diye düşünürdüm. O zamanlar balkonların o evde yaşayan insanların hayatlarına benzediğini bilemeyecek kadar gençtim. Çünkü bu hayatta fark etmek, anlamak, ama yine de hiçbir şey yapamamak iyilik peşinde koşan bir kötü yapıyordu herkesi ve en çok da beni. Ve insana en çok birlikte kurtulacağı kişiler ve gökyüzünü düşlediği yerler hatırlatıyordu bu hayattan kurtulmanın aslında ne kadar zor olduğunu.

Aylar olmuştu birbirimizden ayrılalı. Bu gece gözlerin geldi önce aklıma. En gizli, en örtülü yerin... Hep cömert, cefakâr, hep nemli, hep arzulu teninden bile gizli. Haklıydım bir başıma evimde. Balkonuma bakıyordum öylece. Haklı olduğum kadar yalnızdım da. Onca zaman sonra nasıl isyan ettimse hayatıma,

hayatımı anlatan balkonuma, öyle isyan ettim hep nemli, hep arzulu ve cömert olan teninden bile gizli ve örtük olan o gözlerine. Neydi gözlerinin arkasındaki gerçek? Neyeydi susuzluğun? En çok nerede olmayı özlüyordun? Ne dersem açılırdı gözlerindeki örtü? Sonra, çok sonra duydum. Birisi vardı hayatında. Bu ayrılık boyunca kimi görsem bunu söylüyordu bana. Bilirsin, insanlar acıtmayı, kanatmayı severler. Korur gibi, acır gibi, okşar gibi incitirler. Öç alır gibi severler. Farkında değilmiş gibi yaralamak isterler.

İşte o an, sensiz kaldığım günler boyunca aslında ne kadar acı çektiğimi anlar anlamaz, aradım seni. Çünkü insan kendi çektiği acıya saygı duymuyorsa balkonlarına da, hayata da saygı duymuyordur. Kendi çektiği acıya saygı duymuyorsa, kurtuluş sandığı insanlar ve mekânlar onun en büyük tutsaklığı olur. Bunu anladığım an, Tanrı'nın balkonlardan itip, yanına aldığı o meleksi çocukları düşünerek aradım seni. İyilik peşinde koşan bir kötü olduğumu ve hayatın bütün kurallarını unutarak aradım seni. Birlikte olduğun adam çıktı telefona. Düşleri solduran, insanın kendisini kandırmasına bir an dahi izin vermeyen hayatın kuralları gibi çıktı. Unutulmuş eşyalardan ağırlaşan, o solgun balkonlar gibi çıktı. Hiç hazır değildim buna. Çünkü yıllardır iyilik peşinde koşan bir kötü olmak zayıflatmıştı ruhumu. Kapattım telefonu. Hemen o an... Sesini duyar duymaz... Ve başladım kendimi seyretmeye. Merak ediyordum kendimi. Şimdi ne yapacaktım ben? Merak ediyordum; ne kadar sahteydim, ne kadar kendimdim? En önemlisi, seni ne kadar içten, ne kadar sahici sevmiştim? Geceydi çünkü. Kendisiyle kavgalı olanların en büyük düşmanı olan geceydi. Hayatımı ve neredeyse varlığımı tehdit eden o sinsi şüpheyle sarsılıyordu kaç kez amansızca sorguladığım ruhum. Ben seni en çok ruhun, kalbin için mi sevmiştim, yoksa tenime yanlış bir kader gibi uyan o ışıltılı tenin için mi?

Yoksa ben senin ruhundan, varlığından çok, ışıklı teninden daha örtülü olan gözlerinden çok, sana bile rakip olan o doyumsuz, başıboş, o küstah şehvetini mi sevmiştim?

Beni kendimle buluşturacak kadar acı veren bu ihaneti koruyan bir geceydi. Soruyordum kendime: Senin ihanetini koruyup saklayan gece neden benim şüphelerimi dağıtıp, acılarımı biraz olsun dindirmiyordu? Çünkü sensiz bütün geceler adaletsizdi. Çünkü balkonlarımız unutulmuş eşyalardan dolayı solmuş ve ağırlaşmıştı. Çünkü ben ne kadar inkâr etsem de, aslında kendi kültürüyle yaralanmış bir erkektim. Kimseye kendisinden sahici bir şey veremeyen... Seks denen o kötü krallığın zavallı bir kölesiydim ben.

İşte o an, sana aman vermeyen migren ağrıların aklıma gelmişti. Başına saplandığında seni dünyadan ve bu evrenden koparan ağrıların. Benimleyken bu ağrılarını geçirebilmek için bütün bildiklerimi, bütün enerjimi harekete geçirirdim. Oysa şimdi bir başkasıylaydın. Ve şimdi bu gece ve bütün geceler adaletsizdi bana. Ve ben onunla sevişmeyesin diye, sana aman vermeyen migren ağrılarına minnet duyuyordum o an. Sevişmeyesin, tenine sahip olmak isteyen herkesten, bu dünyadan, bu evrenden kopasın diye. Benimle birlikteyken, o ışıklı tenini bana sunarken, başına ağrı girdiğinde ve sen yerlerde kıvranırken Tanrı'dan bu ağrıyı bana geçirmesi için yalvarırdım. Oysa şimdi başındaki bu amansız, yapışkan ağrıdan medet umuyor kötücül kıskançlığım, bu en insan yerlerimi bana inat benden çalan erkekliğim...

İşte böyle anlarda beni tek ferahlatan şey senin böyle şeyleri asla aklından geçirmediğin ve geçirmeyeceğindi. Kendimden umut kestiğimde senin insanlığına sarılmak ferahlatıyordu beni. Ama ne acı ki, şu an bunu hissetmek bile yetmiyor bana. İyilik peşinde koşan bir kötü olduğumu ve bunun kolay kolay değişme-

yeceğini anlayınca bir deli cesaretine bürünüyorum. Ya da ben bunun böyle olmasını istiyorum. Deli cesaretimi bile, bilerek ve isteyerek içimden kuruyorum! Yağmurluğumu giyiyor ve senin neden yağmurlu havalarda yürümeyi çok sevdiğini düşünerek sokağa atıyorum kendimi. O kimseye faydası dokunmamış binlerce yıllık kültürüyle yaralanmış bir erkek olarak... Yağmurun sendeki büyüsünü, onunla aynı anda da neden ayrıldığımızın kendimi haklı çıkartacak matematik formülünü düşünerek, sevgilinle birlikte kaldığın eve doğru yürüyorum. Kapınıza geliyorum. Ve sanki buna çok hakkım varmış gibi, seni herkesten çok sevmişim gibi, kaldığınız apartmanın bütün zillerine sahte olduğunu kendimden bile gizleyemediğim çocuksu bir başkaldırıyla basıyorum. Evinizin ışıkları yanıyor. Kabus dolu bir rüyadan uyanmak istercesine adını bağırıyorum yukarıya. Bir iki daire otomata basıyor. Ve aynı anda ikiniz pencereye çıkıyorsunuz. Sen sevgilini içeri itiyorsun. O direniyor. Onun derdi bana haddimi bildirmek. Beni unutamadığını biliyor. Bu ona ağır geliyor. Sen ona yalvarıyorsun içeri girmesi için. Sen zamansız sevgi hastalıklarının nasıl iyileştirileceğini hep bilmek zorundasın ya! O bilmiyor. O da erkek. Benim gibi...

Pencereden sarkıyorsun. Geliyorum, bekle, diyorsun ve sonra içeri giriyorsun. Merdivenlerin ışığı sönüyor, ardından gecikmiş ve aldatıcı bir hırsla yeniden yanıyor. Pencereniz açık. Birlikte kaldığınız evden alabildiğine ağır küfür sesleri geliyor. Koltuklar, sandalyeler yere vuruluyor, salonun ya da odaların camları kırılıyor. Sevgilin çıldırmış gibi bağırıyor: "Varsa bir derdi bana söylesin. Sen inme aşağıya! O adam yiğitse, gelsin benle konuşsun! Gitme sen!" Sen, kimse rahatsız olmasın, apartmanda daha çok insan uyanmasın diye hızlı hızlı merdivenlerden iniyorsun. Gözlerinde yıllardır tanıdığım o telaş... Benim yüzümden kimse üzülmesin, kimse kırılmasın telaşı...

Oysa sevdiklerin, en çok da sevdiğin erkekler bu yanını kullandılar senin. Yardımını, sevgini, aşkını dilenenler karşısında çaresiz ve eli kolu bağlanan o yanını kullandılar. Hep anlayış gösteren, hep ikna olan, hep daha çok veren, ne olursa olsun sonunda hep inanan, hep kimse üzülmesin, kimse kırılmasın diyen sen oldun.

Koşarak iniyorsun merdivenlerden. Sokak kapısını açmadan merdivenin ışığı sönüyor. Bir an sen içeride, ben dışarıda, karanlıkta göz göze geliyoruz seninle. Anlıyorum o an, aslında ne bende ne de şu anda evin koltuklarını, sandalyelerini, camlarını kıran ve küfürler eden adamda bulmuştun sevgiyi. Bir an öyle bakıyorsun ki bana... Sanki, nerede yanlış yapıyorum, neden ben hep böyle yanılgıları seçiyorum, der gibi... İşte bunu anladığım an sana günah çıkarmaktan vazgeçiyorum. Vazgeçiyorum, bu gece seni sevişmekten alıkoyacak bir ağrının başına saplanmış olabileceğini düşünüp, kötücül ve kirli bir mutluluk yaşadığımı söylemekten ve bunun için senden özür dilemekten. En gizli, en örtülü yerine bakıyorum, gözlerine... Hüzünle, umutsuzlukla koyulaşmış gözlerine...

Bir özürle kurtulmayacak kadar büyük bir suçluyum. Gövdeni ruhundan ayıran benim yanlış sevgimdi çünkü. Sana, beni affet, bile diyemiyorum. Karanlıktaki o bakışın yetiyor yanlış sevgimi aydınlatmaya. İlk kez bu denli utanıyorum varlığımdan ve koşmaya başlıyorum evime doğru. İçeri giremiyorum. Dışarıdan, ışığı yanan balkonuma bakıyorum. Dünyanın hızına dayanamayıp balkonlardan düşen o meleksi çocukları arıyorum balkonumun altında. İyilik peşinde koşan bir kötü olduğumu hiç unutmadan arıyorum. Ve en çok kendi cesedimi arıyorum orada... Kimseye duymadığım bir şefkatle...

Ben Kendimin Rüyasıyım

Bu çiçekleri çok sevdiğim biri verdi bana. Yıllardır, yıllardır koynumda taşıyorum onları. Sevginin kızıl alevli çiçekleri. Ağırlaştırıyor oysa bu çiçekler beni, aşağı çekiyor. Karşıma çıkanlara dağıtsam onları, hafifleyeceğim biliyorum ama veremiyorum. Böyle düşündüğüm için de durmadan suçluyorum kendimi. Çünkü bana yıllar önce bu çiçeklerle verilmiş olan sevgiyi kirletmiş gibi hissediyorum. Yıllardır mavi, karanlık bir gecede yaşıyorum. Koynumda çiçekler, bana ilk sevenimin verdiği. Koynumda çiçekler, kızıl alevlerin renginde. Bu yol, bu mavi karanlık gecede nereye gidiyor bilmiyorum.

Yanımdan insanlar geçiyor, ne düşündüklerini asla bilemiyorum. Yanımdan geçen insanlara hasretle bakıyorum. Susuz kalmış gibi... Sevgiye ve anlatmaya hasret kalmış gibi... Onları hem çok merak ediyorum, hem de tanımaktan korkuyorum. Çok muhtaç olduğum halde yine de ürküyorum onlardan. Tanıdıkça ürküyorum... Onlar da emin değiller kendilerinden. Kimse bilmiyor kendi içindeki başkasının kim olduğunu. Kimse tahmin edemiyor içindeki boşluğun derinliğini.

Yanımdan insanlar, arkadaşlarım, yakınlarım geçiyor. Hepsinin yüzlerinde mavi, karanlık bir gece. Hepsinin vakti sınırlı. Hepsi yarını özlüyor. Yüzlerine bakıyorum. Sanki yaşadıkları

an lanetli gibi... Sanki bir yerden kaçıp, uzakta bir yere koşuyorlar. Bir şeyden korkmuşlar ama korktukları şeyi anlatacak vakitleri bile yok. Önlerine daha fazla engel çıkmasın diye, içlerinden çok eski bir duayı fısıldıyorlar: Hayat güzeldir, hayat güzeldir... Sevmek istiyorum bu duayı ve daha fazla acı çekmemek için fısıldıyorum içimden. Bedelini ödüyorum sonra. Bu duayı her okuyuşumda hayat biraz daha yüzünü örtüyor bana.

Mavi, karanlık bir gecede yürüyorum. Sanki sabah hiç olmayacakmış gibi... Yanımdan geçenler kaybolmuş benim gibi. Acıdan ve bekleyişten buharlar çıkıyor ağızlarından. Uzaklardan acı çığlıklar duyuluyor. Köyleri, kasabaları, şehirleri geçiyorum. Köyler, kasabalar, şehirler değişiyor, ama o masum, o çaresiz, kimsesiz çocuk değişmiyor.. Mavi, karanlık gecenin güç bela aydınlattığı o kasvetli ışıkta hep onu görüyorum. O da benim gibi, o bilinmeyen yeri arıyor. Ve gittiği her yerde kimselere benzemediği için acımasızca dövüyorlar onu.

Bu çocuğu kendime benzetiyorum, ama ben değilim. Sanki benim çok eski bir yanım saklı onda. Kendimi koruyamayan yanım sanki. Acemi, misafir, tedirgin yanım... Dayanılmaz bir acı veriyor bana onu seyretmek, yüz yüze gelmek onunla. Gözümün önünde koca koca adamlar kaç kez dövdüler onu. Onu hiç kurtaramıyorum. Kurtarabilmem için koynumdaki çiçeklerden kurtulmam gerekiyor çünkü. O çiçeklerin ezilmesine göz yummam gerekiyor. Bunu göze alacak gücüm yok. Sadece bağırabiliyorum. Sadece çevreden yardım isteyebiliyorum; ama kimse gelmiyor sesime. Sonra anlıyorum ki sesim yok benim... Bağırdığımı, yardım istediğimi; zavallı, çaresiz, masum bir çocuğu kurtarmak istediğimi bir tek ben biliyorum. Ve sesim ulaşmıyor dünyaya. Yalnızlık bu olsa gerek. Anlatamamak, duyuramamak... İşte asıl o zaman anlıyorum: Ben kendimin rüyasıyım...

Bu rüyadan uyanmam için koynumdaki çiçeklerin ezilmesi-

ne, hatta yitip gitmesine izin vermeliyim, biliyorum. Ama yapamıyorum. Ne zaman o küçük çocuğu dövülürken görsem ve sesimin duyulmadığını anlasam, koynumda giderek solmakta olan çiçeklerimi yüceltiyorum. Daha bir sıkı sarılıyorum onlara.

Çürümüş çiçek kokuları geliyor burnuma. Çiçeklerle beraber ailemi, hayranlık duyulması yasak olmayan kahramanları ve sanki beni köleleştiren bu sevgiyi yüceltiyorum. Oysa çiçekler nasıl çürüyorsa, aileler de, kahramanlar da, bana emanet edilen sevgiler de öyle çürüyor. Bunu bilmezden geliyorum. Ben bilmezden geldikçe o masum, zavallı çocuk nereye gitse acımasızca dövülüyor. Bu yüzden onun peşinden nereye gitsem bir süre sonra savaş çıkıyor. Koynumda çürüyen ve beni köleleştiren sevgi çiçekleriyle cenazelere gidiyorum. Mavi, karanlık bir gecede ay yıldızlı bayraklara sarılı asker cenazelerine... Camilerin bahçelerinde sessizce bekleşen insanların yanına... Musalla taşının üstüne konmuş tabutların içinde o çaresiz, o kimsesiz çocuğu arıyorum; ama tabutların içinde kimseyi bulamıyorum. Tabutların içi boş. Bahçede bekleşen insanlara tabutun içinin boş olduğunu anlatıyorum. Hiçbiri cevap vermiyor, anlamsız ifadelerle yüzüme bakıyorlar. Peki, siz niye bu boş tabutu bekliyorsunuz, diye sorduğumda da çocuğun çoktan gömüldüğünü söyleyip, sonra da başlarını öne eğip susuyorlar.

Dağlarda ölen o çaresiz, o kimsesiz çocukların cenazelerine gittiğimde de aynı şeyler oluyor. Tabutların içinde kimse olmuyor. Yakınlarına, neden burada bekliyorsunuz, diye sorduğumda, onlar da, çocuğun çoktan gömüldüğünü söyleyip, sonra da sessizce başlarını öne eğip susuyorlar. Ama her defasında benden koynumdaki çiçekleri o boş tabutların üzerine koymamı istiyorlar. Yapamam, diyorum ben de, yapamam, her şeyi isteyin bunu istemeyin benden; çünkü bu çiçekler bana ilk sevenimin hediyesi, onları bırakamam; hem zaten tabutların içi de boş; ço-

cuklar çoktan gömülmüş; boş tabutların içine sevgimin emanetini bırakamam...

O zaman, diyorlar savaş hep sürecek; o çaresiz, o kimsesiz çocuklar hep ölecek; biz onları yıllar öncesinden gömmüş olacağız; tabutların içi hep boş olacak; biz bu boş tabutların başında sonsuza dek acıyla bekleyeceğiz ve sen bizim bu acımızı hiç anlayamayacaksın... Böyle diyorlar bana, beni içimdeki cellatla baş başa bırakarak. Mavi, karanlık gecede, suçluyum, ben bir savaş suçlusuyum, çiçeklerimi paylaşsaydım bu savaş çıkmayacaktı diye bağırarak koşuyorum...

Sonra koynumda çiçekler, ömrümün karanlık gecesi gibi mavi olan bir çarşıyı aramaya çıkıyorum delice bir gecikmişlik korkusuyla. Ama ne kadar arasam da bulamıyorum çarşıyı. Sorduğum hiç kimse de bilmiyor yerini. İçinde o çaresiz, o kimsesiz çocukların yandığı çarşıdan kimsenin haberi yok. İnsanlar unutmuşlar bu yangını. Unutmak istemişler ve başarmışlar. Yine de yanımdan geçip giden insanların yüzlerine bakıyorum. Hasret ve susuzlukla bakıyorum. Onlara çok muhtacım, ama ürküyorum yine de onlardan...

Koynumda sevginin emanet çiçekleri solmaya yüz tutarken yeni bir başlangıç diliyorum hayatımdan. Her şeyi temize çekmek, hesaplaşmak, arınmak, sonra yeniden yollara düşmek istiyorum. Belki saniyeler, belki de yıllar süren bir yolculuktan sonra mavi gecenin kasvetli ışığıyla aydınlanan uçsuz bucaksız bir vadiye varıyorum. Sayamayacağım kadar çok insan var burada. Hepsi yere, toprağa oturmuş. Çıkardıkları seslerden anlıyorum ki hepsi beni tanıyor. Dostlarım, arkadaşlarım, yakınlarım, bugüne dek karşılaşıp az çok bir şeyler paylaştığım hemen herkes, hatta onların yakınları da burada. Bana bakıyorlar. Bir şeyler söylememi bekliyorlar. Onları böyle bir arada görünce hem seviniyorum, hem de içimi garip bir korku kaplıyor. Yakınlarım bir ara-

ya geldiğinde açığa çıkan çok eski bir korku... Hissediyorum, beni yargılayacaklar... Hissediyorum, kimselerle paylaşmadığım için giderek solan bu çiçekleri bana veren insan da orada...

Hiç beklemeden öfkeyle bağırıyorum: Kim verdiyse bu çiçekleri alsın benden! Madem kimselerle paylaşamıyorum onları, madem bu yüzden savaşlar çıkıyor, bu yüzden o masum, o kimsesiz ve çaresiz çocuklar ölüyor, bunları bana veren aranızdaysa verdiği gibi geri alsın! Vadiden küçültücü kahkahalar, alaylı uğultular yükseliyor. Kalabalığın içinden biri ayağa kalkıyor. Yüzü tanıdık geliyor ama kim olduğunu çıkartamıyorum: Koynunda çiçekler falan yok, öyle sanıyorsun, sen onları çoktan yitirmişsin bir yerlerde, diyor. O bunu der demez kalabalıktan kahkahalar, uğultular yükseliyor yine...

Uğultu yükselirken içim üşüyor birden. Isınmak için sarılıyorum kendime. Sarıldığımda anlıyorum ki ben değil, bir başkası sarılıyor bana. İşte bu başkasını hissedince, hiç düşünmeden, sonucu ne olursa olsun yıllardır ertelediğim soruları peşpeşe sormaya başlıyorum şimdi birbirinin içinde erimiş yüzlerden ibaret olan bu kalabalık geçmişime: Neden ve ne zaman kaybettim bana verilen sevgi çiçeklerini? Sorduğum bu soruya yüzü tanıdık gelen, ama kim olduğunu çıkartamadığım biri cevap veriyor: "Çünkü sevmek sorumluluk getirir. Sevgi verdiğin insan senden hep bir şeyler ister. Bu isteklerin sonu olmayabilir. Bu sonu olmayacak ve belki de seni boğacak isteklerden korktuğun için bilmezden geldin bu yokluğu..."

Bir anda kendimi o kadar insanın önünde savunmasız hissediyorum. Yine de kendimi tanıma isteği daha ağır basıyor: "Peki, neden korktum bu isteklerden?"

Yükselip, alçalan uğultunun içinden yeniden yanıt geliyor: "Zevklerine ve hazlarına düşkün olduğun için..."

Bu yanıtı duyunca çılgına dönmüş gibi bağırıyorum: "Doğru

değil! Hakkımda her şeyi biliyorsanız, bu hayattan zevk almayı, hazlarımı, mutluluklarımı çoğu kez ertelediğimi de bilmeniz gerekir..."

Yorgun, daha öncekilerin aksine sakin bir ses yanıtlıyor bunu da: "Sana verilen sevgilerin bedelini ödemekten hep kaçtığın için suçluluk duyuyordun. Bir gün bu sorumlulukların bedelini sana ödeteceğimizden korkuyordun. Bu korkudan kaçmak için zevk almayı erteledin kendine. Hatta başarı kazanmayı, kendini sevmeyi bile erteledin. Hem sevginin sorumluluğunu ödemekten kaçıyor, hem de bizleri yitirmek istemiyordun. O çiçekler sana başkalarıyla paylaşasın diye verildi. Çiçeklerini paylaştığın an bütün varlığınla hayatın içinde olacaktın. En dibe de düşecektin, en yükseğe de çıkacaktın... Acıdan ruhun yırtılacaktı, ruhunun yırtılan yerinde hakikatin bütün sırları akacaktı içine, sımsıcak bir aydınlık halinde..."

Tanıyorum bu ince, yorgun, sakin sesi... Bana doğduğum andan itibaren o sevgi çiçeklerini emanet eden kadının sesiydi bu. Beni benden iyi tanıyan annemin sesi! Daha fazla direnmenin anlamsız olduğunu anlıyorum. Adeta yalvarır gibi vadiyi kaplamış kalabalığa sesleniyorum: "Peki, yeniden başlayamaz mıyız her şeye? İnanamaz mısınız bana? Beni bu içimdeki düşmandan kurtaramaz mısınız?" Kalabalık ben soruları bitirmeden birden vadiyi terk etmeye başlıyor. Sesim uğultular arasında kayboluyor. Kalabalıkta annemi arıyorum, ama bulamıyorum... Bir kez daha sesleniyorum vadiyi terk edip giden kalabalığa... Bir kez daha... Uğultunun içinden bir ses yükseliyor: "Bitmedi ki savaş... Savaş bitmedi ki..."

Mavi, karanlık gecenin içinde vadiyi terk edip uzaklaşan kalabalığı takip etmeye başlıyorum... Belleğimdeki sırlarım onlarda saklı çünkü. Onlar savaşın içinde ilerliyor... Ben onlarla birlikte savaşın içinde yürüyorum. Mavi, karanlık bir gecenin içinde...

Ayrı Odalar

Anne beni onayla ve daha çok sev, dersiniz. Baba, beni önemse ve hep yanımda ol, dersiniz. Bakın size yazdığım bir şeyi okuyacağım, can kulağıyla dinleyin; okulda çok büyük bir başarı kazandım, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu ne olur anlayın, dersiniz. İlgileri hiç eksilmesin, hep artarak sürsün isterseniz. Ama bir türlü istediğiniz olmaz. Onaylarmış görünürler, ama sadece görünürler... Sevmiş gibi yaparlar, ama bilirsiniz ki sevgileri istediğiniz kadar değildir. Önce yüceltir, önemser gibi görünürler, ama hiç beklemediğiniz bir anda da küçümserler. Hem de kalbinizin en savunmasız bir anında...

Yazdığınızı okurken ilgiliymiş gibi yapmaya çalışsalar da ilgisiz bakışlarla dinledikleri gözlerinizden kaçmaz. O sırada akıllarından günlük, sıradan meseleler geçer. Kazandığınız başarının onlar için gerçek bir anlamı olmadığını o kayıtsız bakışlarından anlarsınız. Önce öperler, ama hiç ummadığınız bir anda öptükleri yerden kanatırlar sizi. Sonra yine kanattıkları yerleri öpmeye çalışırlar, acısı geçsin diye.

Sizi en çok sevdikleriniz yaralar. Hem de en derinden... Bu sızı hiç gitmez içinizden. Aradan yıllar geçmiş olsa bile sanki birkaç saat önce olmuş gibidir. Hiç, ama hiç unutamazsınız, silip atamazsınız içinizdeki o sızıyı. İşte asıl benliğiniz budur...

Hayatınızın geri kalan yıllarında sizi hiç beklemediğiniz bir anda ortaya çıkıp olmadık yerlere sürükleyebilecektir. Zamanını kollamaktadır, içten içe bunu çok iyi bilirsiniz, ama onu unutmaya çalışırsınız. Bütün derdiniz onu gizleyip susturmaktır aslında. Kimseye göstermemektir. En derinlere iletirsiniz onu. Bu sızıyı en ürkütücü sırrınız gibi saklarsınız size en yakın olan insanlardan bile. Çünkü bilirsiniz ki, o sızı bir kez uyandı mı ne yapsanız onu dindiremeyeceksinizdir. Bir kere kendisini hatırlattığı zaman, ne zaman dineceğini asla bilemeyeceksinizdir, unutmak isteseniz de içten içe bilirsiniz bunu.

Bilirsiniz ki, bu sızı ortaya çıkar çıkmaz körleşecek, bildiğiniz her şeyi unutacak, savunduğunuz her değerin anlamını yitirecek, o güne dek kazandığınızı sandıklarınızın bir hiçten ibaret olduğunu göreceksinizdir. Ömrünüz sandığınız şey elinizden kaçacak, asıl yazgınız ortaya çıkacaktır. Yazgınız işte o en derinlerde sakladığınız yaralı ve sızılarla dolu benliğinizdir. En yasak bölgenizdir. Onu en alta gizlemek için birçok benlik edinirsiniz. Bu benlikleri hayranlıklarla, ilgilerle, başarılarla, kazandığınız imgelerle süsleyip gösterişli hale getirirsiniz ki, sizi tanıyan en altta yatanı görmesin, hep onlarla ilgilensin, onları gerçek sansın, onlara hayran olup bağlansın...

İlişkiler yaşarsınız, beraberlikleriniz olur. Kimseye, ama kimseye yeterince güvenmez, onu, yani o altta yazan yaralı benliğinizi elinizden geldiğince saklamaya çalışırsınız. Yaşadıklarınıza, ilişkilerinize karıştırmazsanız onu. Ne yaparsanız, ne söylerseniz, onsuz yaşar, onu hiç hesaba katmadan söylersiniz. Ondan habersizmiş gibi yaparsınız. İyisinizdir böyle, çok da yara almadan sürükleyip götürürsünüz hayatınızı. Her ilişki bir diğerini besler. İlişkilerde çoğu kez hayranlıkla seyrettiğiniz yüzünüzde o sızı yoktur. Kaybetmemiş kazanmışsınızdır. Hiç söylemediğiniz güzel ve anlamlı sözleri hayatınıza yeni girecek insa-

na saklarken aynanızdaki yüzünüz bir bütündür. Ya da siz öyle görürsünüz...

Sonra hiç ummadığınız anda biri çıkar karşınıza... Ona da diğerlerine yaptığınız gibi yaparsınız. Süsleyip gösterişli hale getirdiğiniz benliklerinizle yaşamaya başlarsınız onunla. Çünkü daha önce kimselere güvenmediğiniz gibi ona da tam anlamıyla güvenemezsiniz. Başlarda güzeldir onun aynasında gördüğünüz yüzünüz. Bütündür... Eski ilişkinizden sakladığınız güzel ve anlamlı sözlerin onu etkilediğini hissettikçe daha da aydınlanır aynasındaki resminiz. Ona, çocukların arkadaşlarına yeni aldıkları oyuncaklarını gösterir gibi, o süslü ve daha önce başkaları tarafından hep onaylanmış benliklerinizi gösterip durursunuz.

Her şey yolunda gidiyor gibi gözükürken bir gün sizi artık eskisi gibi onaylamadığını, söylediklerinizi hayranlıkla dinlemediğini anlamaya başlarsınız. Hatta zaman zaman başlardaki onayının gizli bir onaysızlığa, hayranlığının sinsi bir küçümsemeye dönüştüğünü fark etmeye başlarsınız. Birçok insanı etkilediğini sandığınız oyuncaklarınızın onu etkilemediğini hissedersiniz. Onu büyülemek için söylediğiniz sözlerin, sanki bir duvara çarpıp yine size geri döndüğünü ve her geri döndüğünde kanı çekilmiş kuşlar gibi içinizdeki o çok gizli boşluğa birer birer düştüğünü görürsünüz. Tuhaf bir ürküntüyle sarsılır, ayaklarınızın altındaki zeminin usulca kaydığını anlarsınız. Aynasındaki fotoğrafınız çoktan gölgelenmeye başlamıştır. Sanki sizi sizden iyi bilen, ama sizin çok da tanımadığınız birisinin, çocukluğunuzun arka bahçesinde, yeni alınmış ve o çok sevdiğiniz oyuncaklarınızı teker teker yaktığını görürsünüz. Oyuncaklarınızdan çıkan yanık kokusu çok eski ve hiç unutulmayan bir felaketin yaklaştığını hissettirir. Bu yaklaşan felaket hissi yangının arka bahçenize doğru ilerlediğini hatırlatır size. Artık aynasındaki yüzünüze bu yanık kokusu eşlik etmeye başlamıştır. Yüzünüz eskisi

gibi tanıdık gelmemeye başlamıştır. Bir an önce buradan bir çıkış aramak ve bu ilişkiyi sonlandırmak istersiniz. Bir şey tutar sizi... Basiretiniz bağlanır. Giderayak yüzünüzü onun aynasında bir kez daha güzel, aydınlık ve bütün olarak görüp öyle çıkıp gitmek istersiniz bir başka aynaya. Yangın arka bahçeye sıçramadan ona güzel ve hep hayranlıkla anımsayacağı bir son hazırlamak istersiniz. Ve artık tek derdiniz onu bu güzel sona ikna etmekten başka bir şey değildir. Ama hazırladığınız hiçbir veda şöleni onu etkilemez. Yangın içerilere, derinlere doğru hızla ilerlemeye başlamıştır. Artık ona gösterebileceğiniz hiçbir yeni oyuncağınız kalmamıştır. Her veda şöleni bir öncekinden daha gösterişsiz, bir öncekinden daha yoksul ve acınası olmuştur. Savunmalarınız birer birer onun gözünde anlamını yitirmiştir. Her şeyi öylece bırakıp gitmek isteseniz, bırak beni artık, gitmek istiyorum, deseniz de bu ondan çok size inandırıcı gelmez. Ayrılıp gitmeye önce kendinizi ikna edemez olmuşsunuzdur. Beni bırak, bitsin artık bu ilişki, deseniz de, bu sözler ona çarpıp, beni böyle bırakma, beni onaylamadan, bana hayran olmadan, beni sevmeden bırakma, olarak yine size geri döner...

Bu artık kendinizi onun gözüyle görmeye başladığınızı gösterir ki kaçıp kurtulmanız için artık çok geçtir. Yıllardır herkesten sakladığınız o yaralı benliğiniz saklandığı yerden, artık birer külden ibaret olan benliklerinizin yanık kokuları arasından en üste çıkmıştır. Kaderinizin ipleri elinizden kaçmış yazgınızla savunmasız bir şekilde karşı karşıya kalmışsınızdır. Aynasındaki yüzünüz paramparçadır. Artık o aynadaki yüzünüze o çok eski sızılar olmadan bakamaz olmuşsunuzdur. O çok eski sızılar, sanki birkaç saat önce girmiş gibidir içinize. Sanki unuttuğunuzu sandığınız o çok eski zamanlarda değil de henüz şimdi yaralanmış gibisinizdir. Sanki hayata başladığınız yere sizi geri çağırmıştır o sızılar. O noktaya nasıl geldiğinizi anlamadan, karşı-

nızdaki insandan tıpkı o yaralı çocukluğunuzdaki özleminiz gibi sizi sonuna dek anlayıp benimsemesini beklersiniz.

Anne beni onayla ve daha çok sev, der gibi... Baba beni önemse ve hep yanımda ol, der gibi yaparsınız ne yapsanız. Ama ne deseniz, ne yapsanız hep eksik kalırsınız onun gözünde. Hep yetersiz... İşte bu yüzden sizi bir gün bırakıp gidecektir. Asıl bu korkunun altında yatar bir zamanlar onca korktuğunuz ölüm. Bu korkuyu yaşamamak için defalarca kendinizi yok etmek geçer aklınızdan. Ama tek bir şey yüzünden kıyamazsınız kendinize, tek bir şey: Onu bir daha göremeyecek olmak korkusu... Bu korku yüzünden her sızıya katlanırsınız, her acıya, her ayrılık endişesine...

O da tıpkı anneniz gibi yapar, babanız gibi davranır. Onaylamış gibi görünür, ama istediğiniz gibi onaylamaz. Seviyor gibi yapar, ama bu beklediğiniz o sevgi değildir. Önce yüceltir, ama hiç beklemediğiniz bir anda küçümsemeye başlar. Hem de kalbinizin en savunmasız anında... Söylediğiniz ya da yazdığınız bir şeyi ilgiliymiş gibi dinler, ama içten içe ilgisizliğini hissedersiniz. Bir başarınızı anlatırken anlarsınız ki, o sırada aklından günlük, sıradan sorunlar geçmektedir. Önce öper, ama hiç ummadığınız bir anda öptüğü yerden sizi kanatmaya başlar. Sonra kanattığı yerleri yeniden öpmeye çalışır, acınızı dindirmek için... İşte öyle anlarda ona hiç olmadığı kadar bağlanırsınız. Böyle anlarda sızı hiç beklemediğiniz zamanlarda kanattığı için bile ona minnet duymaya başlarsınız. Ne yaparsa yapsın, ne dersen desin, ne kadar incitirse incitsin, ama sonra gelip kanattığı yerleri öpsün, yeter ki neden olduğu acımı dindirsin, dersiniz...

Onun durmadan değişen yüzlerine, duygularına göre yaşamaya başlarsınız. Sizi incitip kanattıktan sonraki sarılmasına... Ansızın niye ve neden olduğunu bilmediğiniz öfkelenmesinden sonraki gülümseyişine... O dünyanızı karartan küçümsemesin-

den sonra size yıllar sonra güneşin doğuşu gibi gelen ilgi ve hayranlığa göre yaşamaya başlarsınız. Artık ondan gelecek her şeye razı olursunuz. Bu yoğunluğun adı köleliktir. Gönüllü kölelik...

Peki, neden bir başkasına değil de ona karşı duyarsınız bu yoğunluğu, bu gönüllü köleliği? Neden başkaları sizin o süslü ve gösterişli benliklerinize hayranlıkla inanmış, sizi size doğrulamıştır da, onun aynasında seyrettiğiniz yüzünüz böyle paramparça, böyle yangınlar içindedir? Neden başkaları değil de o gelip dokunmuştur yıllardır herkesten sakladığınız o yaralı benliğinize? İşte bu çoğu kez derin bir sırdır. Çok zordur bu muammayı çözmek... Yüzü, yüzündeki garip bir ışık... Bakışlarındaki eski bir esrar... Hangisinde, hangisinde saklıdır o size bile bir sır olan teslimiyetiniz, bilemezsiniz.

Karanlık bir ormandır insan. Ürkütücü ve çözülmez görünür. Uzaklardan bir ışık gelir, bu ormanın içindeki inleyen bir hayvanın gözlerindeki acıyı parlatır. Bu kısacık parlayış anında, ayakları kırılmış bir atın gözlerindeki derin acı sezilir. Atın acıyla inip kalkıyordur göğsü... O koca ormanın içinde bir başınadır. Sonra ışık kaybolur gider. Artık koca ormandan geriye, o ayakları kırık atın gözleri kalır sadece aklınızda. Acıyla inip kalkan göğsü kalır. Sanki bütün o karanlık ormanın ruhu, ayakları kırık atın acıyla bakan gözlerine doğru akıp durur. İşte o karanlıktan gözlere doğru akan yoğunluk aşkın ta kendisidir. Orman ne kadar karanlıksa bu akış o kadar hızlı olur.

Yani siz ne kadar karanlıkta kalmışsanız, o karanlıktan gözlerinize doğru akan yoğunluk o kadar acı ve o kadar güçlüdür. İçinizdeki karanlık ormandan gözlerinize doğru akan bu yoğunluğun adı aşktır. Artık gözleriniz bir köle gibi bakmaya başlar. Bir efendiniz vardır artık, nereye baksanız onu görürsünüz. Gördüğünüz her şey ondan bir iz, bir soluk taşır.

O herkesten gizlediğiniz yaralı benliğiniz zincirlerinden kop-

muş, sahip olduğunuz her şeyi ezip geçmiş, gelip gözlerinizi kaplamıştır. Gördüğünüz, dokunduğunuz, baktığınız her şeye o yaralı benliğinizin gözleriyle bakmaya, onun gözleriyle görmeye başlamışsınızdır. Dünya o yaralı benliğinizden ibarettir artık. O güne dek bildiğiniz her şeyi unutmuşsunuzdur. Yaşadığınız bu yoğunluk o güne dek taşıdığınız değerleri, inatla savunduğunuz doğruları bir anda unutturmuştur size. Sahi, siz daha önce kimdiniz, nasıl biriydiniz? Unutmuşsunuzdur...

Başkalarının görmediği, görüp de anlamadığı şeyleri görür ve hissedersiniz de, sizi asıl ilgilendiren, ilgilendirmesi gereken şeyleri bir türlü görüp hissedemezsiniz. Kimdir aslında, ne düşünür sizi bu hale sokan sevgili? Gerçekten sizin için ne düşünmektedir? Hayatla ve kendiyle ilgili ne hesapları, nasıl kaygıları vardır? Sizin sevginiz ona ne kadar geçmektedir? Sevginizin ondaki yansımaları nelerdir? Bunların bilmezsiniz de, dokunduğunuz ve gördüğünüz her şeyde onu hissettiğinizi, gördüğünüzü bilirsiniz. Çünkü sizin için dünya odur. Ama onun dünyası bu dünyanın neresindedir, işte bunları asla bilemezsiniz. Siz hiçbir eve, hiçbir odaya, hiçbir yere sığmazsınız; ama onun kaç evi, kaç odası, sığınıp gizlendiği kaç yeri vardır, bilemezsiniz. O, sizi onaylayıp beğensin, hep yanınızda olsun ve hep sevsin diye, ona içinizden geçen her şeyi eksiksiz anlatırsınız da; o size sizinle ve kendiyle ilgili düşündüklerini ne kadar anlatır, işte bunu asla bilemezsiniz. Sizin onu sevdiğinizi herkes, bütün dünya bilsin istersiniz. Onun sizi sevdiğini, bu sevgisini nerede, hangi odada, kime ve ne şekilde söylediğini asla bilemezsiniz.

İşte bu eşitsiz bir ilişkidir. Siz köle, o efendidir. O sizin dünyanıza istediği an girebilir, ama siz onun dünyasına giremezsiniz. Sizin için onu sevdiğiniz dünya bir bütündür; ama onun dünyası evlere, odalara, gizlere, bilinmeyen yerlere bölünmüştür. Siz onu dünyanızda ararken, o kim bilir hangi evde, hangi

odada, sizin hakkınızda kime ne söylemektedir ya da ne söyleyememektedir, işte bunu asla bilemezsiniz.

Siz onu öyle çok sevmişsinizdir ki, işte en çok bu yüzden onun sadece bir yönünü görürsünüz. Çünkü sevginiz o güne dek hayatın görünmeyen yanları hakkında olan bütün bilgilerinizi unutturmuştur size. Onu artık bu bilgilerle, bir zamanlar savunduğunuz değerler ve doğrularla değil, o yaralı benliğinizle görürsünüz. Bu yüzden siz haklı olsanız da, durmadan ona karşı suçlu ve ezik hissedersiniz kendinizi. Ne kadar büyükse onun boşluğu, sevginiz o kadar eksiktir. Bu boşluk büyüdükçe giderek daha çok pişmanlık biriktirirsiniz, keşke onu daha çok sevseydim, diye.

Aslında ke ıdisine güvenli bir kıyı arayan odur; ama siz onu böyle görmek istemediğiniz için, onun için okyanuslara hep geç kaldığınızı hissedersiniz. Bu suçu, bu pişmanlığı, bu gecikmişliği sorgulatmak, biraz olsun temize çıkmak için bir mahkeme ararsınız. Oysa kimse böyle bir mahkemenin yerini bilmiyordur. Siz onun için neleri göze aldıysanız ve alacaksanız, onun da sizin için aynı şeyleri göze aldığını ve alacağını hissedersiniz. Oysa o sizin sandığınızdan çok ayrı biridir. Bildiğiniz o yönünden başka bilmediğiniz birçok yönü, birçok yüzü, birçok odası vardır. Sizin sevdiğiniz yanından başka bilmediğiniz ve bu sızılar içinde asla bilemeyeceğiniz yerleri vardır onun. Tamamen körleşmemek onu bütünüyle görmek için alttan alta bunu hissedersiniz de, bu boşluğun adını bir türlü tam olarak koyamazsınız. Bu boşluk onun gerçekliğidir. Ayaklarının yere bastığıdır; sizin gibi bu hayatın kurallarından hiç kopmayıp, aksine ona sımsıkı sarıldığıdır. Size istediklerinizi ancak hayatın bütün o bağlarından, bütün bu parçalanmışlığından, parasal ve gelecekle ilgili korkularından kurtulmuş biri verebilir. Ama o öyle biri değildir ki; işte bu yüzden onun sarıldığı yerlerden sizin o büyük yanıl-

gınız başlar...

Aslında siz bir anlam, bir yüz, bir ışık, bir ruh diye bir boşluğu seviyorsunuzdur. Dopdolu diye sarıldığınız, kurtuluşum, diye sarıldığınız onun ardına gizlendiği, sizin hiç bilmediğiniz ve belki de hiç bilemeyeceğiniz boşluğudur. Karanlık ormanınızdan gözlerinize, gözlerinizden dünyaya doğru akan o yoğunluk işte bu boşluğa doğru akmaktadır. Aşkınız, işte sınırları bilinmeyen bu boşluğun çekimine kapılmıştır. Acınız, içinizdeki sızıların derinliği, üzerinden koştuğunuz uçurumlarınız bu boşluğun çekimiyle daha çok büyür. Sizi o yaralı benliğiniz körleştirmiştir; bu yüzden düştüğünüz yerleri göremezsiniz. Siz, o diye onun bir yanını görürsünüz, ama o sizin için ayırdığı odalardan birinden sizi seyretmekte ve oradan sizi bütün yönlerinizle görmektedir. Sadece sizin için ayırdığı o odada bu halinize üzülmekte, belki de sizi özlemekte ve bu aşk için acı çekmektedir. Ama bir başka odasına geçtiğinde, orada bir başkasıyla ve sizin hiç bilmediğiniz yönüyle, bu hayatta ayakta nasıl kalırım, nasıl acı çekmeden, nasıl üzülüp incinmeden yaşarım, diye hesaplar yapmaktadır.

O da sizin gibi, her şeyini, bütün suçlarını, bütün itiraflarını bildiğini, ama ona ne kadar güvence vereceğini, ona ne kadar güven ve rahatlık sağlayacağını bilmediği bir başkasından parasını nereye gömdüğünü öğrenmeye çalışmaktadır. O, nerede kime ne söylerse söylesin, o hangi odada hangi parasal sırlarının hesabını yaparsa yapsın, o hangi evde bilmediğiniz hangi yönünü yaşarsa yaşasın, sizin ona duyduğunuz aşkı asla eksiltmez bu. Aksine onu hiç tanıyamadıkça ona duyduğunuz aşk daha da artar. Sizin için her geçen gün dayanılmaz bir hale gelen çekiciliği onun bir türlü göremediğiniz o büyük boşluğuyla daha bir artar. Karanlık ormanınızdan gözlerinize, gözlerinizden dünyaya ve oradan sevdiğiniz insanın boşluklarına doğru akan yaralı ben-

liğiniz bir önceki günden daha büyük bir sızıyla kaplanır. Öyle bir sızıdır ki bu, kendi boşluğunda öylesine büyüyen bir sevgidir ki, karşınızdaki eğer böyle bir sevgiyle dolu değilse bir süre sonra geri çekilir. Geri çekilirken, bir odalık bile olsa size duyduğu o sevgiyi fazla acı çekmemek için anında zehirler. Ve bir gün gelir size ayırdığı o tek bir odanın bile ışıklarını söndürüp, kapılarını kapatıp çeker gider ve sizi aşkınıza terk eder. Sizi artık ilgisiz de olsa dinleyen o yoktur. Artık sizi önemsiyor görünüp de aslında önemsemeyen, yanındayım, dediği halde aslında çok uzakta olan biri bile yoktur. Önce öpen, sonra öptüğü yerleri kanatan, ardından kanattığı yerleri daha çok acımasın diye öpmeye çalışan o yoktur yanınızda. Sevdikçe sizi bir o kadar çok yaralayan o yoktur artık...

İşte o zaman, sevgili diye, dünya diye, hayat diye baktığınız her boşluğu artık sadece sizin o yaralı benliğiniz doldurur. Nereye, hangi kalabalık şehre gitseniz de peşinizden o ıssız, o karanlık ormanınızı birlikte götürürsünüz. Nereye gitseniz kendinizi orada kaybolmuş hissedersiniz.

Yollarda kime rastlasanız, çıkartıp onun fotoğrafını gösterirsiniz. Bu insanı tanıyor musunuz, buralardan geçti mi, onu gördünüz mü, diye sorarsınız. Aslında kaybolan o değil, siz, aslında o diye sorduğunuz kendinizdir...

Hayat Bir Kez Olsun Eğilip Öpsün Alnımızdan...

İçimde müthiş bir yaşama isteği var... kırıldıkça, yaralandıkça, boğuldukça artan bir yaşama isteği... Her gün yeniden, ama ilk kez fark ediyorum bunu... Hemen hergün hayıflanıyorum kendime, neden az sevdim, neden az yaşadım, neden az hissettim diye... Her gün suçluyorum kendimi gitmediğim, görmediğim yerler için... Çukurların içinde bile binlerce şiir var... Öyle bir yaşa geldim ki neye dokunsam sonsuz bir gözyaşı, neye dokunsam sonsuz birikmiş yaşama özlemi...

Hep geç kalınmış, hep eksik yaşanmış... Neye dokunsam hep ilk kez yaşanmış... Başka tekrarı yok... Ve tekrarı yoksa yaşadıklarımızın, hata mı yaptığımız hatalar... Çünkü hayatı ne kadar bildiğimizi iddia etsek de hep el yordamıyla ilerliyoruz... Öyle zavallıyız ve ama öyle de güçlüyüz ki...

Dünyaya dokunmaya çalıştıkça kendi boşluğunda, kendi soruları içinde boğulan mağrur ve kırılgan bir şiir gibiyiz...

Çocukluğumda sayfalarını çılgın ve cesur rüzgârların çevirdiği kitaplardan çok etkilendim ben... Keşifler, büyük yaratıcılar, adları tarihe geçmiş âşıklar, korkusuz devrimciler... Geçim sıkıntısından bunalan bir memur ailesinde en çok neler konuşulursa hepsinden uzakta, kendime bir düş adası kurarak hep büyük hayatları özledim... Sayfalarını deli ve cesur rüzgârların çe-

virdiği kitaplardan o büyük hayatlar yaşamış kahramanların hayatlarını ezberleyip durdum... Annem babama çocukların okul taksitlerinin ne zaman ödeneceğini sorsa, babam anneme: **İdareli olalım, maaşımı kırdırıp borçlarımı ödedim, bu ara benden bir şey isteme**, dese, ben hemen arka odaya gider, sayfalarını hep başkaldıran, cesur ve çılgın rüzgârların çevirdiği kitaplara gömülür, orada hayatlarını feda etmek pahasına halklarını esaretten kurtarıp, ülkelerinde büyük devrimler yapan o korkusuz insanları okurdum...

Sonra gece olur, herkes odasına çekilirdi... derinden ve kaygı dolu fısıltılar gelirdi annemle babamın odasından... Annem diretirdi: **Ortancanın ayakkabısı su alıyor, küçüğe palto alınması lazım, koltuk takımları çok eskidi konu komşuya rezil oluyorum... Büyüğün gözlüğü ne zamandır kırık... İki aylık ödenmemiş telefon faturası duruyor... Çarşaf ve nevresim aldık, adam her hafta gelip kapıyı çalıyor... Yüzüm yok, kapıyı açamıyorum...**

Acırdım onlara, küçümserdim hatta... Beni doğuran, beni okutmaya çalışan insanların o sıkışıp kalmış hayatlarını küçümserdim...

Bazen babamı evin arka odalarından birinde, karanlıkta tek başına oturmuş, yüzünü elleriyle kapatmış, sessiz sessiz ağlarken bulurdum.

Bir gün yine onu böyle tek başına bulduğumda bana gözyaşlarıyla sarıldı. **Biliyor musun, her şey o kadar üstüme geliyor ki, yıllardır hayal bile kuramıyorum,** dedi gözyaşlarını benden saklamaya çalışırken...

Oysa okuduğum kitaplarda hayal kuramayanlardan bahsedilmezdi... O kitaplar baştan aşağı hayallerini hayata geçiren cesur insanların öyküleriyle doluydu...

Okuduğum kitaplarda gecikmiş ev kiraları, kapanan telefon-

lar, ödenmeyen taksitler, eskimiş koltuk takımları, kırık gözlükler, tabanı delinmiş ayakkabılar yoktu... Okuduğum kitaplarda küçük hesaplar, çaresizlikten karanlık odalara sığınıp gizli gizli gözyaşı dökenler yoktu; orada ay sonunu getirmek için durmadan ezilip bükülmeler yoktu... Orada hesaplaşmalar hep büyüktü, kahramanlar orada hep genç ve korkusuzdu... Orada ya destansı galibiyetler ya da romantik yenilgiler vardı... Arası yoktu... Küçük sorunların altında hayatlarını ellerinden kaçırmış ezik insanlar, umutsuz isyanlar, zavallı ihtiyaçlar yoktu...

Bütün bunları, bütün bu ruhumu gölgeleyip zehirleyen anıları unutup kendime bambaşka bir kişilik yapmak için uğraşıp dururdum... Beni bilen, beni tanıyan insanların bütün bunlardan haberi, bilgisi olmasın isterdim... delik ayakkabılar, ödenmemiş taksitler, gecikmiş ev kiraları, eskimiş paltolar... Çirkindi bütün bunlar... Çirkindi geçim sıkıntısı yüzünden ihmal edilen hayatlar...Çirkindi kötü pişmiş yemekler ya da boş yere açık bırakılan lambalar yüzünden çıkan kavgalar... Hep azdı babamın anneme alışveriş için bıraktığı paralar...

Abim de daralırdı bu küçük hayatlardan, **Harem**'e, otogara gider, otobüslerin uzun yolculuk kokan terli lastiklerini koklardı... Ben onu bile küçümserdim... Bıktım her gün bulgur pilavı yemekten, diyen seslerden kaçabilmek için, içinde en sevdiğim abim bile olsa, evdeki herkesin uzağını özlerdim ben... Uzak okyanusları özlerdim hep...

Odamın dışından annemin hıçkırıklara boğulmuş sesi gelirdi: **Bıktım artık bu hayattan... Allah canımı alsa da kurtulsam...** Büyük bir azaptı bu sözleri duymak... Oysa elimdeki kitapta Lenin Rusya'yı kölelikten kurtarıyor, Che Guevera Küba'yı kurtarmakla kalmıyor bisikletle Bolivya'ya gidiyordu, devrimi bütün Latin Amerika'ya yaymak için...

Babam iddialı bir insan olmadı... Ama çok başka hayatları

özlediğine eminim... Seçme şansı olsaydı bizi bırakıp gitmezdi... Gitmek istemişse de her defasında geleneklere, vicdanına, çevresindeki insanların küçük dünyalarına çarptı ve orada kaldı sadece...

Ben babasına hayran çocuklardan hiç olmadım. Kendimi çok kötü ve yalnız hissettiğim zamanlarda onunla övündüm. Aslında ben kendimi koruyabilmek için korudum babamı.. Oysa insan ya babasını öldürmeli, öldürmüyorsa, kıyamıyorsa, onu sevmelidir... Ben babama kıyıp öldüremedim... Öldüremediğim için koruyup içimde sakladım... kendi yenilgilerimi onun yenilgilerine çok benzettiğim için belki de...

En doğal hakkıdır bir babanın evladından yenilgisini saklaması... Ama ben hiç istemesem de gördüm onun yenilgilerini... Karanlık arka odalarda tek başına ağlayışını... **Hayat üstüme öyle geliyor ki, yıllardır hayal bile kuramıyorum,** deyişini gördüm... En yakınlarının ölümünü görmüş, onları bir başına gömmüştü o. Bizlerden başka hiç kimsesi olmayan bir insandı babam... Bir gün, acıların ve zehirli anıların onu soluksuz bıraktığı bir gün sokakta yere düşmüş... Üzerindeki kimlikten asker olduğunu anlayıp Askeri Hastane'ye kaldırmışlar... Beyin kanaması geçiriyormuş... Annemi aramışlar. Annem bir solukta hastaneye koşmuş... Annem beni çağırdığında gecenin çok geç bir vaktiydi... Evden babamın birkaç parça çamaşırını ve eşyasını alıp hastaneye gittim. Babamın bilinci tamamen kapanmıştı... Annem babamın başında ağlıyordu... Annem hayatı boyunca hiçbir zaman anlaşamadığı, birlikte uzun bir yola çıkamadığı, ortak bir cümle kuramadığı kocası için ağlarken, aslında bir türlü doyasıya yaşamadıkları, o mahvolmuş hayatlarına ağlıyordu...

Belki de babam biraz sonra ölecekti... Bir ömür böyle bitecekti... Bir ömür, sonu gelmeyen aylarla, geciken ev kiralarıyla,

ödenemeyen okul taksitleriyle, kırık gözlüklerle, yapılmayan dişlerle, solgun ve yamalı paltolarla, arka odalara çekilip dökülen gizli gözyaşlarıyla, geçim sıkıntısı yüzünden hayal bile kurmadan; bir ömür, o en küçük mutluluk anlarının bile para sorunları yüzünden defalarca gölgelenip kayboluşuyla ve ardından yaşanan o ağır ve yanlış hüzünleriyle bitecekti...

Elimdeki eşyaları babamın başucundaki küçük dolaba koydum. Bu onun son yenilgisi olacaktı... Ama boyun eğmiyordu ölüme... Çırpınıp duruyordu yatağının içinde, sanki bir şey söylemek istiyor, ama başaramıyor gibiydi... Çünkü bilinci kapalıydı. Adeta bitkisel hayata girmişti... Bir ara dudaklarından birkaç sözcük döküldü... Yanına gidip kulak verdik ne söylemek istediğine... Durmadan aynı sözcükleri tekrarlıyordu... Anneme söylüyordu: **Çocukların harçlığını verdin mi?... Nasıl okula gidecekler?... Çocukların harçlığını verdin mi?...** Bilinci kapalı babamın dudaklarından sadece bunlar dökülüyordu... Belki de bunları söyleyebilmek için ölüme son kez direniyor, bunları söylemeden ona boyun eğmek istemiyordu... Hayatı boyunca hiç anlaşamadığı kadına son kez yalvarıyordu... Annemse biten bir ömrün o solgun ışığı altında parçalanmış hayatlarına son kez isyan ediyor ve hem ağlayıp hem de babamı susturmaya çalışıyordu: **Bırak çocukları düşünmeyi, bir kez olsun bırak, bir-kez kendini düşün... Ölüyorsun bak... Bırak çocukları... Ölüyorsun...** Oysa babam bilinci kapalı olsa da, belki de farkında olmadan kalbine saplanmış o en son ve en büyük gerçekle ölüyordu: **Çocukların harçlığını verdin mi?...**

Yıllar sonra babamı ve annemi daha iyi anlıyorum... Evet devrimcilik güzel ve büyüleyiciydi... Sayfalarını deli ve cesur rüzgârların çevirdiği kitaplardaki kahramanların hayatları zorlu ve heyecan vericiydi... Başkalarının kaderlerine hâkim olabilmeyi, onların hayranlığıyla adını gökyüzüne ve tarihe yazdırma-

yı düşlemek bile insanın ruhunu titretebilirdi sonsuz bir gururla... Ama gerçekleri yaşamak daha zor galiba... Çünkü asıl zor olan burada... En yakınımızda... Asıl zor olan insanın onurunu, kişiliğini satmadan evini geçindirebilmesi... Kırılan gözlüklerin yerine yenisini alabilmesi... Çocukların okul taksitlerini ödeyebilmesi... Asıl zor ve asıl büyüleyici olan, insanın ölürken bile, son nefesinde bile çocuklarının okul harçlıklarını düşünebilmesi...

Annemle babamın hayatını hiçbir zaman yaşamak istemedim. Ve hep onlar gibi olmaktan korktum... Bu yüzden ne zaman ödenmeyen bir fatura ya da geciken bir taksit yüzünden omuzları çöküp, yüzleri kararmaya başlasa, ne zaman o rezil geçim sıkıntısı yüzünden kavga etmeye başlasalar hemen oradan kaçar, sayfalarını çılgın ve cesur rüzgârların çevirdiği kitaplarıma koşardım... Onları o korkunç ve karanlık hayat denizinin ortasında bir başlarına bırakır büyük hayatlara, romantik yenilgilere, kahramanlık şölenlerine sığınırdım...

Evet onların hayatlarını yaşamak istemezdim... Ve bunu onlara defalarca söyledim... Aslında onlar da başka bir hayatı yaşamak isterlerdi... Ama onların bunu söylemeye ne vakitleri, ne de hakları vardı... Bugün daha iyi anlıyorum onları... Onlar kendi hayatlarını yakmasalardı, ben o büyük düşlere sığınacak vakti ve imkânı hiçbir zaman bulamayacaktım... Onlar o korkunç ve karanlık hayat denizinin ortasında çaresizlik içinde bunalıp dururken, ben o büyük düşlere, o büyük hayatlara gitme zamanlarını bulabilmişsem bunu onların mahvolmuş hayatlarına borçluydum... Onca zorluklara ve sıkıntılara rağmen ne olursa olsun ayakta kalmaya, yıkılmamaya çalıştılar... Onlar yıkılırsa bizler de yıkılacaktık çünkü... Bu yüzden ne hayal kurmaya fırsatları oldu, ne de kişisel sorunları üzerine kafa yormak için vakitleri vardı...

Bugünlerde onları daha iyi anlıyorum... Çünkü hayat inanılmaz bir acımasızlıkla sıkıştırıyor hayatlarımızı... Etrafımızdaki çember hızla daralıyor... Çok sevdiğim, çok güvendiğim dostlarım geceleri mahcup ve kırgın seslerle arıyorlar beni; kimi işsiz kalmış, kiminin evine ödeyemediği kredi borçları yüzünden haciz gelecekmiş... Bir diğeri cep telefonu kapandığı için beni sokağındaki telefon kulübesinden arayarak, birkaç ay sonra vermek üzere biraz borç para istiyor... Hiçbiri geleceğinden emin değil... Dürüst ve onurlu oldukları için çalıştıkları yerlerde ilk onlar gözden çıkarılmış... Birçoğu çocuk okutuyor...

Hayatım ancak onların varlığıyla mümkün... Onlar yıkılırsa ben de yıkılırım... Ben yıkılırsam onlar tamamen yıkılır... Bu yüzden neredeyse aylardır özgürlük hayalleri kuramıyorum... Aylardır ruhumun alacakaranlık dehlizlerinde büyüleyici yolculuklara çıkamıyorum... şimdi ayakta kalma zamanı, diyerek durmadan çevremdeki insanları düşünüyorum... Bir zamanlar annemle babamın o küçümsediğim hayatlarına benzer bir hayat yaşıyorum... Ödenmemiş kredi borçlarının, geciken taksitlerin, arkadaşımın istediği parayı bir an önce denkleştirip verebilmenin telaşıyla zehirleniyor günlerim...

Şimdilerde asıl heyecanı ve serüveni, özgürlük ve devrim düşlerinde değil, gece vakti işsiz kalmış bir dostumun kapısını çalıp, ona güç ve moral verdiğimde yaşıyorum... Şimdilerde asıl kahramanlığın, evine haciz gelecek olan arkadaşıma son anda haczi kaldırmasına yetecek parayı ulaştırmak olduğunu düşünüyorum... Şimdilerde asıl devrimciliğin, kirasını aylardır ödeyemeyen ve gururuna çok düşkün olduğu için hiç kimseden para isteyemeyen kardeşimden yakın bir dostumun o yorgun, o kimsesiz çantasına gizlice para koymak olduğunu düşünüyorum...

Bugünlerde, o paramparça, o bölük pörçük, o hep eksik kalan, hep âşık olduğumda sonsuz acılarla yıkılan ve her yıkılışın-

da büyük hazlar yaşadığım ruhumla değil, yıllardır küçümsediim gündelik hayatın sorunları karşısında ezilen dostlarım için ayakta kalmaya çalışıyorum... Ve bu ayakta kalma çabası bana büyük bir yaşama isteği veriyor... Ve yıllar sonra anlıyorum ben aslında o gündelik, basit geçim sorunlarını küçümsemekle hayatın kendisini küçümsemişim... Anlıyorum ki, annemin, babamın o çaresiz, o bunaltıcı, o çıkışsız hayatı benim de hayatımmış...

Öyle bir yaşa geldim ki, neye dokunsam sonsuz birikmiş gözyaşı... Neye dokunsam sonsuz birikmiş yaşama özlemi...

Öyle bir yaşa geldim ki, neye dokunsam hep geç kalınmış, hep eksik yaşanmış... Ve başka bir tekrarı yok... Yaptıklarımız hata olabilir, bunu kabul edebiliriz; ama bunca bilinmezliğin ortasında yine de direnip duruyoruz... Artık anlasın bizi ve bir kez olsun eğilip alnımızdan öpsün bu hayat...

Ve yeni anlıyorum asıl devrimcilik uzaklarda değil, buradaymış... En yakınımızda, evlerimizdeymiş... Asıl devrimcilik, başkaları yıkılmasın diye insanın kendi hayatından vazgeçmesiymiş... Başkaları özgürce düş kurabilsin, özgürce kendini tanısın diye, insanın hayatını bile bile mahvetmesiymiş...

Yeni anladım... Asıl devrimcilik, bir babanın ölürken o son çırpınışında bile karşısına, **"Çocukların harçlığını verdin mi?..."** demesiymiş...

Daha Fazla Yabancı Ölmek İstemiyorum Sana

İyilikten, saflıktan ulaşamadım kendime burada. Burası durmadan hızlanan bir kent. Burada sonsuz arzu çarpışır, sonsuz hırs, sonsuz acı...

En başlarda ne istedim tam bilmiyorum. Ama öyle açık ve duruydu ki gördüğüm her şey, nereye ve kime baksam beni kendisine inandırıyordu. Henüz içimde bir başkası yoktu. İçimde benden ayrı, bana karşı bir ses yoktu. Gidemediğim yerleri mutlu özlerdim, çünkü gitmesem bile bilirdim ki oraları da benden birer parçaydı.

Çok az ve usulca konuşulurdu. Çünkü sessizlik vardı ve bu sessizlikte en küçük sesler bile çabucak yayılırdı her yere. Sessizlik kutsaldı, çünkü bütün sesleri o saklardı koynunda. Evlerin önünde küçük bahçeler vardı. Geceleri ışıl ışıl yanan küçük düş ağaçları vardı. Her şey bizim için yaratılmıştı sanki, göründüğü gibi olan ruhumuza göre. Geceler gündüzlere usulca sokulurdu. Yavaştı her şey. Çok yavaş... Kutsal ve sonsuz bir aynaydı gökyüzü. Kendisine içtenlikle ve sabırla bakanların ismini sayıklardı.

O zaman da vardı kötülük, şiddet... O zaman da vardı yalan, sevgisizlik... Ama yavaş dönerdi dünya. Garip, kutsal bir sessizlik vardı her yerde. Utanırdı kötüler yaptıklarından. Pişmanlık

duyulurdu her yalandan sonra. Sanki mecbur kalındığı için sevgisizdi insanlar. Top oynardık mezarlıklarda. Ölüler dünyanın en sevecen insanlarıydılar. Hayatı onlar sevdirirdi bize. Aynı güneşin altına uzanırdık birlikte.

O zaman bir tek kalbim vardı benim. Gözlerim bana aitti nereye gitsem. İçimde kendi sesimden başka hiçbir ses yoktu. Hayatın o dinmeyen ağrısıyla hatırlardım kendimi. Susar, dinlerdim. O ağrıyı incitmemeye çalışırdım. Kaçmazdım ondan. Bilirdim ki istesem de kaçamam ondan. Güneşin doğuşuna ya da batışına nasıl saygı duyuyorsam, ona da öyle derin bir saygı duyardım. Toprak, içimde sakladığım halde ulaşamadığım sevgiliydi. Kendimle değil toprağın sırrıyla yarışırdım. Kendimden değil, toprağın sırrından ürkerdim. Bu ürküntüyle barışmak için sık sık toprağa yüz sürerdim. Koklardım onu. Çıplak bir hazla yürürdüm üzerinde. Kalbimin üzerinde yürür gibi.

Sonra sular geliyor aklıma. Aktıkça yüzün gibi aydınlanan sular. İlk orada hatırlıyorum seni, içimde henüz bir başka ses yokken. Kalbim ve gözlerim sadece bana aitken... O suların peşinde, hayatımın peşinde, yüzünün peşinde... İlk orada, akıp giden sularda seninle kendimi gördüm. En çok sende sevdim kendimi, akıp giden sularda. İlk kez sende gördüm özlerimi, akıp giden kalbimi... O parçalanmış ve sadece sana ait benliğimi ilk kez sende gördüm. O yavaşça dönen dünyayı, bütün sesleri içinde saklayan o kutsal sessizliği... Kendisine sabırla ve içtenlikle bakanın adını sayıklayan o sonsuz gökyüzünü... Gökyüzünün el verdiği o küçük düş bahçelerini...

Toprakla sular arasındaydı kalbim. Bu yakınlıkta ne varsa, bu sır nereye varacaksa görmek isterdim. Çünkü öyle inanırdım ki kendime, nereye baksam seni görürdüm. Toprakla sular arasında giderek aydınlanan yüzünü...

Dalgaların aydınlığı vururdu terk edilmiş evlere. Bir kapı

açılır, içeri üşümüş bir ışık girerdi. Dışarıda bir sonsuzluk kimsesiz yanardı. Bir ceset vururdu sahile, ömrüm olurdu yorgun ve ıslak saçların. Yüzünü saklayan herkes sen olurdun. Sonra biterdi toprak. Akmaz olurdu sular. Kirlenirdi o kutsal sessizlik. Düş ağaçları kesilirdi. Seni bekleyecek yer bırakmazlardı bana. Sürüklerdi beni peşinden hızlanan dünya, bu durmadan hızlanan kent. Sürüklerlerdi beni kalbimden ayrılan ikinci kalp, sürüklerdi beni gözümden ayrılan ikinci göz. Ruhumdan ayrılan öbür ruh, sürüklerdi beni...

Artık bu kent o kent değil, bu kalp o kalp değil, bu gözler o gözler değil. Seni sevdiğine inandığım o insan bu insan değil... Burada gidilecek hiçbir yer yok. İnsan en fazla o yalancı kalbine çarpıyor. Burada insan en fazla o sahte gözünü hissediyor içi acıyarak. Ne kadar sevse de dünyanın bütün sevgisizliğini üzerine alıyor burada insan. Hep başkalarının sahte yasını tutuyor.

Burada her sabah, her akşam insan yeniden, hep yeniden başlıyor hayatına. Sanki hiç yaşanmamış gibi, hiç gidilmemiş gibi, hiç ders alınmamış gibi. Burada insanın yalan yüzü değil, o en derinde sakladığı kalbi kararıyor önce. Artık burası herhangi bir kent: Kalabalık, doyumsuz, aceleci, konuşkan, acımasız, telaşlı, unutkan, intikam dolu ve hep kaybetmiş... Burada sistem, kirletilmiş arzularla içimize, beynimize sızıyor, o kurtarılmış beyin hücrelerimize. İşte sevgiyi, yitirdiğimiz ve özlediğimiz aşkımızı, işte en derinde yaratan insanlığımızı aradığımız yer burası.

İşte seni aradığım yer burası: Her şey satılık burada, her şey ambalajlı. Sevgi, umut, ütopya, başkaldırı, inanç, ölüm, farklı hayatlar... Her şey, her şey satılık burada. Burada her şeyin bir fiyatı var. Burası durmadan hızlanan bir kent... Aşk bile burada serbest piyasa kurallarına bağlı. Sahte bir kalple peşinden koştuğum bu dünya, seni bana anlatmaz, artık biliyorum. Burası

nim önümden koşan bir kent. Burada ikinci kalbimle, ikinci gözümle, ikinci benliğimle yaşıyorum. Burada kendimle amansız kavgalıyım.

Seni sevdiğim kadar sevmedim bu hayatı, inan... Ne olur, bir tek buna inan... Çünkü sende gökyüzüm var. Sende sonsuz yağmurlarım, kutsal sessizliklerim var. Sende o küçük düş ağaçlarım var. Affet bu küçük insanlığımı... Affet peşinden geldiğim bu kenti... Affet o derin doyumsuzluğumu... Göremedim affet, sen bu kentte denizden çıkan bir cesettin. O yorgun ve ıslak saçları ömrüm olan bir ceset. Affet beni. Gidilecek başka bir yer yokmuş bu kentte. Toprakla akan su arasındaki yüzünden başka... İşte bunu öğrettin bana. O sessiz, o kutsal yüzünle bana bunu öğrettin. Bu kentte âşık olamayacağımı... Beni kendine çağırdın. Beni masumiyetime... Beni hayatımın akşamına çağırdın. Akşamın o ıstıraplı eşiğine...

Sen diye yalvardım ölü anneme, yalvardım. Çünkü o hiç kapılmadı bu kente. Ağladım başında ve neden anne, dedim, neden birbirimizi gerçekten sevemiyoruz... Bir pişmanlık anıtının, bir sevgi mezarlığının başında ağlar gibi. Nereye gitti onca dostum? Onca sevgilim? Ben miydim yaşayan onca ayrılığı? Dayanmak zor, gerçekten zor...

"Ne bir geçmiş, ne bir hayat,
hepsi birer sahte ölüm,
hileli Rus ruleti...
İyilik şölenlerinden anı,
dostların acemi hançerleri.

Bir kurdun boynunda yatıyorum.
Uzak odalarda eksik bakışlı
bir gurur karşılıyor.

Gün doğuyor,
kuytu sokağın çengileri
gökyüzünün saatlerini çalıyor,

uyanıyorum.
İçimdeki keşiş ölmüş
bir kurt!
Boynunda dişlerimin izleri..."

Son bir umutla sana sarılıyorum sevgili. Dünya nereye giderse gitsin, bir tek sen kaldın bu kentte, bir tek sen kaldın içimdeki iyilik yüzünden utandırmayan beni. Ben bu dünyadan kaçtım ve gidecek başka yerim yok. Burası içimi kanatarak hızlanan bir kent. Bir yanım ölüm, bir yanım sen... Sevgiliysen tanı beni, bil öyleyse... Dediğin gibi, daha fazla yabancı ölmek istemiyorum sana...

Oysa Bir Anlık Dalgınlık Yeterdi

Uzun bir yolda mola verdi otobüsümüz. Yüzümü yıkadım biraz önce. Bahçedeki masalardan birine oturdum. Önümde kareli, küçük defterim, yoldan geçip giden arabalara, kamyonlara bakıyorum. Nereden geldiğimi ve nereye gittiğimi unutacak kadar yalnızım. Öyle mutlu bir acı ki bu, bir süre daha tadını çıkarmak istiyorum. Nereye gittiğimi sorup öğrenmek istemiyorum.

Hafif bir rüzgâr esiyor. Yüzüm kimsesizliğin sevgisiyle ürperiyor. Saat gece yarısını çoktan geçmiş. Hissediyorum, belki de ömrüm hep böyle geçecek. Hep yollarda... Artık tanımaya başladım kendimi. Ne güç, ne iktidar, ne para... Anladım, ne olduğunu bilmediğim sevgiden başka hiçbir şey istemiyorum bu hayattan ben.

Sevginin ne olduğunu bilmediğim halde, öyle korkuyorum ki yokluğundan. Ve bu yüzden ürperiyorum adını duyunca. Yokluğu sonsuz tutsaklığım olur çünkü. Öyle hissediyorum. İnsan neyin peşinde koşarsa onun tarafından öldürülürmüş. Gördüm. Defalarca. Sevgi yüzünden nasıl öldürüldüğümü gördüm. Karşı koymayacağımı biliyorlardı. İzin vermiştim. Çünkü bu hayat nasılsa benim için değildi. Öldürmektense ölmek daha erdemliydi. Hep kendimden çok katillerime acıdım. Çünkü onların ülkeleri yoktu ve öldürmekten başka bir şey ellerinden gelmiyor-

du. Benim bir ülkem var mıydı? Öyle sanıyordum. Ömrüm bir ülkem olduğuna kendimi boşuna inandırmakla geçmişti. Oysa kimsesizdim ve nereye gitsem orası benim ülkem oluyordu.

Kırmızı önlüklü, siyah saçlarını ıslatarak taramış genç çaycı masama bir bardak çay koyuyor. Bir an göz göze geliyoruz. Afiyet olsun abi, çaylar şirketten, diyor. Hiçbir çıkarı yokken bana öylesine ince ve sevgiyle davranıyor ki. Bir anda belli ediyor bunu. Bakışlarındaki o yoğun ışık ve hafifçe beni selamlamasıyla... Biliyorum, biraz sonra yanıma gelip, abi bir şeker daha lazım mı, diye soracak. Ardından, yazarsınız değil mi abi, diyecek.

Nitekim öyle oluyor. Tahmin ettiğim gibi yanıma geliyor, şekerliğini uzatıyor ve sonra, siz yazarsınız, değil mi abi, diye soruyor. Sevgiyi ararken kurban olmanın ödülü bu işte. Kimsesizler bir görüşte hemen tanıyor sizi. Şimdi artık uğruna defalarca öldüğüm sevgi, küçük bir kesmeşekerde saklı. Öyle gizli, öyle beyaz, öyle masum ki... Küçük bir ayrıntıda saklı ömrüm boyunca peşinden koştuğum şefkat.

Birden yağmur bastırıyor. Sanki yağmur, kimsesizlere alkış tutuyor kendince. Bu dünyada ne zamandır yağmurlar da kimsesiz... Burada böyle sonsuza dek yağmurun ve ömrümün kimsesizliğini seyretmek istiyorum. Arabaların farları yolun kenarındaki sazlıkları aydınlatıyor. Sazlıklar yumuşak bir sonsuzlukla emiyor ışıkları. Öyle yorulmuşum ki kendimi anlatmamaktan, sazlıklardaki sonsuzluk yaralarımı sarıyor. Haykırmak istiyorum yaralarımı saran sazlıklardaki sonsuzluğa, gerekli mi iyilik, gerekli mi aşk, gerekli mi insan olmak, diye.

Sonra kopuk kopuk anılar üşüşüyor beynime...

Yola çıkmadan birkaç gece önce Erzurum'daki imza günüme gelen iki öğretmeni telefonla aradım. Gaz lambasında, yazılı kağıdı okuyorlarmış. Erzurum'un uzak bir köyünde öğretmenlik yapan bu iki genç insan, onları aradığım için öylesine şaşırdılar,

öylesine heyecanlandılar ki, telefonda bir süre ne diyeceklerini bilemediler. Oysa, lütfen arayın, diye telefon numaralarını bırakmışlardı bana. Aramam bana göre yapılması gereken bir şeydi. Onların bu denli sevinmeleri ise olağanüstüydü. Ne derinden etkilemiş sesleri beni. Zihnimdeki mührü açınca ilk önce onların seslerini duyuyorum...

Yıllar geçtikçe daha iyi tanıyorum kendimi: Sevindirmeyi seviyorum ben. Acıdan ve yalnızlıktan çıldırsam da, başkalarını mutlu etmeyi...

Aylar önce bir dergide bir yazar, yazdıklarımı eleştirmek için, beni okuyan "Doğulu hemşireleri", tam olarak hatırlayamıyorum, belki de tezgâhtarları, manikürcü kızları, sekreterleri, penceresinde fesleğen büyüten ve kasabalarında sıkışıp kalmış insanları küçümsüyor, onlar üzerinden beni aşağılıyordu. Ne tuhaf, son seçimlerde aynı siyasi partiyi destekledik bu yazarla.

Bir yazarı, Doğu'da görev yapan hemşireler okuyorsa o yazar basit, değersiz ya da bu yazarın deyimiyle "tampon" bir yazarmış. Tıpkı okurları olan tezgâhtarlar, manikürcü kızlar, sekreterler gibi...

Oysa desteklediğimiz parti emekten, ezilenlerden yanaydı. Hayatlarını alınlarının teriyle kazanan ve gün boyu başkalarının kaprislerine sabırla katlanan manikürcülerden, tezgâhtarlardan, o soğuk hastane koridorlarında üç kuruş para karşılığı geceler boyu nöbet bekleyen hemşirelerden yanaydı.

Yağmur diniyor... Rüzgâr kovalıyor karanlık bulutları. Dolaşan köpekleri merakla seyrediyor, otobüsleri beklemekten sıkılmış yolcular.

Sahi, neden bize kimse inanmıyor?

Manikürcüler, tezgâhtarlar, Doğulu hemşireler, pencerelerinde fesleğen büyütenler, kasabalarında sıkışıp kalmış insanlar inanmıyorlar artık kutsal tasvirlerde yazılanlara. Herkes bulsun

ve anlatsın kendini. Bulsun ve anlatsın... Öyle hızlı dönüyor ki çarklar, öne atılmak her geçen gün daha büyük bir cesaret sayılıyor. Tutunmayı bırakmak ne zor geliyor, ellerinde o kutsal tasvirleri taşıyanlara...

Oysa kutsal tasvirler açıklamıyor artık onları taşıyanları. Çünkü artık iyilik bir imaj, öfke bir imaj, yenilik ve özgürlük isteği bir imaj... Artık yaşamak bir imaj sorunu. İmajlarla hayata tutunuyor insanların çoğu. Olmuyor, bıktık artık, herkese yazık oluyor, ömür geçiyor...

Çünkü çoğu insan sahip olduklarından hiçbir şeyi vermeye hazır değil artık. Hazır değil mülklerinden, saplantılarından, onları her an zehirleyen statülerinden, alışkanlıklarından vermeye. Yaptıkları sadece kendilerine siper kazmak. Ellerinde kutsal tasvirlerle siper kazan insanlar görmek acı oluyor. Durmadan korku ve sevgisizliğin sütüyle büyütüyorlar yalnızlıklarını...

Neden böyleyiz? Çünkü hep öğretildi bize sevgi; iyi insan olmak, kötülük ve nefret öğretildi. Öğretildi bize imajların gerçek diye sunulduğu bu yalan yanlış hayat... İçimiz çölleşirken, o kutsal tasvirleri nasıl düzgün ve etkili taşıyacağımız öğretildi. Hayattan umudu kessek de, bunu komşulardan ve çevremizden nasıl saklayacağımız ve onların gözüne nasıl gireceğimiz hep öğretildi. Biz; kendimizden, ne istediğimizden ve kim olduğumuzdan başka her şeyi öğrendik...

Oysa o bir anlık kutsal dalgınlık, yeterdi aşk ve yıkım için. O bir anlık kutsal dalgınlık... İnsanın, kendisine duyduğu o bir anlık derin merhamet, yeterdi aşk ve yıkım için. Her şey öğrenilir de, o kutsal dalgınlık öğrenilmezdi ki...

Sonra, o çaycı çocuk yanıma geliyor yine. Belli ki konuşmak istiyor benimle. Bir çay daha ister misin abi, diye soruyor. Ver, diyorum, ver... Nasıl da seviniyor! Fazladan şeker de koyuyor bardağın yanına.

Ne tuhaf, benim için vatan hep bu insanlardan ibaret oldu. Mola yerlerinde çayımı getiren bu kimsesiz çocuklar, hiçbir çıkarları olmadığı halde, bana yakınlık ve incelik gösteren bu ezik, bu kimsesiz insanlardı vatan benim için. Hemşireler, çıraklar, tezgâhtarlar, otobüs muavinleri, dalgın ve hülyalı garsonlar... Uzak dağ köylerinde, gaz lambasında yazılı kağıdı okuyan ve düşlerini henüz kirletmemiş öğretmenleri, biraz olsun mutlu edebilmekti benim için vatan...

Bunun dışında, bunların dışında küskün ve alıngan bir yolcuydum ben. Ve her sabah, böyle yaşanmaz, bir an önce kendimi düzeltmeliyim, farklı bir insan olmalı, değişmeliyim, diye uyanırdım yatağımdan. Oysa vatan hiç değişmezdi. Çevremde gördüğüm insanların çoğu dipsiz ve kör bir kuyuya benzerlerdi. Şu an bile, bana çay getiren, gözleri bardağımın yanına koyduğu fazladan şekerler gibi bembeyaz gülen bu çaycı çocuğun bile bir idamı seyrederken sevinip sevinmeyeceğini, kalbinden ne geçeceğini tahmin edemiyordum. Hemşirelerin, manikürcülerin, sekreterlerin, penceresinde fesleğen büyütenlerin bile...

Korkuyordum vatan diye bağlandıklarımın, cellatlarına âşık birer kurban olmayı seçtiklerini öğrenmekten. Peki, kimin için istiyordum ben bu değişmeyi, farklı biri olmayı? Kimi örnek almıştım da kendimi böyle küçümsüyordum? Çıldırmak istiyordum belki de, ama bunun için bile birilerinden izin almak gerektiğini düşünüyordum.

Bir gece, Ankaralı bir kızla, Taksim'de tarihi işhanlarından birinin çatısına gizlice çıkmış, bira içip biraz da korkuyla sevişirken aşağı katlardan kaba, küfür dolu, öfkeli erkek sesleri duyduk. Birilerinin bizi dövmeye geldiklerini sandık. Daha önce hiç yapmadığım bir şeydi. Bira şişelerinden birini kiremitle kırdım ve kırık parçayı kendimizi savunmak için öylece tuttum. Ay vardı yukarıda. Ayın ışığı elimdeki kırık bira şişesinde yansıyordu.

Ama sonra sesler kesildi. Gelmedi kimse. Öylece kalakaldık orada. Kırık şişe, unutulmuş ve ürperen bedenlerimiz, ay ışığı ve koca şehrin uğultusuyla, kalakaldık...

Nedense hep olmak istemediğim yerlerde aklıma geldi o gece. Saygın toplantılarda, özel günlerde, törenlerde, başı ve sonu iyi düzenlenmiş şenliklerde hep aklıma geldi. Herkesin beni ciddiye aldığı, önemsendiğim ve kabul edildiğim her yerde hep o gece aklıma geldi. Gerçekte kim olduğumu ve neyi özlediğimi unutmamak için, o geceyi hatırlamaya ihtiyacım vardı sanki.

Oysa birçoğumuz yaşamı kabul edildiği, önemsendiği, ciddiye alındığı yerde yaşamak istiyor. Ve bu yanılgısını seyrederek ömrünü tüketiyor. Bile bile oynuyoruz bu oyunu. Tutunamamak ürkütüyor. Bize öğretildiği, gösterildiği yerde yaşamı tüketmekten başka bir şey gelmiyor elimizden.

En başta kendisini, sonra da kimseyi sevemeyenler, sevgiden, sevginin inceliklerinden söz ediyor. Ellerinde "emek", "hak", "özgürlük", "başkaldırı" yazılı kutsal tasvirler taşıyanlar, bu "zahmet" için alçaklığın, bayağılığın ve ikiyüzlülüğün en derinine inmeyi mazeret sayıyor.

Delirdim, çıldırdım, kendime küstüm bu insanların arasında. Umutsuzluğum arttıkça, tutkuyla bağlandım hayata. Öylesine tutkuyla bağlandım ki, mutluluğun ve başarının en doruk noktasındayken beynime dost bir tabanca hayal ettim hep. Sert, kararlı, ama hep şefkatli... Özlediğim gibi şefkatli bir tabanca...

Sonra bir göl hayal ettim. Kurşun sesi geçirmez bir göl. Efendi bir çocuk olarak büyütüldük ya, çevreye zarar verilmezdi! Bu yüzden yaşayamadığım her şeyi biriktiren, derin ve uzun bir göl hayal ettim hep. Çünkü yalnızca o göl alırdı şaşkın ve masum kanımı içine. Alır ve bağışlar, alır ve susardı...

Hep en son ve en çok sevdiğimi denerdim bu gölde, beni gerçekten seviyor mu, diye... Ve en ufak bir ihmal, en küçük bir ya-

nılgı ve dalgınlığında onu bu göle atardım. Onu yaşarken, hata yaparken, üzülürken, pişman olurken, saçmalarken, kendisine en yakışan yüzü ararken değil, ben onu en çok bu gölün içinde, sessiz ve kusursuz, hiç tanımadığım haliyle ve kendimce en kirlenmemiş yüzüyle hayal ederdim. Mümkün müydü oysa, masumiyeti ararken temiz kalmak bu hayatta?

Oysa bir şey bildiğim yok benim. Tıpkı gençliğimde, annem namaz kılarken seccadesinin önüne Komünist Manifesto'yu koyarken, aslında hiçbir şey bilmediğim gibi... Hem Komünist Manifesto bağışlayacak mıydı bakalım annemi, onun Tanrı'sı kadar? Hem insanların okulları var, dükkânları, anneleri, sınavları ve uykuları var. Oysa annemin benden başka kimsesi yok.

Hem sevdiğim kadınlar hem de diğer herkes ne yaptığını biliyor. Aşk, çocuklar dışında herkesten umudunu kesti artık. Bu yüzden her şeyi iyi biliyor herkes... Yalanlar, umutsuzluklar ve sevgisizlik iyi biliniyor, ama bir tek sevgi bilinmiyor. Çünkü o keşfedilmedi daha...

Aşk olsa, ben nereden gelip nereye gittiğimi iyi bilirdim. Aşk olsa, ben böyle uzun bir yolda kaybolmazdım. Kaybolmazdık...

Belki birazdan ben de öğrenirim nereden gelip nereye gittiğimi. Ama ne çıkar bundan? Neye yarar sora sora insanın evini bulması? Kendime çok yakın hissettiğim, ama birisi idam edilirken kalbinden neler geçeceğini tahmin edemediğim o çaycı çocuk da söyleyebilir bana, hangi otobüsten indiğimi ve o otobüsün nereye gideceğini...

Yolun kenarında, arabaların farlarıyla aydınlanan sazlıklar, o sonsuzluk, orada öylece kalır. Sonra şehrime dönerim ben de. Dönerim küçük günahlarıma... Küçük hayatıma...

Ve o göl derinleşir. Bütün gecikmiş intiharlarımla, bütün yanlış hayatlarla ve o eksik sevgilerimle büyür göl orada... O zavallı ve küçük hayatımın yanında büyür ve derinleşir o göl...

Artık Yüzümde Olacak O Yara

Takvimlerde ne çok kutsal gün var. Ne çok yasaklanmış mevsimler var hatıralarda. Oysa sorulacak ne kadar çok sorum var benim. Neden durmadan açılıyor içimizdeki yaralar? Tanrı mı suçlu bu kapanmayan yaralardan? Yoksa asıl suçlu Tanrı'nın açtığı yaraları durmaksızın çoğaltan bizler miyiz?

Bu yaralara rağmen yeni bir dünyayı her arzuladığımda, tarihe saygılı ol, kurbanların kanıyla beslenir hayat ve bu yara hiç kapanmaz, diyorlar bana. Örtmek istiyorlar üstünü umutlarımın. Hayallerimi yarama gömmek istiyorlar. Şehirler kurbanların kanıyla yıkanıyor. Bitmiyor savaşlar ve hiç bitecek gibi görünmüyor. Bütün bunların nedenini hayallerim sorduruyor bana. Oysa onlar bu hayallerimi suçlu ve tehlikeli sayıp, onları umutlarımdan yapılmış bir idam sehpasında asıyorlar. Hayallerimi yaşayamazsam kendime saygım kalmaz, bütünlüğüm parçalanır, bir anlamım kalmaz, diyorum onlara. Onlarsa bana, hayallerini, düşlerini bu gerçeğe rağmen yaşamak istersen, duygularını o yaranın altına gizlemezsen sen zararlı çıkarsın; başka bir hayat yok; tren giderken onu yakalamalısın, yoksa dışarıda kalırsın, diyorlar ve yaramı içine gizlemem için bir kabuk veriyorlar bana. Al bunu ve içine girip gizlen, gizlen ki hiçbir acı, hiçbir aşk işlemesin sana, diyorlar.

Bu kabuk beni sevgilerden, iyi ve olağanüstü, yani yaşamın ta kendisi olan şeylerden kopartır. Bu kabuk beni acıdan, büyüden, ürpertiden, hazlardan yoksun bir robot haline sokar. Bu kabukla ben kendim olamam. Durmadan büyüyen bir kasvetle, derinleşen bir boşlukla hep bekletirim kendimi. Dokunamam hayata. Bu kabuk varken ben kendimi sevemem. Kendimi sevemeyince zehirlerim ömrümü, yaşadıkça her şeyi ve bütün varoluşu zehirlerim. Sadece bir yaradan ibaret olurum. Ne kadar zorlasalar, tehdit etseler de o kabuğun içine gizleyemiyorum ruhumu, düşüncelerimi, duygularımı. Bu defa intikamları kötü oluyor. Kan kokusu almış köpekbalıkları gibi saldırıyorlar bana. Acı çektiğimi, yaramın bir daha hiç kapanmayacak kadar büyüdüğünü görünce garip bir şölen tadı alıyorlar bundan. Anlıyorum ki ruhunu bir kabuk içine gizlemek istemeyen birisine acı çektirdikçe ve beni kendileri gibi olmadığım için yarama düşman kıldıkça can sıkıntıları azalıyor, o kötücül varlıklarından hoşnutluk duymaya başlıyorlar. Yaramı derinleştirdikçe onlara daha çok boyun eğeceğimi düşünüyorlar.

Bazen tahammül edilmez oluyor çektiğim acı. Paniğe kapılıyorum. Belki karşılıksız bedeller ödeyerek yaşadıklarımı onlara anlatırsam, bu içtenliğimden etkilenir, içlerinde bir merhamet duygusu uyandırırım, belki onların da benzer anıları vardır, belki bunlar bizi birbirimize yakınlaştırır, diye düşünüyorum. Tam aksi oluyor oysa, anlattıklarım, yaramdan akan o başı boş kan bana saldırmaları için daha bir kışkırtıyor onları. Kışkırtıyor, çünkü onların bana anlatacak sahici bir öyküleri olmadığını ve çalıntı bir enerjiyle yaşadıklarını anlıyorum. Birbirlerinden hayatlar ve anılar çalarak... Hissediyorum, kendilerinin değil arzuları. Kendilerini unutmak için başkalarının arzularında kaybolup duruyorlar. Adına 'iletişim' dedikleri bu kayboluşa tapıp duruyorlar. O zaman anlıyorum ki, kendi olma korkularından, boş-

luklarından, çalıntı anılardan yaptıkları tapınaklarında dolaşıp duran zavallı birer müritten başka bir şey değil onlar.

Arzularımdan kendilerine bir hayat çıkartacaklarını sananlar önce büyük bir heyecanla yanıma yaklaşıp, gözlerimi görünce hemen uzaklaşıyorlardı yanımdan. Çünkü o aykırı, o uçurumlarda sınadığım varlığım, kendi başıma kurduğum dünya, yaşadığım her anın kalbimde durmadan iz bırakması, en büyük korkusuydu onların. Bu korkudan sıyrılabilmek için, kendileriyle ilgili durmadan olmadık bilgiler veriyorlardı bana. Aslında bu bilgilerin kendi hayatlarında hiçbir karşılığı yoktu. Gerçeği olmayan bir görüntüden ibaretlerdi. Olduklarından daha fazla görünmeye çalışıyorlardı. Sözcüklerinin çöplüğünde boğmak istiyorlardı beni. Yan yanaydılar, ama aralarında hiçbir gerçek bağ, hiçbir gerçek yakınlık yoktu. Yan yanaydılar, ama uzak ve yakın arasındaki farkı bile yitirmişlerdi çoktan. Ne birbirlerine gerçekten veda edebiliyorlar, ne de kavuşabiliyorlardı. Bu kayboluşları, bu kimseye gerçekten bağlanamadan yaşayışları onları daha da bencilleştiriyor, bencilleştikçe birbirlerine daha fazla hükmetmeye çalışıyorlardı. Ruhlarını yitirdikçe, sahip olduklarına, mülkiyetlerine, tapınaklarına, üniformalarına daha büyük bir kıskançlıkla sarılıyorlardı. Çünkü içten içe biliyorlardı ki sahip olduklarından, paralarından, tapınaklarından ve mülkiyetlerinden başka boşluklarını saklayacak hiçbir şeyleri kalmamıştı. Bu yüzden durmadan hayatlarını yüceltiyor, durmadan tapınaklarının duvarlarını yükseltiyor, onlardan farklı düşünen, farklı yaşayan insanlara uyguladıkları cezaları her geçen gün daha da arttırıyorlardı. Her gün içlerinde yeni bir hain keşfediyor ve o haini görkemli törenlerle kurban ediyorlardı. Aralarına yeni katılan genç müritleri farklı sorulardan, onları benliklerinin keşfine götüren anlam arayışlarından, yeni ve aykırı öykülerden korumak için yasaklarını ve tehditlerini durmadan çoğaltıyorlardı.

Gözlerimi görünce önce gidiyorlar, ama sonra daha bir kuşanmış olarak geri geliyorlardı. Kendilerine katılırsam eskisinden daha güçlü ve saygın bir insan olacağımı vaat ediyorlardı bana. Saygınlığın onlardaki karşılığı iktidar olmaktı. Güç ve saygınlık adındaki iktidarın ruhumda bir karşılığı olmadığını söylediğimde, önce üstü örtülü bir şekilde, sonra da açıktan açığa tehdit etmeye, hakkında öyle bir iftira yayarız ki, bir daha asla silemezsin onu, demeye başlıyorlardı.

Beni, bütün anlamları ve sevgileri yok eden boşluklarının içine çekemeyeceklerini anladıklarında, sonunda ölüm fermanımı çıkartmışlardı. Bana diz çöktürmek için önce lanetlemiş, sonra da dışlamışlardı. Evimin kapısına kırmızı boyayla çarpı işareti çizmiş, kimse beni gerçekten tanımasın diye hepsi hakkımda birbirini yalanlayan sahte hayat öyküleri yazıp bunları dağıtmışlardı şehirlerde. Beni de bu belirsizlik çağının kayboluşunda yok etmek için gerçeğimden kopartmaya başlamışlardı. Asıl tuhafı, beni koşulsuz sevdiklerini söyleyenler bile, bu sahte hayat öykülerine, bu bulaşıcı iftiralara neredeyse hiç karşı koymadan inanıyordu. Çoğu kişi de kendilerinden farklı olduğumu sanırken, aslında kendileri gibi biri olduğumu öğrenince derin bir memnuniyet duyuyordu.

Beynim, hep yeni sorular ürettiği için ve bu sorular yüzünden sürekli bulunduğum yerlerden uzaklara doğru yürüdüğüm için, beni suçlayan insanların bu sözlerinden çok da etkilemiyordum. Çünkü beni suçlayanlar hâlâ yanlarında, içinden çıkmaya çekindikleri o her tarafından kuşatılmış tapınaklarında olduğumu sanıyorlardı. Onlar yanlarında sandıkları beni incitip hırpalarken, bense bir zamanlar onlarla birlikte boşa geçen yıllarımı, tapınağın kimi kurallarıyla uzlaşmış hallerimi yerden yere vuruyor, acımasızca sorguluyor, sonra yine yoluma devam ediyordum.

Uzaklardan daha iyi fark ediyordum o tapınakta yaşadıkları-

mı, Oradayken başkalarıyla iletişim kurmak için onlar üzerinde denetim kurmam isteniyordu benden. Çünkü onlar üzerinde denetim kurmadan onları kendi gerçeğinize inandıramıyordunuz. Oysa başkaları üzerinde denetim kurarak kurduğunuz her ilişki yeni bir kölelik, yeni bir bağımlılık yaratıyordu ister istemez. Denetim altına alarak kendime çekmeye çalıştığım insanlarla gerçek ve içten bir ilişki kurmam asla mümkün olamazdı zaten. Oysa ben gerçek ve sahici bir ilişki kurmak istiyordum. Başkaları üzerinde denetim kurarak yaşarsam ruhumu, duygularımı, beni ben yapan özellikleri, bedeli acıyla ödenmiş öykülerimi, bana zorla vermek istedikleri o kabuğun içine gizlemem gerekirdi. Denetim kurarak yaşarsam kendim olabilmem ve içime doğru yolculuk yapabilmem için hep başkalarına ihtiyaç duyardım. Oysa bu sonsuz bir teslimiyet demekti. Kendimi başkalarının kırık aynasında boşuna arayıp durmam demekti. Hep görünenlere, hep anlatılanlara hiç sorgulamadan inanmam, inanmasam bile inanmış gözükmem demekti.

Görünen değil, görünenin arkasında saklı olanı bilmek istiyordum ben. Ama saklı olanı öğrenmem için daldığım her derinlikte, her insanda kendimde olan şeyleri de yitiriyordum durmadan. Hiçlik karşılıyordu beni o derinliklerde. O kaybolmuş yüzlerin belirsizliğinde her anlamı, her duyguyu zehirleyen boşluk karşılıyordu...

İşte bu duygularla geçtim uçurumların kenarından. Hiçbir uçurum o kaybolmuş yüzlerin arkasında yatan ve bütün duyguları yutan hiçlikler kadar ürpertmedi beni. Karanlık ormanların o ürkütücü uğultularını bile duymadım bu sorgulamaları yaparken. Yanımdan sürtünerek geçen yırtıcı hayvanların varlığı, geride bıraktığım hayatın boşlukları kadar titretmedi beni.

Günlerce yürüdükten sonra beni kimselerin tanımadığı bir kasabaya geldim. Geldiğim yerlerdeki alışkanlıklardan tam ola-

rak kurtulamamış olmalıyım ki, ne yazıyor, diye aldığım bir gazetede bir ilan ilişti gözüme. İlana dikkatlice bakınca benim için verildiğini anladım. Evet, çok tuhaftı, yanılıyor olamazdım, benim için verilmişti o ilan... Kalbim hızlı hızlı çarpmaya başladı. Öyle heyecanlanmıştım ki ilk cümleyi tam olarak anlayamadım. Bir kez daha okudum, sonra bir kez daha... İlanda şunlar yazılıydı:

"Alıp başımızı bizi kimselerin tanımadığı yerlere gitmeyi, gözden kaybolmayı, izimizi yok etmeyi biz bilmiyor muyuz? Zaten hepimiz kaybolmuş değil miyiz, ha burada, ha o uzaklarda, hepsi aynı değil mi? Bak biz kaybolduğumuzu bile bile bulunduğumuz yerden ayrılıyor muyuz? Sen kendinden değil, içindeki yaradan kaçıyorsun. Unutma, o yara artık kapanmaz. Kaybolduğuna inanmayıp, kendini yeniden bulmak için varlığını tehlikeye atsan da o yaradan kurtulamazsın. Kendine kapanarak yaşayamazsın. İnsanlara yakınlaşman için o yara gereklidir. O yakınlığın içinde kötülük vardır. Başkalarına kötülük yapamadan kimse yaşayamaz, bunu unutma. O yarada Tanrı'yı yaralayan hepimizin suçu var. Bu suçtan kimse kurtulamaz. Sen de kurtulamazsın. Unutma ki, bizler bu suçu yaşarken senin bundan kurtulmak için aramızdan ayrılman hepimizi küçümsemen anlamına gelir. Bu küçümseme Tanrı'yı yaralamaktan daha büyük bir suçtur. Dön artık geriye! Sen bize gereklisin ve buradaki insanların saha ihtiyacı var. Geri dön, seni çok merak ediyoruz..."

Bu ilan geldiğim yeri özetliyordu sanki. Suçsuzluğa tahammülleri yoktu. Çünkü en büyük suçtu onlar için aralarından birisinin kendi yarasına eğilmesi ve onu sorgulaması, onun neden var olduğu üzerinde düşünmesi. Tapınağın ayakta kalması için herkesin o yarayı ve onu var eden kötülükleri hiç sorgulamadan benimsemesi gerekiyordu. Tapınak üyeleri bu yaraya ve bu suça öylesine sarılmışlardı ki, onu sorgulayan birinin varlığı ha-

yatlarını tehdit ediyor, kaybolmuşluğun aslında bir kader olmadığını hatırlatıyordu kendilerine. Ama başka türlü yapamazlardı artık. Birbirlerine acı çektirmeden, kötülük yapmadan yaşayamazlardı. Çünkü orada herkes birbirinin kurbanı ve celladıydı. Ve acı çektirip, durmadan o kayboluşun boşluğuna ittikleri kurbanlarından biri yanlarından uzaklaşınca aralarındaki bağların gevşeyeceğinden korkuyor, kurdukları o sahte yakınlıkların anlamını kaybedeceğini düşünüyorlardı. Çünkü ne zamandır tapınaktaki insanları birbirlerine, çektirdikleri acılar ve hemen herkesin uzak ya da yakın, ama bir şekilde suç ortağı olduğu cinayetler bağlıyordu. Her yeni kurbanın ve her yeni cinayetin tapınaklarını ve hayatlarını biraz daha güçlü ve yıkılmaz kılacağına inanıyorlardı.

Şimdi artık daha iyi anlıyordum, neden geldiğim yerlerde aşkın hep acı ve utanca gömüldüğünü. Anlamıştım, neden insanların birbirlerini severken öldürdüklerini. Sevgilerin, neden kısa bir sürede nefrete ve kayıtsızlığa dönüştüğünü... Neden kimsenin kimseyi gerçekten sevemediğini ve bağlanamadığını... Ne kadar uzağa gitsem de içimdeki o yarayı yok etmeyi başaramamıştım. Onu görmüş, ona dokunmuş, onu başkalarına değil kendime doğru çevirmiştim. Artık işlediğim bütün suçları biliyordum. Bunlardan kurtulmak için kendime kapanmamın suçlarımı silemeyeceğini de biliyordum.

Geri dön, dedikleri için değil, ben istediğim için bir gün elbet geri döneceğim yaşadığım o yere. Ama bu defa, içimde gizli değil, açıkta olacak o yara. Öylesine açıkta taşıyacağım ki onu, bana bakan yaramı görsün istiyorum önce. Bana bakan dünyanın bütün suçlarını bende görsün. İşlenmiş ve işlenecek bütün cinayetleri varlığımda görsün. Beni seven böyle sevsin. Hiçbir sevginin masum ve saf olmadığını bilerek sevsin beni. Ve o da benim gibi eğilip çıkarsın yarasını gizlediği yerden ve o

da üstlensin işlenen bütün suçları. Tıpkı benim gibi yapsın o da, onu gören yarasını görsün önce. Çünkü o artık benim içimde gizli bir yerde değil, çok açıkta. Artık yüzümde olacak o yara...

Orada Kaç Gün, Kaç Gece Kaldım Bilmiyorum...

Bu günlerde hep aynı tren istasyonuna gidiyorum. Çünkü yalnızlığımın arkadaşını buldum orada. O istasyonda inmem bir tesadüftü sadece. Bir arkadaş toplantısına gidiyordum. Birden orada neler konuşacağımız, benim onlara neler söyleyeceğim geldi aklıma. Ve gecenin sonunda eskisinden daha yalnız, daha parçalanmış olarak yine evime döneceğim geldi. Derin bir iç sıkıntısı, rakının suya karışması gibi ruhuma karıştı. Oysa ben sadece seninle konuşmak istiyordum. Seninle derinleşmek... Ama günlerdir beni aramıyordun. Gitmek hazırlıkları içindeydin. Yıllardır söylüyordun, ama artık kararlı olduğunu hissediyordum. Bu yüzden beni yalnızlığıma alıştırmak istiyordun. Yıllardır benim seni terk edeceğimden korkuyordun, bu korkunu yenebilmek için benden önce gitmek istiyordun. Oysa benim gideceğim hiçbir yer yoktu. İşte seni buna bir türlü inandıramadım. Ben gitsem gitsem işte böyle bir ara istasyona giderdim en fazla... Önümden trenler geçer, önümden yollar geçer, hiçbirini seçemezdim; çünkü ben hiçbir şeye veda edemez, çünkü ben hiçbir şeye yeniden başlayamazdım...

Kimsenin oturmadığı bir bankı seçip oturdum o gün. Usul usul akşam oluyordu. Kızaran sonbahar yaprakları dökülüyordu önüme. Evlerin ışıkları yanmaya başlamıştı. Yorgun, yüzü

gülmeyen, kendi kendine konuşan ve anlamsız hareketler yapan insanlar geçiyordu önümden. İnsanlar gizlice çıldırıyorlardı ve bu bana garip bir haz veriyordu.

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Birkaç bank ilerde tek başına oturmuş ve uzaklara büyülenmişçesine bakan yaşlı bir kadına takıldı gözüm. Yüzünde derin bir hüzün ışıltısı vardı. Bakışları arada bir istasyonda duran trenlere, trenlerin penceresinden bakan insanlara kayıyordu. Sanki o insanların yüzlerinde yitirdiği bir şeyi arıyor gibiydi. Tren gidince bakışları tekrar uzaklara, neredeyse bu dünyada olmayan uzaklara takılıp kalıyordu. Biraz daha dikkatli bakınca fark ediliyordu; aslında uzaklara değ'l, kendine, kendi içine bakıyordu bu kadın. Büyülenmişçesine ›aktığı uzaklar kendi içindeydi aslında. O uzaklara eğilip ben de bakmak istedim. Bir şeyler görmek çok zordu. Ama artık emin olmuştum: Bir sonbahar akşamı, ara bir tren istasyonunda kendi içine dalıp gitmiş olan o yaşlı ve yorgun kadın senin annendi...

Annene beni pek götürmek istemezdin. Bir kez gitmiştik o yalnız yaşadığı evine. Senin ona gelmek istemediğini bildiği için o da yanına çağırmazdı seni. Sanıyorum o gün birden hastalanmıştı. Bizse bir tatil kasabasından dönüyorduk. Dönüş yolundayken aramıştı seni. İlk kez o gün tanımıştım anneni. O mağrur yalnızlığı, o derin kederi ve her şeye rağmen kendine yetmesi beni çok etkilemişti. Evi boş bir mezar gibiydi. Ve o her gün bu boş mezarı anılarıyla, hüzünlü sevinçleriyle, uzaklara dalıp oralardan getirdiği düşler ve esinlerle dolduruyordu. Baban, yani kocası yıllar önce terk etmişti onu. Ağabeyin bir gün ansızın kimseye bir şey söylemeden ortadan kaybolmuştu. Ve yıllar sonra Kanada'dan bir özür kartı gelmişti. Buradaki çözümsüz sorunlara, acılara, yoksunluklara dayanamadığını, zayıflığını kabul etmenizi, mümkünse onu unutmanızı yazmıştı.

Benim ailem gibi senin ailen de derin bir acıyla yaralıydı. Ne zaman sorsam hep geçiştirirdin. Bana geçmişi hatırlatma, geçmişe dair hiçbir şeyi hatırlamak istemiyorum, derdin. Ve sonra o İngiliz şairin dizelerini söylerdin: "Ve mutsuzluk bir kıta sahanlığı gibi büyür... Sen çocuk, sen, sakın çoğalma olur mu?"

Ben sana ne zaman babanı, ne zaman anneni sorsam birden yüzün kaybolmuş bir çocuğun yüzü gibi küçülüp kararırdı; sonra yatak odana gider, kapıyı arkadan kilitler ve oradan saatlerce çıkmazdın. Ve bazen kapandığın odandan apartman boşluklarına takılmış kuşların iniltilerine benzer sesler gelirdi. Ve saatler sonra odandan çıkar, yüzüne mutlu ve korunaklı bir mesafe takarak, yeni aldığın elbiselerini giyinip aynanın önünde denerdin. Ya da iş arkadaşlarını arayıp, ertesi günkü iş programıyla ilgili bir şeyler sorar, her türlü zorluğa rağmen ayakta kalmaktan, ekonominin acımasız kurallarından, akılcı hareket etmekten söz eder dururdun. Böyle zamanlarda tanıyamazdım seni. Hangisi sendin? O yaralı kuş iniltilerini çıkaran sen değil miydin? Göz yaşlarınla ıslanmış yastıkların daha kurumadan, telefondaki iş arkadaşına, yenilgi bize yasak, güçsüz olmak sözlüğümüzde yazmaz bizim, diyen kadın senin nerende saklı duruyordu?

Bazen seni bu iki halinle birden gördüğüm için bana ansızın kuşkuyla bakar, gözlerini gözlerime diker, beni seviyor musun, diye sorardın. O an ne diyeceğimi bilemez, neden bunu şimdi sordun, diye sana bakardım. Ama sen sorundan asla vazgeçmez, gözlerimin arkasındaki anlamı, gizi, tedirginlikleri çözmeye çalışırcasına, hadi söyle beni seviyor musun, diye ısrar ederdin. Evet, seviyorum, evet, seni koşulsuz seviyorum, dediğimde de birden gözlerin dolar, yüzün hoyrat dalgalara karışırdı. Biliyorum, yalan söyleme, biliyorum, sen de gideceksin, sen de beni terk edeceksin, ama artık beni kimsenin terk etmesine izin vermeyeceğim, artık giden ben olacağım; ben birilerini özlemeye-

yim, birileri özlesin beni; artık bunu istiyorum, der, yine bilmediğim acılarınla derinleşen ve annenin boş mezarına benzeyen evini andıran odana kapanır ve yine yastıklarda kanlı kanatlarını bırakarak ağlardın.

İstasyon biraz daha boşalmıştı. Annenin oturduğu banka doğru yürüyüp usulca ve gizli bir tedirginlikle yanına oturdum. Ve onun baktığı yere doğru baktım bir süre... Uzaklara bakarken bir taraftan yıllardır boş olan yüzük parmağını ovuşturup duruyordu. Sanki o parmağı üşüyor ya da acıyla zonkluyordu. Hafifçe ona doğru eğilip, merhaba ben kızınızın arkadaşıyım, diyecektim ki, o sordu bana: "Gidiyor değil mi? Sonunda o da gidiyor..."

Tedirginliğim birden korunaksız bir hüzne dönüştü. Savunmasız ve yalın bir acıyla kaldım annenin yanı başında. Üşüyen parmağının olduğu eliyle dokundu elime: "Üzülme, bir gün sen de alışacaksın terk edilmeye. Ben nasıl alıştıysam vedalara, ayrılıklara, sen de öyle alışacaksın..." Sonra sustu, gözleri hep oradaydı zaten ve yine kalbiyle daldığı uzaklara döndü yeniden. O sustuğu için ben de susuyordum, ama içimde sonsuz bir konuşma çoktan başlamıştı bile...

Bir tren hiç durmadan geçip gitti önümüzden. Pencerelerinden dışarı bakan insanların yüzleri seçilmiyordu bile. Hiçbir ara istasyonda durmayan bir trendi o. Onlar seçimlerini çoktan yapmışlardı sanki. Baştan karar vermişlerdi gidecekleri yere. Bulundukları tren bizim gibi bir ara istasyonda durup beklese bu onların hiç hoşuna gitmeyecek gibiydi.

Artık kimsem yok benim, dedi, gözlerini uzaklardan ayırmadan: "Önce kocam terk etti beni, ardından oğlum. Şimdi de kızım gidiyor... Artık bir başımayım. Artık istediğim yere gidebilirim. Ama hemen gitmiyorum. Bekletiyorum kendimi bu ara istasyonda. Kendimi ve gideceğim yeri düşünerek bekliyorum. Gi-

deceğim yeri artık sadece ben seçeceğim. Başkaları için değil, artık sadece kendim için kendimi bekletiyorum. Bu seçimi yapmadan önce keyfini çıkarıyorum beklemenin. Bugüne dek başkaları için vazgeçtiğim her şeyin acısını, böyle bir başıma, bir ara istasyonda kendimi bekleterek, gideceğim yeri hemen seçmeyerek, bu kararı geç vererek çıkarıyorum. Sanki evden kaçmış ve bir daha kaçtığı eve dönmesi gerekmeyen genç bir kız gibiyim. Sanki hayat benim için şimdi yeni başlıyor..."

Bir tren daha geldi istasyona. Bu defa durdu. Yolcularını indirdi. Yolcular karanlığa usulca karıştı. Bir iki kişi yadırgayan gözlerle bize baktı. Yarı düşmanca, yarı merakla... Onlar gibi olmayanlara hep baktıkları gibi.

Sonra istasyon boşaldı yeniden. İki alkolik bizim biraz uzağımızdaki bankta çay bardaklarına rakıları doldurup, kendilerine küçük ve şefkatli mezeler hazırlıyordu. Bir polis geçti önlerinden. Alkolikler bir an içkilerine ve mezelerine kapandılar. Polis hiç oralı bile olmadı. Belki bir an önce evine ulaşıp o da içkisini hazırlamak istiyordu. Dünya savaşı yaşanıyordu. İnsanların içlerindeki savaş sonunda çıkmıştı işte. Savaşın olduğu bir yerde yarın yoktu, gelecek yoktu. Savaşın olduğu yerde insanlar bu umutsuz dünyaya veda edip içlerindeki gizli bir mağaradan başka bir ülkeye, başka bir dünyaya kaçıp sığınmak istiyorlardı.

"Yanlış bir evlilik yaparak çocuklarımı bu hale getiren benim aslında," dedi annen. Birden söyledi bunları. Bir çocuğun ağzından hiç beklenmedik bir anda gelen kan gibi söyledi: "Ailem okutmadı beni. Aslında okumayı çok istiyordum. Lisenin başındaydım. Babam okuldan aldı beni, hiç tanımadığım bir adama verdi. Önceleri alışırım sandım. Herkes nasıl alışıyorsa ben de öyle alışırım... Oğlum olduğunda çocuk yaştaydım. Ne olduğunun farkında değildim. Bu evliliğin sürmeyeceğini anladığım zamanlarda kızım dünyaya geldi. Senin şu hep gitmek isteyen ve

hiçbir yere kendisini ait hissetmeyen sevgilin... Onun neden böyle olduğunu benden iyi kimse bilemez. Çünkü onu emzirirken ben de çekip gitmeyi düşünüyordum, ama yapamıyordum. Onu emzirirken hep bir çıkmazda, hep geri dönüşsüz bir yolda hissediyordum kendimi. Sanki ona sütümü değil, korkularımı, yenilgilerimi, vazgeçtiğim şeyleri, pişmanlıklarımı, yanlış kararlarımı, yitirdiğim umutlarımı emziriyordum."

Annen akşamın karanlığında anlattıklarına öylesine kaptırıp gitmişti ki, sanki yanında ben yokmuşum da kendi kendisine konuşuyor gibiydi...

"Bir gün, artık eşime, bu evliliğe dayanamayacağımı anladığım bir gün onu kucağıma alıp sokağa çıktım. Nereye gideceğimi bilmeden gecenin bir vakti yürümeye başladım. Babamın evine gidemezdim. Çünkü onun tepkisinin ne olacağını biliyordum. Beni geldiğim yere gönderecekti. Sinirli ve sert bir adamdı. Hakaret edip dövebilirdi de beni. Bir mesleğim yoktu. Param yoktu. Nereye gidebilirdim ki? O saatte açık bir pastane buldum. Bir süre oturdum. Garson artık kapatma saatinin geldiğini söyledi. Kızım kucağımda üşümüş, yorulmuş, ama bana bunları hiç belli etmeden ve gözünü kırpmadan o iri, o hüzünlü gözleriyle beni seyrediyordu. Sanki ne yapacağımı merak ediyordu. Biliyor musun o hiç bebek olmadı, hiç çocuk olmadı. Sanki doğar doğmaz dünyayı, insanları, bu hayatın acımasızlıklarını anlıyor, fark ediyor gibi bakıyordu. Yapacak bir şey yoktu. Pastanenin telefonundan kocamı aradım. Gelip bizi almasını söyledim. Kızımla o an göz göze geldik. Bakışı çok garipti. Sanki o an eve, babasına dönüyor olduğu için bir gözü gülüyor, ama benim yenilgimi, benim çaresizliğimi hissettiği için öbür gözü ağlıyordu. İşte böyle böyle o hep gülerken ağlayan, ağlarken gülen, sevinci acı dolu, acısı sevinçli bir kız oldu. İşte o bu yüzden çok küçük bir yaşta, belki de doğar doğmaz yaralanmayı öğrendi. O

çok küçük bir yaşta yaralarını birbaşına sarmayı öğrendi. Benim mutsuzluğumu herkesten önce o anlamıştı: Biliyorum anne, sen benim için, kardeşim için katlanıyorsun her şeye, istiyorsan git anne, demişti, git istediğin yere... Bunları söylerken aynı anda onu bırakıp gitmemem için bana sımsıkı sarılıp ağlıyordu: 'İstiyorsan git anne, istiyorsan git, sen bizi düşünme...'"

Trenler artık daha aralıklı gelmeye başlamıştı. Evlerde akşam sofraları hazırlanıyordu. O evlerden, o sofralardan geliyorduk ikimiz de. Ama şimdi o evler, o sofralar, o konuşmalar bize öyle uzaktı ki... Uzaktan ezan sesleri geliyordu. Annen ezan seslerini duyunca ne hissederdi bilmiyorum, ama ezan sesleri benim yalnızlığımı hep kanatmıştır bu ülkede. Ezan sesleri hep yüzüme kapanan kapıları hatırlatır bana. Bir şeylerin ebediyen bittiğini, geride bıraktığım şeylere bir daha geri dönemeyeceğimi hatırlatır. Ezan sesleri yanlış kararlarımı bir daha düzeltemeyeceğimi, onların bedelini sonsuza dek ödeyeceğimi hatırlatır.

Şimdi öyle pişmanım ki, ama artık yapacak bir şey yok, diye devam etti annen: "Benim gibi acı çekmesin, mutsuz olmasın, elindekilerle yetinsin, şükretsin diye onu hep kurallara uyumlu yetiştirmeye çalıştım. Başı derde girmesin diye, hep uysal, hep sevecen, hiçbir şeye karşı çıkmayan biri olarak hazırlamaya çalıştım onu. Hayatın acımasızlığını, o derin karanlığını hep ondan saklıyordum. Ama nafileydi biliyorum, o her şeyin farkındaydı. O çok sevdiği babası bir gün sabaha karşı evi terk etti. Görmesin, bilmesin, uyusun diye çırpındım, ama olmadı. Kapının önüne gelip durdu. Sonra kulağını dayadı oraya. Babasının ayak seslerini saydı... 32, 33, 34, 35, 36... Gittiii, dedi... Gitti ve bir daha gelmeyecek... Sonra odasına kapanıp günlerce çıkmadı oradan. Babasının onu sonsuza dek sevip, onu hiçbir zaman bırakmayacağını düşünüyordu. Babası onun tanrısıydı. Ve onu bir sabaha karşı terk edip gitmişti. O gün onun için hem gökyü-

zü, hem yeryüzü boşalmıştı."

Annen bunları anlatırken üşümeye ve acıyla zonklamaya başlayan yüzük parmağını yeniden okşamaya başlamıştı. İlerde, peronun bitimindeki kırmızı işaret lambasının yanıp sönüşü hızlanmıştı sanki.

"Bir gün sofradaydık. Önündeki pilavın hepsini yememişti. Kızım bitir şu pilavı, taneler kalırsa, melekler üzülüp ağlar, dedim. Öfkeyle baktı yüzüme ve çatalını masaya hızla vurdu. 'Ne melekleri ne tanrısı? Neden bahsediyorsun sen? Hiçbiri yok benim için artık, hiçbiri! Ne iyi kalpli melekler var, ne de Tanrı var! Hepsi yalan... Hepsi... Beni bu yalanlarla avutamazsın!', diye bağırdı."

O ana dek o mağrur halini koruyan annen, usulca çözülmüş, gözlerini uzaklardan ayırmış, başını önüne eğmiş, boğazında düğümlenen hıçkırığını tutmaya çalışıyor ve bölük pörçük, kırık dökük bir şeyler söylüyordu. Ne tuhaftı ki, babanın evinden çıkıp gittikten sonra seni, sizleri bir daha hiç aramadığını o an öğreniyordum.

"Kızım o günden sonra, ona neyi benimsetip öğretmeye çalıştıysam tam tersini yapmaya başladı. Önce Tanrı'yı, sonra aileyi inkâr etti... Artık yoksulluktan, yoksul ve güçsüz olmaktan nefret duymaya başlamıştı. Garip bir hırsla derslerini çalışmaya ve her alanda başarılı olmaya çalıştı. Başarısız olmaya, birilerinin gerisinde kalmaya tahammülü yoktu. Takdir değil de, teşekkür aldığında saatlerce ağladığını bilirim onun. Sonra evlilikten, çocuk sahibi olmaktan nefret ettiğini söylemeye başladı. Oysa içi çok farklıydı onun. İçi söylediklerinin tam tersiydi. İçinde güçsüz, çaresiz, babasının evi terk ederken çıkardığı ayak seslerini sayan, onun geri gelmesi, kendisini sarıp kucaklaması ve bir daha hiçbir zaman terk etmeyeceğini söylemesi için dualar eden sonsuz kırılgan bir çocuk vardı. Hayat ona vedalaş-

maları, ayrılıkları o denli küçük yaşta öğretmeseydi, kendisine ilk, seni seviyorum, diyene gönülden bağlanır ve ondan sayısız çocuk doğururdu."

Önümüzden eski, yıpranmış ve çok eski bir acıyı andıran bir tren geçiyordu o an. Daha yola henüz çıkmışken yorgunluktan terlemiş, gideceği onca yolu düşündükçe hüzünle kararan bir tren geçiyordu. Üzerine asılmış beyaz bir levhada, "Doğu Ekspresi" yazıyordu. Dünyanın bütün yersiz yurtsuz insanları o trenin içindeydi ve hepsi bize bakıyordu sanki. İşte bu tren yanımızdan acı bir dokunuşla geçip giderken hatırladım neden bana durmadan, beni seviyor musun, diye soruşunu. Bu tren daha yola henüz çıkmadan nasıl böyle yorgun, terli ve böyle tedirginse, ben de bu tren gibiydim senin bu sorunu yanıtlarken. Evet, seni seviyorum, seviyorum, hem de koşulsuzca, dediğimde, ben de bu tren gibi gittiğim yerlerde başıma neler geleceğini bilmiyordum. Trenin geride bıraktığı yalnızlıkta senin sesin yankılanacaktı çünkü: "Biliyorum, sen de beni terk edeceksin, biliyorum, sen de bir gün gideceksin..."

Sonra annen usulca kalktı yerinden. "Hoşça kal evladım," dedi: "Evime gidiyorum ama yarın yine bu istasyona gelip bundan sonra ne yapacağımı düşüneceğim. Belki bir gün önümden geçen bir trene binip bilmediğim bir yere gidebilirim. Artık vazgeçmem gereken kimse kalmadı hayatımda. Beni bekleyen kimse kalmadı ardımda."

Annenin gecenin karanlığına karışmasını seyrettim sessizce. İkimizin de ömrü bu karanlığın içinde saklıydı. İkimizin de ömrü annenin bu kimsesizliğinde saklıydı. Orada, öylece bekleyip durdum. Kaç gün, kaç gece, bilmiyorum. Öyle ki, ne yapsam, neye karar versem, nereye gitsem seni terk edip gitmiş olacaktım. Bu yüzden o ara istasyonda hep kaldım. Kaç gün, kaç gece, hiç bilmiyorum...

Ne Yaşamaya İzin Vardı, Ne De Ölmeye...

Geceydi. Kara dalgaların gecesi... Terk edilmiş gibi görünen bu kıyı kasabasına sığınmıştım birkaç gündür. Kendimi burada bağımsız hissediyordum. Tanıyan biri yoktu beni ve bu bana iyi geliyordu. Kimsenin haberi yoktu burada olduğumdan. Bir akşam ansızın karar verip, otobüse atladığım gibi buraya gelmiştim. Aslında çok kalmayacaktım burada. Belki bir gece... Ama bu kıyı çekmişti beni içine doğru. Ege'yle Akdeniz'in birleştiği bir yerdeydi burası. Adı yoktu bu yerin. İki şehri birbirine bağlayan bir karayolunun hemen kenarındaydı. Yolun üst tarafından sık, gizemli ve karanlık bir orman başlıyordu. Geceleri ormanın içinden ürkütücü köpek ulumaları duyuluyordu. Kıyıda bir iki balıkçı meyhanesi vardı. Eğer ay ışığı yoksa, küçük mendireğindeki balıkçı tekneleri görünmez oluyordu. Sahili, arada bir geçen arabaların ve kamyonların farları aydınlatıyordu sadece.

İki akşamdır gittiğim meyhaneye toplanan balıkçılar doğma büyüme deniz insanları değildi. Yıllar önce ormanın hemen üzerinden başlayan dağlardaki köylerden gelmişlerdi buraya. Bu yüzden az konuşuyorlar, gereği yoksa soru sormuyorlardı. Oraya yeni gelen birini tanımak için kendilerince bir deneme süresi koyuyorlardı. Tanınmamak ve buradaki insanların bu mesafeli

tavrı bana istediğim gibi davranma fırsatı sağlıyordu. Kendimi taklit etmeme gerek kalmıyordu. Burada, beni tanıyanların olduğu yerlerdeki gibi kimseyi kazanma endişem ya da kaybetme korkum yoktu. Her şey nasılsa öyleydi. Hiçbir amacım yoktu burada olmaktan. Hiçbir beklentim... Zaten o büyük şehirden bu yüzden kaçmamış mıydım? Hep bir amaç peşindeydim orada. İstesem de, istemesem de o amaç peşinden sürükleyip duruyordu beni. Beklentilerime çok da bilincinde olmadan yenileri ekleniyordu. Büyük bir boşluk vardı içimde biliyordum. İçimdeki o büyük boşluğu doldurabilmem için amaçlarıma ulaşmam, beklentilerimi yerine getirmem gerektiğine inandırıyordum kendimi. Ama ne tuhaftı ki, amaçlarıma ulaştığımda, beklentilerime kavuştuğumda, o boşluk eskisinden daha çok büyümüş oluyordu. Bir sonraki gün yapacaklarımı ajandama yazarken bazen aklıma bir şey gelmeyip, duraksayınca, kendime eziyet edercesine, hatırla, yapacakların vardı, verdiğin sözler vardı, zorla belleğini biraz daha, diyordum. Sonra yeni amaçlar geliyordu aklıma, yeni beklentiler... Tuhaf bir arzuyla onları da not alıyor, öyle yatıyordum yatağıma.

Çünkü bu büyük, bu amansız, bu insanı yenmeye ve kuşatmaya hazır şehirde ajandama eklediğim her amaç, altını çizdiğim her beklenti bu yenilgiyi biraz geciktiriyor, kuşatılmamı başka bir zamana erteliyor sanıyordum. İyi biliyordum, birilerini yenmek, birilerini denetim altına almak için değildi bu amaçlar. Kendime yeni iktidar alanları açmak için hiç değildi bu ardı ardına eklediğim beklentiler. Yenilmemek, kuşatılmamak, birilerinin denetimi altına girmemek içindi... En azından bir süre için... Bu yüzden kendimi hiçbir kaygı ve amaç gütmeksizin olduğu gibi hayatın doğal akışına bırakmayı aklımdan geçirsem de başaramayacağımı biliyordum. Aslında derinden derine o duyguyu çok merak ediyordum; durmadan tetikte ve binbir hesapla

dolaştığım bu şehrin sokaklarında saf ve amaçsız bir şekilde dolaşmayı... Ama yapamıyordum. Eğer bunu yaparsam, bırakırsam kendimi, birilerinin beni o an teslim alacağını, elimdeki o daracık yaşama alanımı bile kuşatacağını düşünüyordum. Yıllar var ki saf, hesapsız ve kendini korumadan nasıl yaşandığını unutmuştum. Böyle bir dönemim olmuş muydu, onu bile hatırlamıyordum... Sanki yıllar var ki, içimdeki yaşama duygusunu ben değil de içimdeki o kör, o söz dinlemez, o hisleri kaybolmuş biri yönetiyordu. Bütün varlığım sanki onun hizmetindeydi. Arada bir yaşadığım kısa mutluluk anlarını ben değil, o tayin ediyordu sanki... Eğer bu mutluluk anlarımı biraz olsun uzatmak istesem, içimde tuhaf bir boşluk duygusu açılıyor, bu duyguyu o eski sıkıntı ve o saplantılı kaygılar kuşatıyor, bu duygulardan uzaklaşmak için yaptığım her şeyi suçluluk ve cezalandırılma duyguları takip ediyordu. Bu acı veren duygulardan bir an önce kurtulmak için hemen amaçlarıma ve beklentilerime dönmek zorunda kalıyordum.

İşte bu yüzden hep kısa süreliydi mutluluklarım. Sonra korkunç bir yalnızlık duygusu başlardı. Anlıktı coşkularım. Sonrasında ise hep dayanılmaz bir terk edilmişlik duygusu... Şehirde yaşardım hep. Hep daha yukarı çıkmak isterken, hiç beklemediğim bir anda en aşağıda bulurdum kendimi. Yukarısı neresiydi aslında bilmiyordum. Aşağıdayım derken, kimin ve neyin aşağısındayım pek ayırdına varamazdım. Aslında ne aşağısı vardı, ne de yukarısı vardı. Kendi içimde kaybolmuştum ben. Çünkü yenilmemek, kuşatılmamak, yok edilmemek için uğraşıp duran ben değildim, o sahte benliğimdi. Bu yüzden ne zaman bir başarı kazansam, ne zaman beklentilerime kavuşsam anlık bir coşkudan sonra derin bir boşluk kaplardı içimi; garip bir yetinmezlik ve acıtan düş kırıklığı... Çünkü bilirdim ki o amaca ulaşan, o beklentiye kavuşan ben değildim; o sahte, o taklit benliğimdi.

Yenilmemek, kuşatılmamak, yok edilmemek için uğraşıp dururken aslında çoktan yenilmiş, çoktan kuşatılmış, çoktan yok edilmiştim... Ama ölmemiştim, yaşıyordum. En azından öyle hissediyordum. İşte günün ve tarihin ne olduğunu bile unuttuğum bir zamanda ve ismini bile bilmediğim bir yerde, camları yer yer çatlamış, salaş bir balıkçı meyhanesinde içkimi yudumluyordum. Bana ait olmayan bir kaderin o amansız yükünü, o zehirli tadını usul usul terk etmeye başlamıştım sanki. Geceydi önümde uzanan... Kara dalgalar kıyıyı ve mendireği dövüyordu. Yoldan geçen arabaların ve kamyonların farları aydınlatıyordu geceyi. Bir de bulutların arasından zaman zaman gözüken ay ışığı... Gizemli ormandan köpek ulumaları duyuluyordu.

İki kişi belirdi birden kıyıda. Biri önde, diğeri arkada dalgalara doğru koşuyorlardı. Öndeki çok genç, uzun saçlı bir kızdı. Arkada ise çırılçıplak ve yaşlı bir adam vardı. Kız çevik hareketlerle kaçıyor, yaşlı adam incecik bacaklarıyla ve kumlara bata çıka onu yakalamaya çalışıyordu. Adamın çıplak boynunda bir kravat bağlıydı. Arabaların farları aydınlattığı zaman daha iyi fark ediyordum yaptıklarını. Onları biraz daha yakından görmeye başlayınca şaşkınlığım daha da artmaya başlamıştı. Yaşlı adamın küçük, şiş göbeğinin altındaki cinsel organı çok çaresiz görünüyordu. Genç kızı yakalayamayacağını anlayınca duruyor, kesik kesik nefes alıyordu. Kız, hadi beni yakala, der gibi el kol hareketleri yaparak adamı kışkırtıyordu. Yaşlı adamsa, tükenen enerjisiyle son bir hamle yaptı, ama denizle kıyının birleştiği yere, kumların üzerine yüzükoyun kapaklandı. Sonra hafifçe doğruldu. Bu haliyle tuhaf bir gece hayvanını andırıyordu. Karnı inip çıkıyordu. Ne yaptıklarını daha iyi görebilmek için meyhaneden dışarı çıkıp mendireğe doğru yürümeye başladım. Hava rüzgârlı olduğundan birbirlerine yüksek sesle bağırdıkları için seslerini daha iyi duyuyordum. Kıyıda üçümüzden başka kimse-

ler yoktu.

Yaşlı adam, ne olur benimle gel, gidelim buralardan, sen benim son şansımsın, neyimi istersen veririm sana, ne olur, üzme beni, sana ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyorsun, diye bağırıyordu yattığı yerden. Kızsa ona hiç aldırmıyor, gençliğinin verdiği acımasızlıkla adamın etrafında dönüyor, eteğini kaldırıp kaldırıp indiriyor, hadi yakala beni, eğer yakalarsan, her şeyim senin, yakala, seninle istediğin yere gelirim, hadi gücün yetiyorsa yakala beni, diye bağırıyor, eteklerini yine kaldırıp bembeyaz ve biçimli bacaklarını adama gösteriyor, sonra gülerek adamın etrafında dans etmeye başlıyordu... Ama hiç koşacak gücü kalmamıştı yaşlı adamın. Yerden güçlükle doğruldu ve kızın etrafında o bembeyaz, alımlı vücudunu sergileyişini hüzünlü gözlerle seyretti. Artık onun için aşağılanmanın yerini umutsuzluk almıştı. Rüzgârın ansızın kesilmesiyle oluşan sessizlikte yaşlı adamın kesik kesik ağlayışı duyuluyordu sadece. Genç kız önce ağlayışını seyretti, sonra da alaycı bir şekilde yaşlı adama yaklaştı ve yüzünde beliren yapmacık bir hüzünle, hiç ben senin ağlamana dayanabilir miyim, ağlama, hadi sil o gözyaşlarını, hem ben senin annen değil miyim, sarıl bana, deyip adama sarıldı. Sonra da adamın boynundaki kravatla onun gözyaşlarını silmeye başladı. Çıplak vücudunda çok garip duruyordu o kravat. Adam sevgiye çok muhtaç kalmış küçük bir çocuk gibi yüzünü kızın boynuna gömerek ona sımsıkı ve hiç bırakmak istemezcesine sarıldı. Bir an öylece kaldılar. Adamın bütün vücudu arzu ve bağlılıkla titriyordu. Sonra kızın birden tiksintiyle kızaran yüzünü gördüm. Bu yüzde derin bir nefret saklıydı. Önce üzerinden itti, sonra da yaşlı adamın boynundaki kravata sımsıkı sarılıp onu denize doğru sürüklemeye başladı. Yaşlı adam, ne yapıyorsun, bırak beni, yapma ne olur, görmüyor musun sana ne kadar muhtaç olduğumu, canımı acıtıyorsun, diye bağırsa da kız hiç

dinlemiyordu onu. Genç kız, yaşlı adamı dalgaların ortasına doğru sürükleyip bıraktıktan sonra kıyıya çıktı. Yaşlı adamsa dalgaların arasında çırpınıp duruyor, kıyıya doğru cılız kollarıyla yüzmeye çalışıyordu, bu arada boğuk sesiyle, kıza gitmemesi, kalması için yalvarıyordu...

Genç kız biraz sonra meyhaneye ıslak elbiseleri ve insana acı veren güzelliğiyle girdi. Masamın yanından geçerken bir an ilgisizliğinin arkasına sakladığı derin bir dikkatle süzdü beni. Akşamdan beri arkamdaki masada oturan ve kucağındaki küçük, tüylü oyuncak ayısını masanın üstüne bırakıp ona doğru koşan küçük kız çocuğuna neredeyse hiç bakmadan mutfağın yanındaki odaya girdi. Kız çocuğunun ağzında, anneciğim, neredesin, seni çok merak ettim, sözü havada donup kalmıştı. Meyhaneyi işleten orta yaşı geçkin kadın gelip küçük kıza sarılıp onu yeniden pencerenin kenarındaki sandalyeye oturttu. Yaşlı kadının artık bütün gün içip denizi seyretmekten başka bir şey yapmayan kocası, dışarı çıkıp yaşlı adama baktı. Eşref bey, iyi misiniz, bir şeye ihtiyacınız var mı, diye bağırdı. Adam, bir şey yok, anlamında gibi, kolunu güçlükle kaldırdı ve hiçbir şey demeden çıplak vücudu ve boynundaki tuhaf kravatla karayoluna doğru yürüdü. Yürüdüğü yerde biraz sonra pahalı bir araba belirdi, şoför çıktı, arka kapıyı açtı, yaşlı adam bindi. Araba hareket etti, biraz gittikten sonra ormanın içine doğru ilerleyen bir yola kıvrıldı ve gözden kayboldu... Bu sırada arkamda oturan küçük kız inleyerek ağlıyor ve kucağındaki o küçük, tüylü ayının kollarını, kulaklarını kopartıyordu...

Hesabımı ödeyerek çıktım oradan. Rüzgâr hızını artırmıştı. Ayın etrafındaki bulutlar rüzgârın etkisiyle birbirinden ilginç şekillere giriyordu. Kendimi bulutların meydana getirdiği şekillere vermeye çalıştım, ama başaramadım. Çünkü o genç kızı ve yaşlı adamı aklımdan çıkaramıyordum. Ve genç kızın yaşlı ada-

mı dalgalara sürüklerken yüzünde bir anda beliren o açıklanması güç ifadeyi...

Bu kıyının tek oteliydi kaldığım yer. Henüz yaz başlamadığı için müşteri olarak benden başka pek kimse görünmüyordu ortalıkta. Siirtli bir genç bakıyordu otele. Kayıtlarımı yaptırırken kimlik sormamıştı bana. Sahte bir adla kalıyordum orada. O ise bütün bir kış tek başına kalmıştı o otelde. Kendi kendine iskambil falı açıyordu ve arada bir hep açık olan televizyona bakıyordu. Benimle konuşmak istediğini hissediyordum, ama buna meydan vermiyordum, abi, bir şeye ihtiyacın olursa, gecenin hangi saati olursa olsun, telefonu çaldırabilirsin, ben zaten pek uyumam, dedi o akşam. Zaten benim kaldığım oda, otelden bağımsız, biraz arkada, bahçenin içinde bir yerdeydi. Sağ ol, bir şeye ihtiyacım olursa ararım, deyip, odama doğru gidiyordum ki, arkamdan seslendi, abi, kusura bakma, sen yazar mısın, diye sordu. O an tuhaf bir ürperiş sardı içimi. Eski kaygılar, terk etmek istediğim o büyük yük... Büyülü ama tuzak dolu aldanışlarla dolu bir ürperişti bu. Döndüm, kendimden hiç beklemediğim bir sakinlikte, hayır, yazar filan değilim, nereden çıkarttın bunu, dedim. Utangaç bir gülümseyişle, boynunu eğdi: Yok, öyle, yüzün hiç yabancı gelmedi de, hani, dedim de... Birine benzettin herhalde, ama benzettiğim kimse o ben değilim, hadi iyi geceler, deyip uzaklaştım hemen.

Odamın kapısını kapatınca bir an kendimi çok yalnız, çok terk edilmiş hissettim. Genç kızın o bakışı mıydı acaba bu duyguma neden olan? Kapalı kalmak iyi gelmemişti bana... Dışarıdaki bahar rüzgârını odama almak için kapımı açık bıraktım. İçimdeki sesler acı vermeye devam ediyordu. Üstümü çıkarıp yatağıma uzandım. Odama rüzgârın ve karanlık dalgaların sesi doluyordu. Çıplak tenime sanki ilk kez dokunuyormuşum gibi dokunmaya başladım. Acaba ne kadar zaman sonra şehirdeki

sahte benliğimden kurtulmaya başlayabilirdim? Beni ben olmaktan alıkoyan bütün amaçlarımdan, beni durmadan yok oluşa doğru sürükleyen beklentilerimden kurtulmayı başarabilecek miydim? Her şeye yeniden doğmuş gibi başlayabilir miydim? Yenilgiden, kuşatılmaktan korkmadan... Korkuların ayaklansa bile geriye dönmemek için kendimi zorlayacaktım. Yok olmuştum, ama henüz yaşıyordum. İşte rüzgâr çıplak tenimde dolaşıyordu. Gökyüzünü görüyordum odamın penceresinden. Bulutların o mucizevi yer değiştirişleri içimi ürpertiyordu. Dalgaların sesi içimdeki o çok ilkel çağrışımları yeniden canlandırıyordu. Ölmedim, yaşıyorum işte, dedim kendime... Bir dua gibi bu sözleri tekrar edip durdum. Kendime bütün amaçlarımı, bütün beklentilerimi terk edip yeniden doğmak için adeta yalvarıyordum. Sanki beni bu yok oluşa sürükleyen içimdeki o kör, o beni bana rağmen amaçlarımın peşinde sürükleyen, o söz geçiremediğim Tanrı'dan beni bana bırakmasını, neysem o olarak beni yeniden yaratmasını istiyordum. Sahi kimdim ben? İçimdeki Tanrı mı soruyordu bunu bana, yoksa ben mi soruyordum, bilmiyordum açıkçası. Sahi, ben diye bir şey kalmış mıydı içimde? Her şeyi unutup, bütün amaçlarımı ve beklentilerimi terk edip yeniden doğmuş olsam kim olarak doğacaktım? Benimseyebilecek miydim onu? Onunla kaldığım yerden yoluma devam edebilecek miydim? Onunla yeniden doğduğumda bu hayatı ve onun kurallarını hiç umursamadığımı kabul edelim; içimde yeniden doğan, kaldığım yerden bana katılan o beni kabul edebilecek, alışabilecek, onu taşıyabilecek miydim? İçimde yeni doğan o ben bu hayatı, bu karalları gördüğünde, bunlara hazır değilim, seninle gelemem gittiğin yere, eğer gelirsem, yok olmak kuşatılmak olmaz bunun sonu; eğer gelirsem ölümüne gelirim; ben senin içinde yeniden doğarsam, böyle bir hayatta uzun bir süre yaşayamazsın; seninle gelirsem ve sen her durumda bana sadık kalırsan,

yok oluş değil, kayboluş değil, bu defa ölümdür seni bekleyen, derse, ne derim ben ona?

Ne tuhaftı, yeniden doğmak isteyen kimdi içimde ve o bu soruları kime soruyordu? Kendimi özlerken bile iki kişiydim bu sonsuzlukta. Birbirine hesap veren, birbirini durmadan sorgulayan iki kişi... Yeniden doğacak olan, ki o hep içimdeydi, hiç susmadı, hep vardı; bir diğeri beni bu günlere getirendi. Kazandıkça hep kaybeden... Mutlu olduğu zamanlarda bile hep korkan, biraz olsun kendisini hayatın akışına bıraktığında bunun sonunda hep cezalandırılmayı bekleyen, kendisi gibi olmaktansa hep sahte bir benliğin içinde gizlenip yaşayandı o.

Yıllardır ikisi birbirinden çok uzakta yaşıyordu. Hayatım gibi... Biri tutkularımdı, rüyalarımdı. Sonu ölüm olsa bile benden daha gerçekti o. Bir diğeri yaşamayı ertelediğim her şeydi. Şimdi değil, belki sonra, dediğimdi. Bu solgun, bu yaşamasız, bu korkularımın arkasındaki yaşamımın içinde özlemlerimin biriktiği o kabuk, o puslu camdı. Ben yıllardır bahar rüzgârlarını, o kıyılara delice vuran dalgaları onun ardından seyretmiştim. Ben bana ait ne varsa o camın ardında seyretmiştim. Hayatımı biraz daha uzatmak, yenilgilerimi biraz daha geciktirmek, biraz daha geç kuşatılmak için onunla olmayı hep ertelemiştim. Belki de ilk kez yaşadığım tarihi ve yeri unutmak için çıktığım bir yolculukta tesadüfen uğradığım bu adını bilmediğim kıyıda onları yan yana görmüştüm işte. Biri insana acı verecek kadar güzellikte genç ve güzel bir kızdı. Öbürü yaşlı ve onca yıl hep ertelediği özlemini yaşamaya hasret kalmış çıplak bir adam... Kapkara dalgaların kıyıya vurduğu yerde yaşlı adam genç kızı kovalıyordu. Ve, ne olur benimle gel, gidelim buralardan, her şeyimi istersen veririm sana, sen benim son şansımsın, ne olur, sana ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyorsun, diyordu. Öbürü ise eteğini kaldırıp bembeyaz vücudunu göstererek kaçarken, hadi öyleyse,

hadi yakala beni, eğer yakalarsan, her şeyim senin, beni yakalarsan seninle istediğin yere gelirim, diye gülüyordu.

Yaşlı adamın çıplak boynunda bir kravat asılıydı. Genç kızınsa başkalarının merhametine bıraktığı küçük bir kızı vardı. Kaybetmişti yaşlı adam; ömrünün bu son yıllarında artık kendisi olarak yaşamak istiyordu, ama bunu istese de başaramıyordu. Genç kızsa sonu ne olursa olsun kendisi olmak istiyordu. Ama bu yol ona ölümden başka bir seçenek sunmuyordu. Fakat kız istese de ölemiyordu...

Odamın kapısı açıktı, içeriye bahar rüzgârı doluyordu ve o kara dalgaların sesi... Kimdi bu genç kadın, bu ıssız kıyıya küçük kızıyla neden gelmişti, ne arıyordu burada? Ona, benimle gel, her şeyim senin olsun, diyen o yaşlı adam onda ne bulmuştu? Her akşam o salaş balıkçı meyhanesine gidiyor, aynı masaya oturuyor, onun gelmesini ve bana yine ilgisizliğinin arkasına gizlediği derin bir dikkatle bakmasını bekliyordum. Ama birden gözlerden kayboldu ve uzun bir süre hiç görünmedi. Benim gibi küçük kızı da onu bekliyordu. Küçük kız, annesi gelmedikçe öfkesini kucağındaki oyuncaklarından alıyordu. Burnunu meyhanenin çatlamış camına dayıyor, oradan sahili, mendireği seyrediyor, oralarda bir yerlerde annesinin görüneceğine inanıyordu. Gizli gizli ağladığını camda akan o küçük, o incecik buğudan anlıyordum. Ama o bir türlü gelmiyordu... Kendisini bir anda yokluğa dönüştürmüştü. Yokluğunun verdiği acı, benliğimin o zehirli ağırlığını alıp götürmüştü sanki.

Geceleri başka kıyılardan, diğer kasabalardan yalnız adamlar geliyordu bu meyhaneye. Onları buraya getiren taksicilerle birlikte içki içip sohbet ediyor, sonra yine geldikleri yere dönüyorlardı. Ucundan kıyısından onların sohbetlerine katılmaya başlamıştım. Beni yadırgamıyorlardı. Yalnızlığa, gezgin ve kimsesiz adamlara garip bir saygı duyuyor, çok fazla soru sormuyorlardı.

Meraklarını kendi içlerinde gidermeye çalışıyorlardı. Ama ben merakımı bir türlü gizleyemiyordum. Ve bir gün o yalnız, o yabancı, o gezgin kişiliğime sarılıp onu sordum. Bir anda hiç beklemediğim bir sessizlik oldu. Uzak, kaybolmuş anılardan bakar gibi baktılar bana. Biraz acıma, biraz da öfke vardı bakışlarında. Bölük pörçük, kırık dökük sözler döküldü dudaklarından. Onunla ilgili konuşmak istemiyorlarmış gibi görünseler de, aslında hepsinin en derinlerinde onun izi varmış, sanki onları birçok akşam bu meyhaneye toplayan onun varlığıymış gibi geldi bana. Yan yana gelince o büyü daha da güçleniyordu. Ve en çok böyle zamanlarda onu konuşmaktan çekiniyorlardı.

Ama erkekler kolay sır saklayamazlar. Hele ki hayatlarının vazgeçilmez kadınını düşünüyor ve ona ulaşamıyorlarsa, onu düşünürken durmadan içiyorlarsa... O adamlardan kimileriyle bazı akşamlar yalnız kalmaya başladım. Ben yabancı bir gezgindim, onlarsa umutsuz birer kıyı adamıydı. Onu anlattırmak çok zor olmadı. Ancak anlatıldıkça belirsiz bir efsaneye dönüşüyordu o genç kadın. Herkes onun hakkında başka başka öyküler anlatıyordu. Kimi onun için gizli servisler adına çalışan bir ajan, kimi bir prensesin kızı, kimi kutsal bir orospu, kimi anlaşılması çok güç bir şizofren, diyordu. Ve anlattıkça adının önüne daha birçok sıfat ekliyor, birçok öykü uyduruyorlardı onun için. Anlamıştım ki hepsinin bu genç kadında bulduğu bir tek şey vardı; sevgi adına, aşk adına, güzellik ve şehvet adına bugüne dek arzuladıkları neyse sadece onda vardı, ya da hepsi kendilerini buna inandırmışlardı. Artık bu gece adamlarının tümünün ona feci şekilde tutulmuş olduğundan emin olmuştum.

Gecenin çok geç saatlerinde oteldeki odama döndüğümde bütün bu öyküleri tek tek birleştiriyor ve onu kafamda bütünleştirmeye, efsanenin dağılan parçalarını toplamaya çalışıyordum. Yaklaşık bir yıldır bu kıyılardaki kasabalarda ve buna benzer

yerlerde dolaşıyordu. Gittiği her yerde bütün dikkatler onun üzerinde toplanıyordu. Onu gören erkekler bir anda ona bağlanıyor ve her şeyi unutuyordu. Uğruna cinayetler işlendiği, birkaç kişinin canına kıydığı rivayet ediliyordu. İnsana acı veren benzersiz güzelliğinin yanında daha önce hiçbir kadında görünmeyen bir enerji yaydığından bahsedenler vardı. Ansızın ortadan kaybolmasıyla meşhurdu. Böyle zamanlarda insanlar onu başka başka yerlerde gördüklerini söylüyorlardı. Bir balıkçı teknesinde, ıssız bir yolda tek başına yürürken, bir trende fahişelik yaparken, dağın başında bir çobanla ateş yakarken, bir köy pazarında köylü kıyafetleriyle çiçek satarken. Ve daha birçok yerde ve birçok kılıkta... Ve asıl ilginci erkeklerin, en çok yalnızken ve ağır içkiliyken onunla seviştiklerini, ondan sonra iflah olmadıklarını ve hayatlarındaki her şeyin anlamını yitirdiklerini itiraf etmeleriydi.

Onunla ilgili en yakın doğruları, bütün gün meyhanesinin çatlak camlarından denizi kayıtsızlıkla seyreden ve çok az konuşan yaşlı meyhaneci söyledi yine de; o kimseyle olmuyor ve kimseye bağlanmıyordu. Hatta son derece ilgisiz kaldığı kızının babasının kim olduğunu bile bilen yoktu. Hayatını soyunarak ve erotik şovlar yaparak kazanıyordu. Kıyının hemen yanı başından başlayan o gizemli ve ürkütücü ormanın içinde, yalnız yaşayan zengin ve yaşlı adamların gittiği, pahalı bir gece kulübünde haftanın bazı günlerinde bu işi yapıyordu. Kimi yaşlı zenginlerin orada son derece görkemli villaları vardı. Birkaç gece önce çırılçıplak onun peşinden koşan Eşref Bey de bunlardan biriydi. Bu gece kulübüne nice güzel ve etkileyici kızlar gelmişse de o sadece bu genç kadına tutulmuş, ondan başkasını gözü görmez olmuştu. Hatta bir kez onun yüzünden intihara kalkışmış, ölümün kıyısından geri dönmüştü.

Bir gün onu hiç beklemediğim bir anda gördüm. Bir akşa-

müstü, kitap okumak, arada da denizi seyretmek için kendime kuytu bir yer ararken karşılaştım onunla. İki kayanın arasında etrafına topladığı kimsesiz kedilere yiyecek bir şeyler veriyor, onlarla fısıldar gibi bir şeyler konuşuyor, kimilerini okşuyordu. Bir süre orada öylece seyrettim onu. Bir ara dönüp arkasına baktı, bir an gözgöze geldik. Sanki onu seyrettiğimin çoktan beri farkındaymış gibi baktı bana. O gizli, o kayıtsız ilgisizliği yoktu bu defa bakışlarında. Hatta kısa bir şaşkınlık geçti o güzel, derin gözlerinden. Sonra uzaklara hüzünle ve incecik bir gülümseyişle baktı. Bu bakışta, seni biliyorum, seni anlıyorum, ifadesi saklıydı sanki. Yorgundu güzelliği. Hatları derinleşmişti. Bu ona daha bir ulaşılmazlık katıyordu. Sonra o uzun, kızıl saçları yüzünü örttü. Yeniden kimsesiz kedilerine döndü. Fısıldayışlarına, gizli ve yasak sevgilerine döndü.

O gece yeniden kapandım yabancılığıma. Kimselerle konuşmadım. Kimselere onu sormadım. Gecenin bir vakti odama döndüm. Kapımı önce örttüm, sonra yine açtım. Ateşler içinde uykuya gömüldüm. Rüyamda yine onu gördüm. Ahşap bir konak yanıyordu, ben de oraya doğru koşuyordum. Konağın içinden çıkan güçlü alevler göğe doğru yükseliyordu. Kalabalık bir insan topluluğu oradan oraya koşturuyordu. Kalabalığın içinden birden o çıktı karşıma. Üstü başı perişandı. Yüzünde yanık izleri vardı. Gözleri korkuyla açılmıştı. Telaşla benden adresimi istiyordu, gidecek kimsesi kalmamıştı, yanan konak ailesinindi, elini uzatmış ona adresimi yazıp uzatmamı bekliyordu. Cebimden bir kâğıt çıkarıp aceleyle adresimi yazıp uzattım ona. Sevindi ve kedileri sevdiği andaki gibi hüzünle ve incecik bir gülümseyişle baktı yine uzaklara, alevlerle gölgelenmiş evine... Sonra hızla koşarak uzaklaştı yanımdan. Ama o gider gitmez ona yanlış bir adres verdiğimi anladım ve büyük bir pişmanlıkla doğrusunu söylemek için onu can havliyle aramaya başladım, ancak

ne kadar aradımsa bulamadım. Büyük bir pişmanlık birden içimi yakmaya başladı, ona yanlış adres verdiğim için kendimi lanetleyip duruyordum. O an birden uyandım uykumdan. Ter içindeydim. Göğsüm acıyla inip kalkıyordu. Yüzüm göz yaşlarımla ıslanmıştı. Gördüklerimin etkisinden bir türlü kurtulamıyordum. Uyandığım ve her şeyin bilincinde olduğum halde, ona yanlış adres verdiğim için yaşadığım acının etkisi hâlâ sürüyordu.. Bu rüyanın anlamını çözmeye çalışıyordum bir yandan. O yanlış adres hayatımın ta kendisiydi ve belki de beni anlayacak, bu yanlışlığı ebediyyen düzeltecek kişiye yine yanlış bir adres vererek kayboluşumu sürdürüyordum. Yaşadığım acı bundandı belki de... Ya da bu insan benim sonumdu da, ondan bu yüzden kaçıyor, ona bilerek yanlış bir adres veriyor, sonumu böylece geciktiriyordum. Peki öyleyse neden bu yüzden derin bir acı çekiyor, sonum olacak bir insanın peşinden ona doğru adresimi vermek için can havliyle koşuyordum?

Artık rüyalarımla gerçekler birbirine karışmıştı. Ben yoktum artık, onun birbirinden farklı yüzleri vardı. Günleri birbirine karıştırmıştım. Ben de tıpkı ona tutkun gece insanları gibi olmadık yerlerde, olmadık zamanlarda görmeye başlamıştım onu. Bu gece, meyhaneden çıkıp deniz kıyısında biraz yürümüş, sonra yola çıkıp odama dönüyordum ki yanımdan simsiyah, son derece lüks bir araba geçti. Bir an bana arabanın penceresinden bakan bir yüzle karşılaştım. Garip, mistik bir aydınlık hissettim o an. Oydu bana bakan... O hüzünlü, o beni de içine alıp sonra uzaklara karışan bakış onun bakışıydı. Ben seni anlıyorum, ben seni biliyorum, diyordu bu bakışlar. Sonra araba uzaklaştı yanımdan. O gizemli ve ürkütücü ormanın içine daldı. Deniz önce alçalıp sonra yükseldi. Rüzgâr gökyüzündeki yıldızları bir uçtan bir uca savurdu. Uzaktan insanın içini donduran köpek ulumaları duyuldu. Bazı geceler kıyıda tek başıma dolaşırken, ya da odamda

penceremden yıldızları seyrederken onca adamın ortasında, o tutkulu, arzu dolu bakışların arasında çırılçıplak dans edişini düşünürdüm. Yüzü bilinmez bir yerde, hissedeni derinden sarsan bu hayatta sürgün gözleriyle bambaşka bir rüyayı yaşarken, cömertçe sunduğu ve kendisine yıllardır yabancı bedeniyle arasındaki o derin uçurumu acaba orada onu seyreden kaç kişi farkına varıyor, diye hep merak edip duruyordum. Onun o benzersiz güzelliği ve yaydığı enerji için cinayet işleyen ya da intihara kalkışanların arasından kaçı bunun ayırdındaydı acaba?

Tamamen onun iklimine girmiştim. Geceleri uykumdan ter içinde uyanıyordum. Ona yanlış adres verdiğim için kendimi asla affetmiyordum. Bugüne dek hayatımdaki bütün hataları, bütün pişmanlıkları bu yanlışlığa bağlıyordum. Sanki ömrüm boyunca ona adresimi doğru vermek için hazırlanmış, bütün çileleri bunun için çekmiş, ama onunla karşılaştığımda bunun tam tersini yapmıştım. Hayatımın en önemli sorularının yanıtını, kim olduğumu, niye yaşadığımı, neyi, niye beklediğimi bir tek ondan öğrenecekken, yıllardır beklediğim o an gelmişken, bu yanlışı yaparak, sanki bu soruların yanıtını öğrenmekten derin bir korkuyla kaçmışım, kendimle karşılaşmaya cesaret edememişim gibi geliyordu bana...

Bir gece, hangi gece bilmiyorum, günleri ve geceleri çoktan birbirine karıştırmıştım çünkü, pişmanlık ve acıyla defalarca uyanıp, uykuya, yani o rüyama yeniden döndüğüm, sonra belli belirsiz yeniden uyandığım bir gece, hatta sabaha karşı, odamın kapısının önünde karanlık bir ışık gördüm. Önce kapımın önünde bir süre durdu. Uyuyup uyumadığımı merak ediyordu sanıyorum. Tuhaftı, nereye baksam, gözlerim açık da, kapalı da olsa onu görebiliyordum. Uzun topuklu ayakkabılarını çıkarıp kapının kenarına koydu. Usulca odama girip yatağımın kenarındaki sandalyeye oturdu. Artık kokusunu bile hissediyordum. Parfüm

kokularının arasından ömrüm gibi, düşlerim gibi, özlediğim ama o ana dek asla benim olmayan ne varsa o gibi olan kokusu varlığımı sarıyor, beni sevinç dolu bir acıya sürüklüyordu. Gerçek bir anne, gerçek bir sevgili, gerçek bir dost gibi kokuyordu. Ve onlar gibi uzak, onlar gibi imkânsız kokuyordu... Hiç olmayacak, olması hep özlenen ne varsa onlar gibi kokuyordu... Yanıbaşımda oturduğu iskemlede gözyaşlarıyla bana bir şeyler okuyordu, ama sesi geceler boyu ona tutkuyla ve şehvetle bakan gece adamlarının bakışlarıyla uyarılmış ve yorulmuş bedeninden değil de o çok uzaklara, bilinmez sürgünlere ait olan bir yerlerden geliyor gibiydi: "Birlikte olduğu insanları öylesine çaresiz anlarında terk ediyordu ki, adeta sevme yeteneğini yitiriyorlar, önce bir süre o zehirli ateşleriyle yalnız başlarına yanıyorlar, ateşleri dindikten sonra kararıyorlar; kalplerine gölge iniyor ve nefretle kendi içlerine doğru dönüyorlardı... Onda sınırda yaşayan insanlardakine benzer iç dünyası olan, biraz yaralı ve aşkı yaşamak için vazgeçilmez sayan insanları derin bir etkileme gücü vardı. Bu insanların adeta kokusunu alır ve onları inanılmaz bir kolaylıkla kendine bağlardı. Kırık dökük, yakarırcasına bir şeyler söyler ve bu insanların içinde hemen o tuhaf, anlaşılmaz ama inatçı, o eski sızıyı uyandırırdı. İlginçti, etkilediği insanlarda çok derin bir ağlama hissi uyandırabiliyordu. Ardından sevinçli bir ıstırap yaratıyor, sonra da ölme isteği kabarıyordu o insanın içinde. Çok açıktı. O, bu yarattığı, ateşlediği sevgilerle besleniyordu. Birçok insana doğumuyla birlikte verilmemiş olan sevginin yeri, dışarıdan gelen bir aşkla, bir sevgiyle dolacak gibi değildi. Bir buz kovasına atılmış küçük bir kor parçası olabilirdi ancak bu... Bir gün, uzun soluklu ve hiç bitmeyecekmiş gibi olan bir aşk yaşamayı ben istemez miyim sanıyorsun, demişti bana. Ama içindeki o katille, o yürek avcısıyla yaşamak zorundaydı işte. Kimi geceler önce kendine âşık ettiği, sonra da

yapayalnız bıraktığı kurbanların çığlıklarıyla uyanıyordu... Mahvolmuştu ve mahvetmeye mahkumdu..?"

Çok eski bir yazımdı ezbere okuduğu. Gözlerimi yummuş onu dinlemiştim. Yıllar önce onu ona anlatmıştım. Ve o, beni kimsesiz kedileriyle gördüğü zaman o yüzden bana öyle bakmıştı. Rüyamda onu yitirmiştim, artık yitirmek istemiyordum, gözlerimi açmadan elimi uzattım ona, belki tutar diye, elimi uzattım, ama tutmadı, hatta hiç beklemediğim bir refleksle oturduğu yerden hemen kalkıp, birden çıkıp gitti odamdan. Gözlerim kapalıydı, ama dedim ya gözkapaklarımda bile onu görüyordum, diye... O an bir kez daha anladım, yazmak yaşamaktan çok başkaydı. Yazı hayattan daha gerçekti. Yazıda bana asla elini uzatmayacak birine, bu hayatta elimi uzatmak hatasına düşmüştüm yine. Mahvolmuş ve bu yüzden hep mahvedecek birine elimi uzatıp onu kurtarmak hayaline kapılmıştım affedilmeyecek bir aldanışla. Hem onu neden ve ne için kurtarabileceğimi hiç bilmeden...

Sonra bir daha o odadan hiç çıkmadım ve hep onu bekledim. Çaresizliğimi bilerek ve onu kurtarma gafletine bir daha düşmemeye yeminler ederek bekledim. Adres... Adres vermeye gelince, rüyalarımda kendimce bir adresim olduğunu sanabilirdim, ama yıllarca peşimden sürüklediğim o taklit, o yapay benliğimden kaçıp kurtulmak için yollara düşmüşken ona hangi adresini verebilirdim? Ben ki bilinen bütün benliklerimi, bilinen bütün adreslerimi yok sayıp, bilinmez bir yolculuğa çıkmışken ona nasıl şuradayım, beni burada bulabilirsin, diyebilirdim ki?

Edilgen, çaresiz, görücü usulüyle babasıyla evlendirilmiş annesini anlattı önce. Sonra güvensiz, yardıma muhtaç babasını... Doğar doğmaz sevgisiz bir hayatın içine getirildiğini o ilkel güdüleriyle hemen anlamıştı. Hiç sevilmemiş, hep itilip kakılıp, neredeyse çocuk yaşta evlendirilmiş annesinden asla sevgi gör-

memişti. Hayatında sevgi nedir bilmeyen bir insan kime, nasıl sevgi gösterebilirdi ki? Sevgisiz büyümüş bir insanın ruhu, ancak hasta bir ruh olurdu ve bu hastalık bütün bedene yayılırdı. Genç yaşta annesi bu yüzden onulmaz bedensel rahatsızlıklar yaşamış ve her şeyden istifa etmişti. Bu yüzden babasının bütün ilgisi ve sevgi arayışı kızına yönelmişti. On bir, on iki yaşından itibaren babasının metresi olmuştu. O yaşta babasıyla sevişmeye başladığında duvarın öbür tarafındaki odada annesinin çaresizlik inleyişlerini duyuyordu. Önceleri çok korkuyor, derinden bir tiksinti duyuyordu babası ona yaklaşırken. Ağlıyor, istemiyor, direniyordu. Ama o zaman, o yardıma ve sevgiye muhtaç gibi görünen babası birden değişiyor, acımasız ve şiddet dolu birine dönüşüyor, eline ne geçerse duvarlara fırlatıp sonra da evi terk edip günlerce gelmiyordu. Annesi kocasının evden gidişinin nedenini kızından biliyor, ona etmediği ağır laf, beddua kalmıyordu. İşte o zaman evin bütün dengesinin kendi elinde olduğunu anlıyor; babası günler sonra eve döndüğünde ve onunla sevişmek istediğinde evdeki huzur bozulmasın diye ondan istenenleri sessizce kabulleniyordu. Babasıyla seviştikten hemen sonra yan odada çaresizlikle bekleyen annesini teselli etmeye gidiyor, yatıştırıp onun gönlünü alıyordu. Küçücük yaşta babasının metresi, annesinin de annesi olmuştu. Cinsel açıdan her şeyi bilip öğreniyorken, kimse ona o korunmaya susamış, sevgiyle ve güvenle bir anlık bir sarılışa sonsuz muhtaç kalmış duygularının ne olduğunu sormuyordu.

Annesine, onun çaresizliğine duyduğu öfke onu hayatı boyunca takip etmiş, o günlerden beri annesi gibi bir kadın olmamaya yemin etmişti. Kadınlara duyduğu derin güvensizlik ta o zamandan başlamıştı. Okul hayatında, girdiği sınavlarda, yaşadığı ilişkilerde hep başarısız olmuşsa bu en çok annesinin yüzündendi. Çünkü ne zaman başarısına, sınavları kazanmasına

bir adım kalmışsa, o son anda annesinin o zavallı, çaresiz halini aklına getirmiş, eğer başarırsa, olur ya kazanırsa annesine haksızlık edeceğini düşünmüş, dahası kazandığı başarıları kıskanıp ona bir misilleme yapacağını düşünüp, son anda kendini başarısızlığa, kaybetmeye mahkûm etmişti. İşte bu yüzden bir gece, bir partide tanıştığı ve kim olduğunu bilmediği birinden hamile kalıp doğurmak zorunda kaldığı kızına çok istediği halde sevgi ve ilgi gösteremiyordu. O annesine nasıl öfkeliyse, annesi onun hayatını nasıl mahvetmiş, onulmaz bir şekilde kaderini çizmişse kızının da kendisine aynı şeyleri yapacağını hissediyor, onu tıpkı annesi gibi görüyordu. Çocukluğunu yaşayamadığı için kızını annesi gibi düşünüyordu. Onu uzaktayken özleyip düşünüyor, yanına özlemle gidiyor, ama gördüğü anda içi bir anda engellenemez bir şekilde soğuyor, ona küçükken reva görülenleri, bütün yanlışları, o bütün erken cinayetleri onun küçük, o çaresiz varlığında görüyor, bir anda ona duyduğu bütün özlemleri unutuyor, bir anda kızının yerine geçiyor, ona yapması gerekenleri, tıpkı bir vakitler annesine yaptıklarını şimdi ondan bekliyordu. Kızından kendisine annelik yapmasını, onu teselli etmesini bekliyordu...

Babasına gelince... Erkeklere önce bütün o benzersiz güzelliği ve nereden geldiği bilinmeyen bir enerjiyle yaklaşıp, onları kendisine âşık edip, sonra da onları en çaresiz anlarında bırakıp gitmesi hep babası yüzündendi. Ona sadece cinsel çekiciliği ve güzelliğiyle yaklaşanlara babasına duyduğu o eski, o derin öfkeyi duyuyor, babasından alamadığı intikamı onlardan almaya çalışıyordu. Babasından ve ondan sonra karşılaştığı neredeyse bütün erkeklerden hep güzelliği ve cinsel çekiciliği yüzünden ilgi görmüştü. Ne babası, ne sonraki erkekler ona duygularının ne olduğunu, ne hissettiğini asla sormamışlardı. Hemen hepsi onu elde etmeye, sahiplenmeye çalışmışlardı. Başarılı olamadıkla-

rında önce çaresiz ve sevgiye muhtaç görünmüşler, o direnince, beni görün, duygularımı anlayın, diye karşı çıkınca da kabalaşmış, acımasız olmuş, en çaresiz göründükleri anlarda, bir anda içlerindeki o gizli şiddet açığa çıkmış, onu bu şiddetle teslim almaya, ona boyun eğdirmeye çalışmışlardı. Babasından ve daha sonra karşısına çıkan erkeklerden ilgi ve yakınlık görmenin tek yolunun cinsellik olduğunu çok acı deneylerle ve defalarca öğrenmek zorunda kalmıştı. Ve şimdi onların karşısında soyunup bütün bedenini sergilerken onlara, onların silahıyla karşılık veriyordu. Onu isteyen herkesin gözü önündeydi bedeni, onlara cömertçe sunuyordu, ama kimse ona sonuna dek sahip olamıyordu. O herkese sunduğu gibi sunuyordu kendisini, her an sahip olunabilirmiş gibiydi, ama kimsenin değildi ve kimsenin olmayacaktı. Uğrunda cinayetler işlenirken, ona ulaşamadığı için kimileri intiharın sınırına gelirken, o bunları gizli ve derin bir hazla seyredecek, bu umutsuz ilgilerin ateşinde varlığını doğrulayacak, bu imkânsız bağlanışları gördükçe kirli ve hastalıklı bir mutluluk duyacaktı sadece. Anlık bir coşku... Benim, yazılarımın beğenildiği ve bunu duyduğum anlar hissettiğim gibi buruk ve geçici bir tatmin belki de... Sonrası yoğun bir terk edilmişlik duygusu ve tarifi imkânsız bir boşluktu... İkimiz de zalimdik görünürde, ama bizi birileri kurban etmişti. İkimiz de bir zamanlar kurban olmuş, zalimliği bu yolla öğrenmiştik. Herkes bizde sığınılacak bir anne arıyor, ona yeniden geri dönmek istiyor, duygularını hiç sınamadan ona elini uzatıyor, ama eli boşlukta kalıyordu. Çünkü ikimiz de edilgen, hayatın ne olduğunu bilmeyen çaresiz annelerin çocuğuyduk. İkimiz de yardıma muhtaç, sevgiye aç görünen, ama bizi bir kez olsun anlayın, biraz dinleyin, dediğimizde, içlerindeki o doyurulması imkânsız cinsel açlıkla ve kör bir şekilde karşımıza çıkan babaların çocuğuyduk!

Farkındayım nereye geldiğimin. Onu bugüne dek kimseyi

dinlemediğim kadar sonsuz bir berraklıkla ve öylesine derin bir içtenlikle dinlemiştim ki, annesi benim annem, babası benim babam olmuştu. Ve kendimiz, bütünüyle kendimiz olmak için yola çıktığımız bu yerde her ikimizin de karşısına ne yaparsak yapalım, yine o eski hayatlarımız, yine o unutamadığımız çocukluklarımız çıkıyordu. Madem doğuşumuzla birlikte sevgi verilmemişti bize, o zaman bundan sonra hiç olmasın, diye yaşıyorduk. Ben onu bu kayıp halimle bulunduğu yerden asla kurtaramayacağımı bildiğim halde, bir anlık bir sevgi özlemiyle ona elimi uzatıyordum. O ise beni her gördüğünde, beni sen bilirsin, beni ancak sen anlarsın, diye baksa bile, benim ona asla umut olamayacağımın çok iyi farkındaydı.

İşte bu yüzden ne yaparsak yapalım, hangi bilinmez yola çıkarsak çıkalım, hiç kimse bizim için gerçekten değerli değildi. Birini buluruz, diye kendimizden kaçıp nerelere gitsek, karşımıza çıkan o biri bizim için hiçbir zaman yeterince âşık, yeterince mükemmel olamayacaktı. O bunu bildiği için kendini alabildiğince ölümcül risklere atsa ve yine ölmese de; ve ben bunları bildiğim için sözcüklerin arkasına sığınıp hep engellenmiş bir kaçak olarak yaşasam da, ikimiz için de bu yazgı hiç değişmeyecek gibiydi. O bana durmadan kendisini anlatacak, ben ise durmadan onu tutmak için elimi boşluğa uzatacaktım. O bana kendisini anlatırken aslında adresimi hiç istemeyecek, bense ona, doğru diye hep yanlış adresler verecektim...

Sensiz Yürüdüğüm O Faşist Sokaklar Bile İyi...

Günlerdir sana ulaşmaya çalışıyorum. Nihayet açtın telefonunu. Seni çok merak ediyorum. Böyle kapanman, kaybolup gitmen beni çok üzüyor, inan inciniyorum. Ne oldu böyle birden bire? Hiçbir anlam veremiyorum. Alo, duyuyor musun sesimi? Bütün bunlara hiçbir anlam veremiyorum, dedim. Sesim geliyor mu şimdi? Evet, burası biraz gürültülü, dışardan arıyorum seni. Ankesörlü bir telefondan. Evet, cep telefonum kapalı. Dün bütün gece evden seni aradım. Açmadın ya da evde yoktun, bilmiyorum. Gündüzleri evde oturamıyorum. Her yerde senin hatıran, senin kokun var. Duvarlar üstüme geliyor, kendimi tutamıyor, sokağa atıyorum. Söyler misin, neden uzaklaştın benden, ne oldu böyle birden bire? Duyamadım. Böyle olması mı gerekiyordu? Neden? Söylesene neden? Bağırmıyorum, sadece soruyorum. Bu ilişki yüzünden hayattan mı koptuk, nasıl? Biraz zaman mı istiyorsun? Ben savrulduğumuzu düşünmüyorum, ama eğer öyle diyorsan... Birbirimize yardım elimizi uzatmayacak mıyız? Olmuyor mu, hayattan mı kopuyoruz? Ne ilgisi var, bizi onlar attı işten, kendi isteğimizle ayrılmadık ki! Gözümüz başka bir şey görmüyor muydu? Aşk böyle bir şeydir zaten. Hayatın gerçekleri dediğin nedir ki? O gerçeklerle alay etmez miydik hep seninle, onların üstünde değil miydik? Pişman mısın yoksa ya-

şadıklarımızdan? Duymuyor musun? Evet bir kamyon geçti şimdi buradan. Pişman mısın, dedim yaşadıklarımızdan? Değilsin, ama çok yıprandın ve bir çıkmazdasın öyle mi? Peki ben niye şimdi duyuyorum bunları? Sevgilin değil miyim ben senin? Tek başına mı halledeceksin? Kaç aylık kira birikmişti? Tamam, çıkartırsa al eşyalarını bana gel. Hem niye iki ayrı kira ödüyoruz ki? Ben ev sahibiyle konuştum, iş bulana kadar idare edecek beni. Neden şimdi bunları konuşmak istemiyorsun? Bunları şimdi konuşmayacağız da ne zaman konuşacağız? Neden başkalarından duyuyorum her şeyi, söylesene neden? Ne mi duydum? Aylinler'de panik atak nöbeti geçirdiğini, gecenin bir vakti hastaneye kaldırıldığını, saatlerce kendine gelemediğini, durmadan adımı sayıkladığını... Niye bunları herkesten sonra duyuyorum? Nasıl oldu anlatsana? Öleceğini mi hissettin? Canım, niye orada değildim ben? Kalbin yerinden fırlayıp çıkacakmış gibiydi değil mi? Birden korkunç bir ter basıyor, evet, evet, her şeyden, herkesten kopuyorsun, sanki bu dünyaya ait değilmişsin gibi değil mi? Kim olduğunu ve nerede olduğunu bir anda unutuyorsun... Yo, bana değil, bir arkadaşa olmuştu da, o anlatmıştı... Bırak beni sen şimdi, bak ne olur hayır deme, şimdi sana geliyorum. Seni görmem gerekiyor. Bir saat otururum, fazla kalmam. Bir göreyim seni, sana bir sarılayım, sonra kalmam, eve dönerim. Ne olur, hayır deme... Neyi konuştuk seninle söyler misin? Neyin kararını aldık? Dinler misin beni? O kararı birlikte almadık, sen kendi adına aldın! Benim kararımı sordun mu? Alo, duyuyor musun beni? Bir an sesin gitti de, benim kararımı sordun mu, diyordum. Ne olur bir şeyler söyle, bir anda bitmez ki yaşanmış onca şey. Alo, orada mısın? Nedir seni benden uzaklaştıran söylesene. Birbirimizi aşağı mı çekiyoruz? Kendi adımıza hiçbir şey yapmıyor muyuz? Bir amacımız yok mu? Amaç dediğin nedir senin, söyler misin? Başarı mı, para mı, güç

mü, kariyer mi? Hayatın amacı ne? Kendimiz adına bir şey yapmak ne demek? Benim amacım sensin. Ben senden ayrı bir şey düşünemiyorum ki... Ben seninle hep yukarı çıktığımı hissediyorum, sen aşağı düşmekten bahsediyorsun. Günlerdir doğru dürüst bir şey üretmiyor muyum? Giderek yeteneklerimi mi yitiriyorum? Nereden çıkarttın bunları? Bundan dolayı suçluluk duyuyorsun demek... Bazen seni anlayamıyorum. Bunu ben seçtim diyorum sana! Belki ben artık böyle yaşamak istiyorum, belki bu bana iyi geliyor. Çevremde kimse kalmadı mı? Ne yapayım kalmadıysa? İsteyen kim onları? Aramasınlar beni! Hem aradıkları zaman ne oluyordu? Başarılıyken çok mu iyi hissediyordum kendimi sanıyorsun? O günleri özlüyor muyum? Hayır hiç de değil; aksine kendimden giderek uzaklaşıyordum. Ben, ben olmaktan çıkıyordum. Başkalarının gözüne gireyim derken başkalarının hizmetkârı oluyordum... Çok tuhaf şeyler söylüyorsun. Şimdi sen benim geleceğimi düşündüğün için mi uzaklaştın benden, sadece bunlar için mi? Bırak istersen bunları ben düşüneyim. Hayır kendimi aldatmıyorum, ben ne yaşamak istediğimi biliyorum artık! Söylüyorum sana işte, anla artık beni, lütfen anla! Bağırmıyorum, özür dilerim... Bir an öfkelendim, bir an, ama geçti... Seni dinlemiyor muyum, lafını mı kesiyorum iki de bir? Özür dilerim, inan farkında değilim. Beni anlamak istemediğin zaman birden öfkeye kapılıyorum, tutamıyorum kendimi. Anlamadım, duyamadım dediğini... Sesin çok derinden geliyor. Bilmiyorum, belki de benim telefonumdan kaynaklanıyordur. Hayır, yazamıyorum değil, yazmak istemiyorum. İçimden bir şeyler yazmak gelmiyor. Hayır, yazamadığım için değil, seni göremediğim için kötü hissediyorum kendimi. Bir süre böyle yaşamak istiyorum. Her şeyi bırakmak istiyorum. Evet... Dediğin gibi, başıboş, sorumsuz... Nereden buluyorsun bu kelimeleri? Benim en büyük yaratıcılığım sensin. Bak, çok az insan âşık olur. Aşk çok

özel bir yetenek gerektirir. Özel bir duyuş... Duyamadım? Burada birisi cama vuruyordu, bir dakika... Tamam, gitti. Ne demiştin, efendim? Ne zamana kadar sürecek... Bunu bilemem ki. Çok uzun sürmesini istiyorum. Büyük yaşantılar uzun sürmeli. Dedim ya sen benim ödülümsün. Ve bu ödüle insan hayatında çok az rastlar. Nereye gittiğimizi, ne yapacağımızı hiç düşünmeden bunu yaşamak istiyorum. Bunun adı düşmekse, evet düşüyorum. Bunun adı sürüklenmekse, evet sürükleniyorum. Ne demiş Can Baba: "Ne kadar rezil olursak o kadar iyi!" Şakanın sırası değil mi? Ne diyorsun sen? Ben burada, camları kırık bir telefon kulübesinde ellerim titreyerek seni arıyorum, günlerdir seni düşünmekten başka bir şey yapamıyorum, ne şakası! Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oluyor böyle zamanlarda, ter basıyor... Yok, yok, sandığın gibi bir şey değil. Ara sıra oluyor. Yok, merak etme... Bütün bunlara bir son mu verelim? Hayatımıza çeki düzen vermek mi? Anlamadım... Bazen fısıltıyla konuşuyorsun. Kulağımı ahizeye sımsıkı yapıştırmış durumdayım şu an. Neye karar verdin sen? Kaldığın yerden her şeye yeniden başlamaya mı? Benim de mi toparlanmamı istiyorsun? Sen de bu ilişki yüzünden bir şey yapamıyor musun? Bütün enerjimiz bu ilişkiye mi gidiyor? Böyle bir yere varamaz mıyız? Varmak istediğin yer neresi senin? Hayatla ilgili hiçbir hırsım yok benim, ama bildiğim kadarıyla senin de yoktu... Ben mi sana engel oluyorum, benim varlığım mı senin gitmek istediğin yerlere gitmene engel olan? Önce sen bana engel oluyordun, şimdi ben sana engel oluyorum öyle mi? Hayatınla ilgili ne yapmak istiyorsan yap, seni ne engelliyor? Birbirimizi mi tüketiyoruz? Hastalıklı bir ilişki mi bu? Nereden çıkardın bunu şimdi? Orada mısın? Dinliyor musun beni? Bencillik yapıyorsam söyle. Bencilsem bu biraz da senin bencilliğin. Ben böyle çölde susuz kalmış gibi konuşuyorsam bu senin suskunluğundan. Lütfen dinle! Günlerdir

bu anı bekliyorum ben. Bu telefon kapanınca durmadan bu konuşmalarımızı düşüneceğim. Keşke şunları da söyleseydim diyeceğim. Evet, ben böyle çölde susuz kalmış gibi konuşuyorsam senin suskunluğundan. İnsan sevince çöl de güzel, susuzluk da, suskunluğun da güzel... İnsan sevince hep doyumsuz kalmak, hep özlemek bile güzel... İnsan sevince ıstırap da güzel... Alo, orada mısın? Anlamadım, ikimiz de hastayız ve sen bu hastalıklı halimizi sevmiyorsun, öyle mi? Bütün bunların hayatta bir karşılığı yok mu? Olmasın, karşılığını arayan kim? Peki, tamam, dinliyorum seni... Evet, devam et, dinliyorum. Bütün zayıflıklarını, güçsüzlüklerini yenmek istiyorsun. Hayatının üzerindeki kontrolü yitirmek istemiyorsun. Zaafların seni istemediğin yerlere mi götürüyor? Zaaflarını yenmek istiyorsun. Güçsüz olmaktan, bir duyguya, bir insana istemeden bağlanmaktan nefret ediyorsun öyle mi? Peki, ya o güçsüzlük dediğin aslında sensen, senin asıl varlığınsa, bu zayıflıksa seni sen yapan? Zaaflarınsa seni asıl sana götüren? Bir kez izin ver güçsüzlüğüne, yerine ne koyacaksın ki? Bir kez izin ver zaaflarına, belki de en çok orada güçlüsündür. İzin ver, belki de en güçlü olduğun yer o tiksindiğin zayıflığındır. Ne olur izin ver yanına geleyim... Çok kalmam, sonra yine evime dönerim. Konuşurken yüzünü görmek istiyorum, gözlerine bakmak istiyorum. Ne olur izin ver, çok kalmam, kendinle kalmak istiyorsan kalırsın, ben yine evime dönerim. Seni bir kez göreyim, o faşist sokaklardan geri dönerim... Kafam karmakarışık mı? Aslında karışık değil, her şeyimi anlatıyorum sana, bütün sırlarımı biliyorsun. Karışıksa bile, sana olan sevgimle ilgili değil bu karışıklık. Evet, seni görürsem, sana bir kez sarılırsam o faşist sokaklar bana başka görünebilir. Seni görürsem, o faşist sokaklarda kimsenin göremediği iyilikler bile görebilirim. Tamam, karışık diyorsan öyledir, ama ben bu karışıklıktan çok da rahatsız değilim. Neden olduğunu biliyo-

rum, belki de ondan. Evet, bazen çok gergin oluyorum, her şeyi yakıp yıkmak geliyor içimden. Neden ilaç kullanacakmışım? Ama ben bütün bunların neden olduğunu biliyorum. Beni bazen öyle şaşırtıyorsun ki... İnan seni anlamakta güçlük çekiyorum. Neler söylüyorsun sen? Ne dedi doktor? Tamam, doktor değil, psikiyatr... Demek her şey beynimizdeki salgılarla ilgili. Duyamıyorum seni... Tamam, duyuyorum şimdi. Seretonin, neymiş, mutluluk veren salgı... O hapı alınca ağlama nöbetlerin geçiyor demek. Boşuna acı çekmiyoruz da ne demek? Yaşadığımız onca şey beynimizdeki o salgılar yüzündense biz kimiz o zaman? O hapı alınca dünyayı bütün berraklığıyla, bütün açıklığıyla görüyorsun, öyle mi? Benim de mi almam gerekiyor? Şu an saçmalıyorsun, senin böyle düşünmediğini biliyorum. Nasıl? Hayır istemiyorum, neyi unutmam gerektiğine ben karar veririm. Buna haplar karar veremez! Bu hastalıklı kafam seni seçtiyse mutlaka doğru yapmıştır. Karışıksa karışık! Çünkü içinde sen varsın... Hayır, nereden çıkardın güçlü olmak istediğimi. Evet, zayıflıklarımı da seviyorum ben, zaaflarımı da... Çünkü hepsi benden seni istiyor. Neden mi seni sevdim, neden mi bu özlemim? Sen kafamda yarattığım o insan değil misin? Yanlış bir insan mısın sen? Yanlışsan, yanlışsa bu ilişki, ben o yanlışın sonuna kadar gitmek istiyorum... Evet, onca insan arasından seni seçtim. O küçümsediğin, o haplarla düzeltmeye çalıştığın kafam seni seçti. O karmakarışık kafamdan daha mı iyi bileceksin? Dünyaya dupduru, serinkanlı, apaçık bakmak için öyle mi, bunun için haplara gerek yok. Bazen, hiç beklemediğim bir anda seni öylesine açık seçik görüyorum ki, onca karışıklık içinde, onca pisliğin, yaşadığın onca iğrençliğin içinde öyle dupduru, öylesine lekesiz, öyle bir aydınlık görüyorum ki, sanki hiç doğmamış gibi görüyorum seni. Ne olur bir kez kendini o küçümsediğin, o karmakarışık kafamla görsen? Ne olur bir kez kendini o hastalıklı

saydığın, hep düştüğünü gördüğün kalbimle görsen? Duymuyorum... Ne dedin? Burası çok gürültülü, durmadan kamyonlar, otobüsler geçiyor. Yarından sonra ev telefonum da dışarıya kapalı olacak, duyuyor musun beni? Beni de senin gibi ev sahibi çıkartıyor. Hayır, demin yalan söyledim sana, bu zamanda kim kimi idare eder? Evet, dinle beni, ne olur lafımı kesme... Dinle, ben de senin gibi işsizim. Borç gırtlağa kadar... Ama biliyor musun, bütün bunların hiç önemi yok. Hani çok sevdiğimiz bir film vardı, Köprüüstü Âşıkları... Hani o filmden çıktıktan sonra, oradaki âşıklar gibi yaşamaya karar vermiştik... Aşk onları nasıl da korkusuz yapmıştı. Bak ben korkuyor muyum? Sevinsene, o aşkla okuduğumuz kitaplara benziyor hayatımız, sevinsene! Alo, orada mısın, duyuyor musun beni? Sana gelmek istiyorum, ne olur hayır deme... Sana gelmek istiyorum, gel bu hayattan daha önce dibe batalım. Başkası olarak kazanacağımız hiçbir şey yok... Senin kafan benden daha karışık ve benim senden başka gidecek yerim yok... İyi ki yok! Hayata nasıl bakıyorsak sevgimiz o kadardır. Biz bunca sevdik birbirimizi, neyi unutmak istiyorsak buna sevgimiz karar verir. Ne olur dinle beni, kapama... Neyi unutuyorsak o unutmamız gerekendir. O karmakarışık kafalarımızla gördük ne gördüysek... Küçümseme o karışıklığı... Söz konusu sevginse asla başkalarından yardım isteme. Verdiğin onca karar, gittiğin onca psikiyatr, aldığın onca hap seni değiştiremez. Değiştiremez seni sen yapan şeyleri. Asıl gücün zaaflarında. Seni sen yapan zayıflıklarındır. Hem küçümseme onca şey yaşadığımız o rezil, o basit mekânları. Seni sen yapan kendinde küçümsediklerindir. Bu hayatta neyi küçümsüyorsan o benim. Ne olur kapama, günlerdir bu ânı bekledim ben... Bu hayatta neyi küçümsüyorsan o sevgindir. Güçsüz olduğun ne varsa onu benden bil. Dışarıda insanlar dolaşıyor. Herkes bir yerlere koşuşturuyor. Herkes sabırsız, herkes yaralı, ama kimse

farkında değil kendisinin. Kimse farkında değil ne kadar sevgiye aç olduğunun. Bir kez de benim gözlerimle bak dünyaya, herkes öyle iyi, herkes öyle masum ki. İstemeden, öylesine sevdim ki seni, kime baksam sana sarılıp seninle uyumak istiyor. Bırak geleyim, sadece ben değil, benimle birlikte kimsesiz, sevgiye muhtaç onca insan... Seni görmek, sana sarılmak istiyor bütün bu hayat! Kapattın biliyorum. Biliyorum deminden beri kendi kendimle konuşuyorum ben. Bu gece, yarın, sonraki günler sen olmayacaksın. Telefonun hep kapalı olacak. Oysa bir kez görüp dönecektim evime. Bir kez görüp... Bu gece, yarın, sonraki günler... Telefon kulübelerinde yine kendimle konuşacağım. Artık geceleri de evde oturamayacağım, duvarlar üstüme gelecek. Yollarda bir başıma dolaşacağım. Nereye gitsem, nereye baksam seni göreceğim. Ama sen olmayacaksın...

Ağızlarından Akan Kanı Saklayarak Yaşayanlar

Sınırda yaşıyorum. Hesaplar içinde hesapsız... Savunmalar içinde savunmasız... Hayatın tam içinde, ama nedensiz yaşayan biriyim. Dünyanın en iyi ve dünyanın en alçak adamını içimde, aynı yerde, kalbimde taşıyorum. Seyrediyorum onları, karşımda hararetli konuşmalar yapıyorlar. Onlara sözüm geçmiyor. Susturamıyorum. Beni rahat bırakın, hiçbir şey istemiyorum, diyemiyorum. Çünkü aynı anda dünyanın en iyi adamıyla, dünyanın en alçak adamı olmak istiyorum. Çünkü bu uçurumdan başka yaşayacak bir yerim yok. Delice yaşamak isterken, içimdeki bir ses o an, neden yaşıyorsun, diye sorunca, ona söyleyecek hiçbir yanıt bulamıyorum.

Aynı anda hem burada, hem de dünyanın her yerinde olmak istemem gibi bir şey bu. Hayat çok anlamsız, çok bayağı ve boş derken, belki de aynı anda magazin dergilerindeki, sonsuza dek nasıl genç kalınır, başlıklı yazıları garip bir hazla okuyorum. Gittiğim her yerde televizyonlar açık. Rengarenk, kışkırtıcı, anlamsız, saçma, çekici görüntüler yüzüme ve ruhuma çarpıyor. Durmadan kirleniyorum, durmadan kışkırtılıyorum, durmadan arzu emiyor, lanet kusuyorum. Durmadan birilerini kırıyorum, durmadan özür diliyorum, durmadan neyi ve niye özlediğimi düşünüyorum.

Sınırda yaşıyorum. Her şeyden biraz yaşıyorum. Her yere gitmek isterken derinleşemiyorum. Bu hayatı ne kadar istesem de kulağımın dibindeki o uğultu hiç dinmiyor. Hiçbir yere ait olmadığımı hissettiriyor bu ses bana, sürgünlüğümü. O sesi ne zaman duysam, bana, nereye gidersen git, yine buraya döneceksin, diyor hep.

Sırrım bu uğultudadır, ama o hiçbir soruma yanıt vermez. Anladığım sadece, nereye gidersem gideyim, yine bu uğultuya dönecek olmam, sürgünlüğüme. Ben onu unutmaya çalışsam da, o bana mutlaka kendisini hatırlatır. Durmadan birileri yaşamın kısalığını anlatıyor. İçimde dost mu düşman mı olduğunu anlayamadığım biri, hadi geç kaldın, daha çabuk, daha çabuk, diye fısıldıyor kalbime. Önce telaşlanıyorum, başıboş, nereye koştuğumu bilmeden koşuyorum nefes nefese. Sonra ıssız bir karanlıkta duruyorum. Nereye koşuyorum, diye soruyorum kendime. Cevap verecek kimseyi bulamıyorum içimde. Sadece o uğultuyu duyuyorum. Utanıyorum kendimden. Utanıyorum yorduğum kalbimden, kirlettiğim sevgilerimden. Bir başıma, öylece geri dönüyorum. Yol boyu kalbimi yatıştırarak geri dönüyorum. Yok bir şey, geçti artık, ne olur beni terk etme, ne olur beni hüznünden ve benliğinden uzak tutma, bağışla beni, bağışla çocuksu hırslarımdan. Bu korkunç çağdan beni bağışla, diyorum ona.

Sonra ıslak sokaklardan yalnızlığımın pansiyonuna dönüyorum. Gece şehvet ve yalnızlık dolu. Panjurlara lodosun sarhoş sesleri vuruyor. Lodos sonsuzluktaki o başıboş, o anlamsız yaşam sevincini hatırlatır hep bana. O ölümcül şımarıklığı. O kirli melankoliyi... Yitirmişliğin içindeki o acı hazzı...

Kendimle yüz yüze gelmemek için yaptığım her şey, bütün o çırpınmalarım, inanmadan inanmış gibi davranmalarım, söylediğim o sahte sözler, gecenin bu saatinde yırtıcı ve yabancı bir acı veriyor bana. Dışarı çıkıp birilerini aramak geliyor bir an

içimden. Ya da birisini alıp odama getirmek ve onunla sabaha kadar konuşmak, konuşamazsak susmak, susamazsak sabaha kadar sevişmek istiyorum.

Yatağımın yanı başında okunmayı bekleyen birikmiş kitaplara, kaypak bir utançla bakıyorum sonra. Dışarıda esen rüzgarın sesinde hayatımın asıl sorusunu arıyorum. Kimim ben? Niye buradayım? Gerçekte aradığım ne? Aradığım mükemmel bir yitiriş mi? Ne yapsam mükemmel yitirişimin karşısına bir şey koyamıyorum. Koyduğum her şey bana sahte ve anlamsız geliyor. Şu an, şu saat, bana en sahici gelen mükemmel yitirişim oluyor. Ama yine de onun etkileyici bir güzellikte ve anlamlı olmasını istiyorum. Bu yitirişin başkalarının aklında kalmasını istiyorum. Yitirirken ve her şeyi sonlarken bile hep başkalarını düşünüyorum. Bu bana acı veriyor, ama başka bir şey düşünmek aklıma gelmiyor. Cesaretsizliğime katlanıyorum. Hatta seviyorum bile onu. Yaşarken öyle yalnızdım ki; her şeyimi yitirirken, tükenirken, herkesle birlikte, kalabalık içinde olmak istiyorum. Çünkü artık ne söylesem kalbime, önce kendimi kandıramıyorum.

Sessiz ve yankısız bir trajediyim. Kendi dilimden ben bile bir şey anlamıyorum artık. Hayata gönül indirdiğimden beri böyle bu. Kendimi haklı bulmam için önce beni hayatın haklı bulmasını istiyorum. Dışardan eller uzansın istiyorum. Sesler duymak istiyorum kalbime, hüznüme dair... Kimse değil, hayat değil, başkaları değil, önce ben, önce ben bıraktım kendini. Kimse değil, önce ben terk ettim kendimi.

Şimdi artık her şeyi bilsem ne olur? Bilmek nedir ki, insan kendisinin uzağında yaşarsa? Bilmek nedir ki, insan durmadan kendisine ihanet ederek yaşarsa? İnsan kendinden kopmaya görsün, artık sadece başkalarının ilgileriyle yaşar. Artık sadece başkalarının ilgileriyle hayatı sever. Başkalarının enerjisini çalarak yaşar. Kendi enerjisi kalmamıştır çünkü. Sonra bir an gelir, baş-

kaları olmadan yaşayamaz. Kendini sevmek için bile başkalarının aramasını bekler. Başkalarının haberlerini, başkalarının müjdelerini, onların heyecanlarını, kaybolmuş sevgilerini, kim olduğunu bile bilmediği insanlara hoyratça dağıtır. Tanınmak istedikçe yüzü biraz daha solar, içindeki sesler biraz daha kaybolusa karışır, kalbindeki sürgünlüğünden bile giderek uzaklaşır.

İşte şimdi ben de gecenin bir vakti onca insana dağıttığım kalbimle başbaşayım. Ve şimdi o başbaşa kaldığım kalbim artık sadece bir uğultudur. Sürgünlüğümü kendime ne kadar unuttursam da o bana yine kendisini hatırlatır. Kendimden kurtulmak için özlediğim ve gittiğim her yer yalnızlığımı ve boşluğumu biraz daha çoğaltır. Öyle çok yanar ki bazen içim, kendimle bile alay edemem. Her yerim yoklukla öyle bir yanar ki, gecenin bir vakti kendime dokunmak isterim. Ama dokundukça sadece acı veririm kendime, kimselerin vermediği kadar büyük bir acı... Kimselerin bırakmadığı kadar büyük bir boşluk...

Kızıl bir pencereye dayarım başımı. Bu pencereden gördüğüm sokak dünyaya açılır. Bu sokaktaki bütün masumiyetimi ve bütün o yetinmezliğimi görürüm. Bu sokakta kendim gibi yitirmişleri, kendim gibi bu hayatın ortasında neden yaşadığını bilmeyen o ebedi sürgünleri görürüm.

Bir ömür tekrarlanır bu sokakta. Sokaktaki bozuk lamba durmadan eksik aydınlatır ömrümü. Gölgelerin en koyusundaki kimsesiz bir kitap kendine kanar. Nereye gidersem gideyim çıkış yoktur bu sokaktan. Bu hasta hayallerimden ve bu kirli lambadan. Bu sokakta nereye baksam bilinmezliğin o cinnet kızıllığı her yere bulaşmıştır. Bütün gece uğuldar başımda sürgünlüğüm. Nereye gitsem bu sokak peşimden gelir. Nereye gitsem bilinmezliğin o cinnet kızılı beni bırakmaz.

Nereye gitsem bu sokak karşıma çıkar. Nereye gitsem aynı hasta hayaller, aynı kirli lamba... Nereye gitsem, hiçbir ülke sa-

na ait değil, diyen o uğultu çıkar. Ne zaman yorulsam, ne zaman herkes gibi olmaya çalışsam, ne zaman ülkemi seviyorum, desem, hiçbir ev, hiçbir sokak sana ait değil, diyen bu uğultu çıkar karşıma. İşte o an başladığım yere geri dönerim.

Hayata tam alıştığını sandığı anda, kulağındaki uğultuyu duyar duymaz, dokunduğu ve inandığı her şeye tepeden tırnağa yabancı olan biri için, ülkesi bir çare, bir umut olabilir mi? Olsa olsa en fazla yalanlarına ve kaçışlarına suç ortağı olur. İşte sevgiyi ve kendimi en çok bu yalanlarda gördüğüm için, bir sürgün olduğum halde bir sürgün değilmişim gibi yaşarım. Ülkemi çok seviyormuşum, onsuz olamazmışım gibi yaparım. Bu oynadığım rol yüzünden başkalarından iki kat daha fazla acı çekerim.

Oysa ister kendi ülkesi, ister başka bir ülke, nerede olursa olsun, bir sürgün için orası ona yabancı bir ülkedir. Sürgün nereye gitse o yanıtı olmayan sorularını ve o karanlık uğultularını beraberinde götürür. Sürgün, gittiği yerde ne kadar kaybolursa o kadar kendi olur. Oysa ben ne kadar çok kayboldumsa, o kadar çok ülkemi özlemiş gibi yaptım.

Hayatta hiçbir hedefim olmadığı halde, bir hedefim varmış gibi yaptım. Hiçbir amacım ve hiçbir umudum olmadığı halde içimdeki boşluğu doldurmak için bir çok amaca ve umuda sarıldım. Aradığım hiçbiri değildi, istediğim ben, ben değildim oysa. Daha derinlerde de bir şey vardı. Hiçbir tutkum oraya ulaşmadı. Anladım ki oraya ulaşmadan ne sevgim gerçek bir sevgi, ne özgürlüğüm gerçek bir özgürlüktü. Hiç bilinmeyen ve hiç anlatamadığım bir derinliğim olduğunu hissederek yaşıyordum. Ve ben bu hissedişi hep özlerken gerçeğimden ayrı birçok kişiliği oynamaya mecbur bırakıyordum kendimi.

Özlerken diyorum, çünkü çoğunlukla yalnızken, hiç ummadığım ve hiç eklemediğim bir anda bu hissediş içimdeki akan zamanı bir an durdurup beni sonsuzluğuna çekerdi. Bu sonsuz-

luk anı inanılmaz bir coşku ve yoğunluk katardı içime. Bu coşkuya, bu yoğunluğa çoğu kez dayanamayacağımı sanırdım. Oysa dayanmak isterdim. Çünkü bitmesini istemezdim bu sonsuzluk ürpertisinin. Bu sonsuzluk anı sanki benden bu olduğum kişilikten başka biri olmamı beklerdi, kendimi aşmamı beklerdi ve sonra bir anda çekip giderdi. Beni sonsuzluğuyla yaralayıp giderdi. Sonra ben yine neredeyse herkesin benden çok iyi bildiği kendime kalırdım. O sonsuzluk anıyla yaralı ve o hissedişi hep özleyerek yaşayan... O hissedişte, o sonsuzluk anında gizliydi sanki kim olduğum.

Oysa burada, gerçeğimden ayrı bir çok kişiliği oynadığım bu hayatta kendimi tam olarak tanıyamıyorum. Hiçbiri kendimle yaşadığım o sonsuzluk anlarına benzemese de, o çok derinden, o çok yoğun sevdiğim anlarda biraz olsun tanıdığımı hissediyorum kendimi. Çünkü kimi sevsem bana benziyor. Kimi sevsem, sürgün olduğunu bilmeyen bir sürgün; kimi sevsem, başkalarının umudu olduğu için durmadan hayal kırıklığı çoğaltan biri olarak çıkıyor karşıma. Kimi sevsem hem sokağına yenilmiş, hem ebedi sürgün sokağından.

Kimi sevsem benim gibi sınırda, benim gibi durmadan haksızlık etmekte kendine. Kimi sevsem bir ülkeden, bir çağdan daha çok o paramparça edilmiş kalbine inanmaya çalışıyor. Ne zaman derinden inanmak istesem hayata, orada köşeye sıkışmış, kanlar içinde var olmaya çalışan bir sevgili çıkıyor karşıma.

Aslında içten içe biliyorum: Ülkem, ülkem, dediğim o birkaç sevdiğim aslında. O köşeye sıkışmış, o yaralı birkaç yürek yalnızca... Ülkem dediğim, benim gibi sürgün olduğu halde sürgünlüğünü gizleyerek yaşayanlar. İnançsız ve umutsuz oldukları halde, onlara umut ve inanç bağlayanları üzüp kırmamak için ağızlarından sızan kanı saklayarak, inançlı ve umutlu yaşamaya çabalayanlar benim ülkem.

Peki, ben bu kayboluşta neredeyim? Bu kayboluşta birini seçmek gerekirse kimi seçmeliyim? Kimi? Bu sonsuz kayboluşta onlar için kendimi seçiyorum işte. Benden çok onlar için seçilebilecek en büyük acıyı, en büyük hüznü seçiyorum. Kendimi seçiyorum. Dünyanın en iyi ve dünyanın en alçak insanına sonsuzlukla yaralı kalbinde yer açan kendimi seçiyorum. Bu dünyanın o karanlık anlamına, bitmeyen çelişkileri ve bu karmaşık yaradılışıyla varmak isteyen kendimi seçiyorum. Hesaplar içinde hesapsız... Savunmalar içinde savunmasız...

Güçlerin arkasında saklansa da alabildiğine güçsüz. Hayatın tam ortasındayken bile niye yaşadığını bilmeyen kendimi seçiyorum. Çünkü bu dünyada, ben kimi sevsem acıdan ve umutsuzluktan ağzı kanıyor. Bu yüzden, işte en çok bu yüzden... Sonsuzlukla yaralı kalbini ve asıl ülkesini, ağzı kanayan sevdikleriyle arayan kendimi seçiyorum...

Sonra Yine Kış Gelecekti

Biliyor musun, biraz da senden uzakta olmak için çıkıyorum o uzun yolculuklara... Senden uzaklaştıkça bana kimi zamanlar derin bir acı veren sızılarım diner gibi oluyor. Sızılarım dinerken kendime daha bir yakınlaştığımı seziyorum.

Okuduğum kitabı yanıma koyup otobüsün penceresinden alabildiğine uzanan kırları, çayırları, ormanları seyre koyuluyorum bazen. Ve uzaklarda güneş batarken küçük bir çocuk bir tepenin yamacından ellerini açarak koşmaya başlıyor. Sanki büyüdükçe kendisi olmaktan çıkacağını, büyüdükçe köleleşeceğini, birilerinin emri altına gireceğini şimdiden hissetmiş gibi, güneşe beni yanına al, batmadan beni de al götür buralardan, dercesine koşuyor ona doğru.

O küçük çocuk belki de benim çocukluğumdur... Çünkü ben de onun gibi akşam saatlerinde güneşe öylesine hasretle koşardım. Sanki hissederdim büyüyünce başıma neler geleceğini; hissederdim beni kimlerin köleleştirip, emri altına alacağını... Kim bilir ben de kaç kez koşmuştum kollarımı açarak güneşe doğru, beni alması için...

Ve çocukluğumda bazen oyun oynarken oyunu ansızın yarıda keser, gökyüzüne bakar, oradan sanki beni çağıran bir seslenişin geldiğini sanırdım. Ölümüm mü, yoksa o lekesiz özgürlü-

ğüm müydü beni yanına çağıran bilemezdim.

Bazı akşamüstü saatlerinde otobüs bir ormanın yanından geçerken, güneşten kopmuş, bembeyaz, başına buyruk bir ışık ağaçların dalları arasından sızar ve o ışığın önünden dolu dizgin bir at geçerdi. Yüzündeki acıdan anlardım, o at yaralıydı ve sanki bir yere doğru koşmuyordu da bir yerden birilerinden kaçıyordu. Sanki o at bu dünyaya ait olduğunu sanıp, o yanılgıyla alabildiğine sevmişti birini, birilerini... İşte bu çıplak sevgisi onun mahvı olmuştu belki de. O at bu sevgisiyle yaralanmıştı işte... Belli ki yarasına eğilip baktığında, onun ne kadar derin ve kapanmaz bir yara olduğunu görünce başlamıştı işte böyle çılgınca kaçmaya. Oysa onun o derin yarasını fark etmeyenler, atın bir yere doğru koştuğunu sanacaklardı. Oysa o at belki de bendim... Ben de tıpkı onun gibi kendimi bu dünyaya ait sanıp, bu yanılgıyla alabildiğine sevmiş, ama sevgim benim mahvım olmuştu... Yaramın ne kadar derin ve kapanmaz olduğunu görünce anlamıştım bu dünyaya ait olmadığımı. İşte ben de bu yaramla bilmediğim bir yere doğru koşuyordum. Oysa görenler benim bir yere doğru gittiğimi sanıyorlardı...

Bazen sabaha karşı yağmur yağmaya başlardı. Uyuyorsam hemen uyanıp otobüsün penceresinden yağmurun sesini dinler, dinlemekle kalmaz onu seyreder, seyretmekle kalmaz, beni de içine alıp götürmesini isterdim. Ama ellerini gösterirdi bana o yağmur ve elleri benim ellerimden hep daha küçük olurdu... Yağmurun kalbindeki sızıysa benim sızılarımdan hep daha büyük olurdu... Çünkü kimden, beni benden kurtarmasını, içimdeki sızıları hafifletmesini istesem, onun yaraları benim yaralarımdan daha derin, onun sızıları benim sızılarımdan daha acıtıcı, onun elleri benim ellerimden daha küçük olurdu...

Bazen sınır şehirlerine gider, sınırları kapatan tel örgülerin kenarlarında gezinirdim. Sınırın öte yakasındaki evlere, şehirle-

re bakardım. Oralar nasıl acaba, derdim; oralarda da benim gibi insanlar var mı; benim gibi hem delice yaşamak hem de delice ölmek isteyen insanlar var mı... Oralarda benim gibi birbirinin tam zıddı olan duyguları aynı anda ve aynı yoğunlukta özleyen kaç kişi var acaba, derdim. Çünkü kiminle karşılaşsam, kimi sevsem, iki zıt duyguyu aynı anda ve aynı yoğunlukta yaşatmıştı hayat bana hep...

Hem sınırlarda dolaşmak, evden alabildiğine uzaklaşmak, hem de bir an önce eve dönmek isterdim. Dönmek istemezdim; çünkü döner dönmez orada günlerdir beni bekleyen anılarım birbiri ardına üstüme gelecek, eski, daha yarası kurumamış anılarımı yeniden kanatmaya başlayacaklardı. Evimdeki her resim, her eşya, yatağımdaki her kıvrım o derin sızılarımı yeniden kanatacaktı...

Sesini hem duymak istemeyecek, hem de çok duymak isteyecektim. Arayacağını biliyordum. Çünkü yola çıktığımdan beri telefonumu kapatmıştım. Beni aradığını, merak ettiğini, dahası senden belki de ebediyen kurtulduğumu sanıp kaygılandığını biliyordum. Beni en az kendin kadar iyi tanıyıp bildiğin halde sen de böyle kaygılara kapılabiliyordun. Bazen senin de o derin, o hiç kapanmayacak sızıların seni soğukkanlı düşünmekten, hesapçı, daha kendinden emin biri yapmaktan alıkoyuyordu. Çünkü işin içine o hiç kapanmayan ve kökü ta çocukluğa giden sızılar girince ne kazandığımız başarılar, ne aklımız, ne de birisini çok iyi tanıyıp bilmemiz bizi o derin yalnızlık korkularından, ne denli gizlediysek de, hep kendimizi hatırlatan terk edilme kaygılarından koruyamıyordu. Bizim gibi çocukluğu derinden yaralanmış olanların hep bir kötü tanrısı vardı... Ve o kötü tanrı henüz dünyayı, hayatı, kendimizi tanımadan alabildiğine bir özlemle sevdiğimiz ve bağlandığımız insanlardı.

O kötü tanrı, bir tepeden ellerini güneşe açıp koşan çocuğun

ayağına takılan ilk taştı. O kötü tanrı, sevgiye çırılçıplak koşan o atı hiç ummadığı bir anda derinden yaralayan bir bakıştı, bir eldi belki de... O kötü tanrı, uzak iklimlere, uzak denizlere gitmek isteyen yağmurun ellerini küçültüp daha da çaresiz bir hale getiren yalancı bir umuttu...

Çocuktum, sezerdim sanki başıma gelecekleri... Oyun oynarken ansızın gökyüzünden bir ses duyar, oyunu bırakıp o sesin geldiği yere bakardım. O ses, hem vardı, hem de yoktu... O ses, hem inancım, hem de inançsızlığımdı. O ses, hem sonsuz ümidim olan sevgiydi, hem de uğrunda ömrüm boyunca koşacağım sonsuz çaresizliğim, bitmeyen kaybedişim, o sonsuz ümitsizliğimdi. O ses, hem hayatımın tam içinde, beni çok iyi tanıyan ve hep koruyacak olandı. O ses hem hayatımın çok uzağında, beni hep böyle kimsesiz, çaresiz bırakacak, beni hiçbir zaman koruyamayacak olandı...

Telesekreterdeki sesini duyunca yine o sesi hatırladım: "Sana ulaşamıyorum. Seni mutlaka görmem gerekiyor. Gelir gelmez beni ara..." İşte hepsi bu... Hani bir daha beni aramayacaktın? Hani bana kimsesizliği ve umutsuzluğu hiç aklımdan çıkmayacak bir şekilde öğretecektin? Hani artık ben, yeni sızılarla sarsılmayacak, öylesine, hiçbir şey ummadan, hiçbir beklenti içine girmeden o küçük, o basit, o sıradan hayatımı ömrünün peşi sıra sürükleyecektim? Öyle sevgi ya vardır, ya da yoktur... Âşık olduğun insan ya senin yanındadır, ya da hiç olmamıştır. Bunu ömrünün bir yaşında iyice ve geriye dönüşsüz bir biçimde benimsemiş insanlar yok mu, vardır belki de... İşte hani ben o insanlardan olacaktım? Hani ben artık iki zıt duyguyu aynı anda yaşayıp oradan oraya savrulmayacaktım? Hani ben delice ve sonsuz bir sevginin ortasındayken, ne olduğunu anlamadan ve birden sonsuz bir sevgisizlik çölünde bir başıma kalmayacaktım?

Sesin, bir emir gibi içime işlerdi ne zaman duysam. Sesin, hayatımın bütün boşluklarını, bütün karşılıksız kalmış umutlarını, bütün o bilip de bilmezden geldiğim yanılgılarımın içini doldururdu. Sesin, senden uzaktayken biraz olsun dindirdiğim sızılarımı eskisinden daha acıtıcı, daha derinleşmiş olarak yine bana geri getirirdi... Öyle sızlardı ki içim sesini duyunca onca yıl yaşamış olduğum halde bir şey yaşamamış gibi olurdum. Sesini duyunca çocukluğuma döner, oynadığım bütün oyunları yarıda bırakır, sokağın köşesindeki bir taşa hüzünle oturur, gözüm yerde, kalbim gökyüzünde öyle kıpırtısız, öyle bütün saldırılara, bütün yaralanmalara açık durur ve kalırdım. Sesini duyunca kederiyle umutları arasında çarmıha gerilmiş ve kimselere, dahası kendisine bile çare olamayan bir peygamber gibi bağışlanmamı beklerdim insanlardan...

Aradan çok uzun zaman geçerdi, belki de birkaç saniye... Bu sırada ben bugünkü halimi almış olurdum, herkesin bildiği bu halimi... Sonra senin gelmeni beklerdim hiçbir şey yapmadan. Donmuş ve kıpırtısız, senin gelmeni beklerdim... Gelip ruhumdaki mutsuzluk kabuklarını birer birer çıkarıp beni son bir ayin gibi öpmeni, beni yeniden doğurmanı beklerdim.

Gelip, gökyüzündeki o sesin doğru olduğunu kanıtlamanı beklerdim. Gelip, aslında o küçük çocuğun bir gün elbet güneşe kavuşacağını, ormandaki yaprakların arasından sızan bembeyaz ışıkta acıyla koşan atın yarasının bir gün iyileşeceğini, yağmurun ellerinin beni benden kurtarıp ve sonra alıp uzaklara götürebilecek güçte olduğunu söylemeni beklerdim. Sadece gelip bunları söylemeni...

Ama sen bunların hiçbirini söylemezdin. Hiçbirini... Sadece çölde susuz kalmış biri gibi sevişirdin benimle. Gökyüzündeki sesi, tepeden güneşe doğru koşan çocuğu, o derinden yaralı atı, yağmurun benim ellerimden daha küçük ve daha çaresiz olan el-

lerini bana unutturmak istercesine sevişirdin. Bu dünyadan başka gidilebilecek neresi varsa orayı unutmamı istercesine... Bu dünyada olduğum halde, buralara ait olmadığımı unuttururcasına sevişirdin.

Bende açtığın ve sen yokken, sen uzaktayken sızlayan bütün yaralarımı durmadan öpüp koklar ve sanki o yaralar bir daha hiç açılmayacak gibi sevişirdin benimle. Sevişirken beni hiç olmamış annen yapar, sevişirken beni hiç olmamış kız kardeşin yapar, beni o kimsesiz hayatında seni hep ve koşulsuz özlemesini istediğin, seni sonsuza dek beklemesini istediğin kim varsa, o yapardın. Sonra beni, ilk âşık olduğun ve seni terk eden o adam yapardın... İçindeki o geçmeyen yaraları, o dinmeyen sızıları sana kim açmış, sana kim bırakmışsa beni o yapardın. Bu dünyadan, bu insanlardan biri olmadığını sana ilk kim hatırlatmışsa beni o yapardın.

Sonra beni çok sevmek istediği halde hep eksik sevmiş annemin kaldığı yerden sevmeye başlar, bütün kusurlarımı ve çocukluğumu bana bağışlar, nereye bakıyorsam benimle oraya bakar, nerede durup nerede soluklanmak istesem orada durup soluklanır, nerede yanlış yapmak istiyorsam sen de benimle orada o yanlışı yapardın...

Ben hep başkaları için üzülüp ağlamıştım da, bir tek kendim için üzülüp ağlayamamıştım. Benimle öylesine sevişirdin ki, bu hiç olmadığı kadar çok hatırlatırdı bana kendimi. Ben yaralarıma, o kimsenin bilmediği kimsesizliğime en çok seninle sevişirken dokunur, o yarım kalmış ömrüme en çok senin kollarındayken doyasıya ağlayabilirdim. Bu ağlayış, güzelliğe, iyiliğe, saflığa işaretti. Bu ağlayışın içinde çocuksu bir kendini adama saklıydı.

"O anda bir şey varsa, aynı zamanda o yoktur" dan, "Bir şey ya vardır ya hiç olmamıştır" a geçmiştim. Sen vardın ve hep ola-

caktın... Ayrılık hiç yoktu ve hiç olmayacaktı... Kavuşmak hep vardı ve hep olacaktı...Ve işte bu yüzden ellerini açıp koşan çocuk yere hiç düşmeden güneşine kavuşacaktı... O yaralı at elbet bir gün yarasını saracak, yaprakların arasından sızan o bembeyaz ışığa karışıp sonsuzluğa karışacaktı... Yağmurun elleri bu dünyada bir gün ona benim gibi kim sarılmak istese tutup onu kendine çekecek güçte olacak, onu istediği iklimlere, istediği okyanuslara götürecekti... Boşuna değildi çocukluğumda oynarken gökyüzünden gelen sesi duyup oyunları yarıda bırakmam... Çünkü o yukarıdaki benim farkımdaydı, benim hep iyi ve mutlu olmamı istiyordu. Öyle ki ne zaman istesem beni yanına alacaktı...

Sana teslimiyetimin ödülüydü bu ağlayış. Ve işte bu ağlayışımızdan böyle sonsuz özleyiş kapıları açılırdı. Ve ben bu özleyiş kapılarının birer birer açılışını çocuksu bir saygıyla seyrederken birden ve çok eski zamanlardan usulca gelen ve ömrüm gibi eksik bir sessizlik olurdu. Hem çok iyi bildiğim, hem de hiç bilmediğim bir sessizlikti bu. Hep derin bir sızıyla gelirdi o sessizlik... Rüyalarımın hiç gitmediğim sonu gibi bir sessizlikti bu... Yüzün içimdeki bütün o eksik, bütün o yarım yüzleri silerken yavaşça ve birden çok eski bir ayrılık duygusuyla uzaklaşırdı benden. İçimdeki bütün eksik kalmış ağlamaları, o başlamadan bitmiş umutları alıp geri çekilirdi yüzün. Çocukluğumun o yarım kalmış oyunlarını ve yaralı mutluluklarımı geri alıp gökyüzüne çekilirdi. Yüzün yüzümü geri alıp çekilirdi... Bu anlarda öylesine uzak bir yakınlıkla bakardın ki bana, bütün denizlerim ansızın kururdu. Sense susuzluğumdan yanmasın diye saçlarına, hemen saçlarına sarılırdın... Ve yüzünü çektiğin o bitmeyen uzaklıktan sanki bana ilk kez bakıyormuş gibi bakardın. Sanki içindeki bütün eski korkuların, bütün o dinmeyen sızıların şeytanından içindeki meleğe geçmiş ve o melek bütün bunlardan o an

boğuluyormuş gibi bakardın...

Sonra... Sonra, benim için o anda bu dünyanın hiç bilinmeyen bir yerine dönüşen odamın bir köşesine çekilir, seni tanıyorum ben, sen bana çok benziyorsun, sana kendimi kaptırırsam bu benim sonum olur, derdin. Sonra çekildiğin o köşede giyinmeye başlardın. Ben kaldığım yerden hem yavaş, hem de çok hızlı olan giyinmeni seyrederken sen bir yandan da cep telefonunu açardın. Ve cep telefonunu açar açmaz sinyal sesleri gelmeye başlardı. Seni neden aradıklarını hem bilir, hem de bilmezdim. Benim gibi bir sürü yedek sevgilin vardı, hem de hiç sevgilin yoktu. Onların da hem kurtuluşu, hem de sonsuz yıkımıydın... Benim için olduğun gibi... Sinyal sesleri sanki yerin yedi kat altındaki cesetlerden geliyordu. Cesetler senden yaşam dileniyorlardı sanki... Onlara kimse bu sonsuz geceyi sevmeyi öğretmemişti. Senin sevdirmeni bekliyorlardı. Sen sevdirecektin onlara bu sonsuz ve hiç bitmeyecek olan geceyi. Onlara bu hiç bitmeyecek olan kimsesizliklerini artık anlamaları gerektiğini kimse öğretmemişti. Senin öğretmeni bekliyorlardı. Sana bağlandıkça anlayacaklardı, belki anlatmana bile gerek kalmayacaktı... Onlara bu dünyada tamamen unutulduklarını, gökyüzünden gelen seslerin bir yanılsama olduğunu kimse söylememişti. Senin söylemeni bekliyorlardı. Er ya da geç söyleyecektin... Seni son umutları saydıkça söylemene gerek kalmayacaktı, bunu er ya da geç hissedeceklerdi.

Çünkü o büyük sevgisizlik çölünün ortasında içimizde yarası en derin olan ve en çok sızlayan bir tek sen vardın. Bu acıları dindirebilmek, bu sızılara son verebilmek için sana bağlanan kim varsa ve sen onları acılarının geçtiği, sızılarının dindiği bilinmez bir zamana saklarken ve onları hep elinin altında sanırken, yani onları ölmesinler diye çok severek hem de aslında hiç sevmeyerek bir bir sen öldürecek ve sonra hepsi ölünce bu dün-

yada tek başına kalacaktın. Ama bunu onlara söylemene gerek yoktu, sonsuz bir yaşam umuduyla sana bağlandıklarını sandıkları anda aslında ölmüş olduklarını fark edince ister istemez anlayacaklardı. Tıpkı benim anladığım gibi...

Sonra... Sonra yine kış başlayacaktı. Ben yine gidebilecek en uzak şehirlere gitmek isteyecektim. Sabahın alacakaranlığında yollara düşecektim. Bavulumun kimsesiz sokaklarda çıkarttığı sesler eksik bir ömrü hatırlatacaktı yine bana, duymazlıktan gelecektim. Ayaklarıma dolaşan kurumuş yapraklar yaralı bir kalbin yarım kalmış bir sevdasını fısıldayacaktı bana, yine de duymazlıktan gelecektim. İçimdeki bütün acımaları, bütün o sızıları en derinime gizleyip, uzaklara daha da uzaklara, diye emredecektim kalbime. Aşkın ya hiç olmadığı, ya da sonsuza kadar hep olduğu o uzak yerlere... Yaralı çocukların ya hiç olmadığı, oluyorsa güneşe kavuştuğu; yaralı atların ya hiç olmadığı, oluyorsa yaralarını mutlaka iyileştirip yapraklardan sızan o bembeyaz ışıkta sonsuzluğa kavuştuğu; Tanrı'nın ya hiç olmadığı, ya da ansızın oyunlarını yarıda bırakıp gökyüzüne bakanları mutlaka yanına çağıracağı yerler kadar uzağa...

O Yol Hep Senin Tersine Akıyordu

Yarın kimselerin beklemediği bir şey yapabilirsin. Bu arzunun içinde saklı olduğunu hissetmek koruyor seni. Bu duygu olmasa, dağılıp gideceğini düşünürdün, bu arzu olmasa kendine olan bütün saygını yitirirdin. Onlar içindeki bu güçlü tutkuyu bilmiyor olabilirler. Varsın bilmesinler, diyorsun. Seni zaman zaman küçümsediklerini hissediyorsun. Bu küçümsemeleri hissettiğin anlarda içindeki bu tutku daha da büyüyor halbuki. Aslında kırılıyorsun, ama kırgınlığını hafifletebilmek için, beni küçümsemeleri belki de daha anlamlı, diyorsun. Aldırış etmiyor görünüyorsun. Kendini pek savunmuyorsun. Onları önemsediğini belli etmemeye çalışıyorsun. Kayıtsız görünmeye çalışıyor, ama yine de başaramıyorsun. Ne kadar kayıtsız görünmeye çalışırsan çalış, aklın hep onlarda kalıyor. Belli etmemeye uğraşsan bile, onlardan uzak kaldıkça senin hakkında neler düşündüklerini daha çok merak ediyorsun. Hep kendi içinde kalmayı arzularken bile aslında hep onlara doğru akıyorsun. Bu akışı hissedince derin bir korku sarıyor içini.

Hep kendin olmaktı derdin, ama neden durmadan onlara aktın? Hani sen biriciktin, hani sen kendine vazgeçilmezdin? Hani seni senden başkası anlayamazdı? Herkesin seni anlamasını beklerken, içinden dışarı durmadan akarken, bir kez dönüp bak-

tın mı kendine? Bir kez dönüp baktın mı, senden geriye ne kaldı, diye?

Hep ruhunun evinde, kalbinin odasında sandın kendini; halbuki hiç orada olmadın. Hep dışındaydın, başkalarında... Başkalarının gözüyle baktın sen ruhunun evine, kalbinin odasına. Kalbinin odasındaki sefalete hep başkalarının gözüyle baktığı için, onların onayına hep muhtaç kaldın. Aslında kalbinin odasındaki sefalete bakmaya bile cesaret edemedin. Onlar bakarken sen sırtını döndün o sefalete. Gururun bu yüzden kaç kez onların onaylarına çarpıp parçalandı. İşte bu yüzden, derin bir aşağılık duygusuyla o abartılı gururun arasında düşe kalka yaşayıp durdun hep. Kendini olduğun gibi kabul edemediğin, o boşluğuna korkusuzca bakamadığın için hep suçluydun, durmadan suçlu. Bu suç, bu kendine sırtını dönmüş olmak suçu seni yok etmesin diye hep gururluydun. Öyle bir gurur ki, hep başkalarının aslında olmayan şefkatlerine muhtaçtı.

Aslında biliyordun kendinden uzak yaşadığını. Kalbinin odasına korkusuzca bakmadığını, o odada benim dediğim bir çok şeyin aslında sana ait olmadığını, seni anlatmadığını hissettiğini, orada seni senden uzaklaştıran yapay umutların, aldatıcı vaatlerin, sahte hülyaların, klişeleşmiş duyguların, taklit heyecanların olduğunu biliyordun. Ve bütün yapaylıkların ve sahtelikleri sen evinden uzak kaldıkça giderek çoğaldığını herkesten daha iyi tahmin ediyordun. İçindeki o sahte duyguları söküp atabilecek cesareti bulamadığın için hep dışarıdaydın. O sahte duyguların altındaki boşluktan korkuyordun sanki? Ve aslında en büyük korkun sadece o sahteliklerden ibaret olmadığından kuşkulanmandı.

Bu yaşadığın hayat senin değil, bu sen değilsin, artık evine, kalbinin odasına geri dön ve korkusuzca bak oraya, mutlaka gördüklerin sana çok acı verecek, ama dışarıdaki bu hayatından

hiçbir şey daha acı olamaz, dedim bir gün sana. Belki de bunu sana ben söylediğim için tepkin çok sert oldu. Bırak beni, dedin, bırak, nasılsa dönerim geriye; ben kendimi iyi biliyorum, hem bu hayatın, bu insanların sahteliğini çok iyi biliyorum, bırak, çok bekledim odamda; ilk ve son kez göreyim onları, içimdeki bu kuşku bir bitsin, bir kez olsun gerçekten inanayım onların sahteliğine, bir kez olsun inanayım onların boşluğuna, dönerim yine geriye, odama, kalbime... Böyle dedin, ama dönemedin, dönemiyorsun işte... Göreceğin ve yaşayacağın hiçbir şey kalmadı ama, buna bir türlü kendini inandıramıyorsun.

Yorgunum, diyorsun, ruhum yaşlandı, diyorsun, neyi yaşamaya başlarsam sonunu önceden biliyorum, diyorsun; ama yine de kendine yabancı yaşamakta ısrar ediyorsun. Yaşadığın her şey seni sana çağırıyor, ama sen bunu bilmezlikten geliyorsun.

Belki bunu bir tek ikimiz biliyoruz. Kendine dönemediğin için kendinden intikam alıyorsun. Kendine dönemediğin için daha çok kaybolmak istiyorsun. Kaybolduğunu ne zaman hissetsen hemen yanı başından geçen o yolu görüyorsun. Bomboş bir yol bu... Bakir, kirlenmemiş... Ve hayatının tersine doğru akıp gidiyor. Acı veren bir gülümsemeyle bakıyor sana. Affeden, ama hep buruk bir gülümsemeyle... Bütün sırların saklı o yolda. Bütün öykülerin, kimselere anlatamadığın anlar saklı. Yanı başında akıp gidiyor. Sen burada, bu yolda ne kadar hızlanırsan, ne kadar çabuk yaşamaya çalışırsan, o yol aynı hızla senin tersine doğru akıyor. Sen burada ne kadar çok kaybolursan, o oranda o kadar kendine kapanıyor. Senin yolun yanı başında sana durmadan uzaklaşıyor.

Ve yolunu yitirdiğini hissettiğin anlarda o iki şey kalıyor aklında: Ya insanları etkileyecek, onların hiç beklemediği bir eylem yapacaksın, ya da kendini yok edeceksin. Geceleri durmadan şehrin ışıklarını seyrediyorsun. O ışıkların altında yaşayan

insanları düşünüyorsun; ya beni tanıyacaklar ya da kendimi yok ederim, diyorsun. Yanı başında akan yola hüzünle gülümsüyor, ona, beni unutma, diyorsun; ama aklın burada, bu dünyada kalıyor. Ve burada kendini inkâr ederek, bütün yolları sana döndürecek bir zaferin umuduyla, o olmazsa kendini yok etme tesellisiyle yaşıyorsun. Çünkü bütün yolları sana döndürecek olan o zaferin tam yanında o büyük kaybedişin saklanıyor. Her şeyi değiştirebilme umudunun elini o derin umutsuzluğun tutuyor gizlice. Kimselerin beklemediği eylem düşünün hemen altında o derin işe yaramazlık korkun yatıyor.

İşe yaramazlık... Her sabah bu duyguyla uyanmıyor musun? Herkesten farklı olmak düşleriyle yattığın uykundan, ben kimim ki, ne işe yarıyorum, hayatımın bir anlamı var mı sözleriyle uyanmıyor musun? Üstelik işe yaramak, verimli ve yararlı olmak düşüncelerinden onca tiksinmişken... Bu soruları kendilerine sormadıkları için bakkalları, çöpçüleri, seyyar satıcıları, kapının önünde bağrışarak oynayan çocukları bile kıskanarak uyanmıyor musun her sabah uykundan? Yanı başından yolun akıyor, yaşadığın her şeyin tersine doğru... Bu düşünceyle açıyorsun gözlerini hayata. Bu fikirle... İşte bu hayattaki bütün gücünü, bütün isteğini kıran bu düşünce senin. Bu zalim fikir... İstediğin kadar gururlu olmaya çalış, istediğin kadar kendine yeni ilkeler bulmaya çalış, senin olmayan bir hayatı sürdürdüğün için durmadan güçsüzsün, durmadan başkalarına bağımlısın.

Ne kadar gururlu ve kendine düşkün olursan ol, aslında durmadan tiksiniyorsun kendinden. Tiksindiğin için bu kadar hayransın kendine. Tiksindiğin için bu kadar düşkünsün gururuna. Öyle ki kendinden neden tiksindiğini unuttuğun günlerde gururun yüzünden soluğun tıkandı. Gururun yüzünden nerede olduğunu ve ne yaptığını bile bilemez bir hale geldin. Böyle anlarda delirmeyi özledin. Hiç yaşamadığın bir varoluşu özledin. Bu ya-

bancı, bu bir türlü içine sinmeyen kendinden kurtulmak için delirmek istedin. O güne dek yaptığın bütün hatalar, bütün yanlışlar temize çekilsin diye, bütün cinayetlerin affolsun diye deliliğe sığınmak istedin.

Oysa delirmek korkusuz olmaktır. Oysa delirmek, kendinden çıkıp bir daha geriye bakmadan sevenlerin halidir. Delirmek; bu hayatı bütün çıplaklığıyla görüp, insanın o yanı başında akan yoluna kendisini tereddütsüz atma gücüdür. Bu hayatta her şey olamaz insan. Yitirmeyi göze almadan kimse kazanamaz. Kendine yenilmeden kazanamaz kimse kendini. Tutsaklığına bir kez sevdalanmaya görsün insan, durmadan tutsaklığını özler. Tutsaklığına bir kez sevdalanmaya görsün insan, kendi dışında herkesi tanrısal mutluluğu kazanmış sanır. Başkaları cennettedir. Başkaları koşulsuz sevgiyi yakalamıştır. O ise sonsuz cehennemde yaşar. Tutsaklığını unutarak her şey olmaya kalkışan insan, kendini yapayalnız, başkalarını yalnızlığının tek sebebi olarak görür. Tıpkı senin gibi... Bu hayat senin değildir. Bu yol sana ait değildir. Bu ölçüler, bu kurallar, bu ilkeler sana durmadan yabancıdır. Bilirsin bunları, ama yine de kendini, duygularını, isteklerini bu ölçülere, bu kurallara, bu ilkelere göre ayarlamaya çalışırsın. Senin değildir bu hayat, yine de onun gözüne girmeye çalışırsın. Bilirsin, bu insanlar sana sonsuz yabancıdır, ama yine de onlardan onay almaya çalışırsın.

Her gün hayal düşmanlar edinirsin. Sana kötülük etmişlerdir, kırıp incitmişlerdir seni; aklından onlara olmadık kötülükler yapmak geçer, bu öfke yüzünden durmadan için dışarı akar, durduramazsın bu akışı. Bu öfke, bu durmaksızın akış sana garip, hastalıklı bir haz verir. Ama içten içe bilirsin ki ne onlar senin gerçek düşmanındır, ne de o öfken sana aittir. Bunların hepsi bu hayata kendini inandırabilmek için sarıldığın sahte duygulardır. Bütün bunlar yanı başında akan yoluna bir türlü geçemediğin

içindir. Bütün bunlar her şey olabilmek için başına geliyordur. Aslında bu hayata ait değilken, duygularını, sevgilerini, umutlarını garip bir inatla bu hayatın ölçüleriyle ölçmeye çalışırsın. Bu hayata ait değilken bu hayatın en iyisi, en başarılısı, en dürüstü olmaya çalışırsın.

Bu yüzden çabuk olsun istersin her şey. Çabuk olsun, hemen bitsin... Sana yabancı olan bu hayatta hep sonları özlersin. Neyi yaşarsan onu hemen tüketmek istersin. Kendini bu hayatın en sonuna gizlediğin için her şey bir an önce yaşansın ve sıra sana gelsin, sıra o gizlediğin kendine gelsin istersin.

Çünkü ne yaşarsan yaşa, yanı başında akan bir yol var; bunu bir tek ikimiz görüyoruz. Ne yaşarsan yaşa, durmadan kendini taklit ediyorsun. Bu yüzden geçmek bilmiyor günler. Bu yüzden hayat çok sıkıcı. Bu yüzden tahammül edemiyorsun o yalan sevinçlerine. O yalan sesine... Bu yüzden, sonsuz aşkı özlerken aslında kimseye gerçekten bağlanamadığını hissetmen. Kendinden bu kadar uzak yaşadığın için bu denli öfkelisin hayata. Kendine... Bu uzaklığını kimse anlamasın diye bu denli öfkelisin insanlara, kendine, denizlere. Yıldızlara... Yanı başında sana sarılarak uyuyan sevgilim, dediklerine... Çünkü kimi sevsen kendini saklayarak sevdin sen... Kendinden kaçmak için sevdin. O yalan benliğinin kaygan taşlarından sekerek sevdin. Kendini nasıl sakladıysan sevgilerini de öyle sakladın. Yanı başından akan yolunu hasretle seyrederken sevdin.

Sen bir başka yola aittin, ama bu hayata göre sevdin... Kendine nasıl haksızlık ettiysen, seni sevenlere de bu haksızlığı yaptın. Kendini nasıl bunca kolay terk ettiysen onları da o denli kolay terk ettin. Kim sana bağlandıysa bu derin talihsizliğini gizleyerek kabul ettin onları. Onları hep bu sahte, hep bu yalan hayatında kabul ettin. Seni hiç tanımayan insanları etkileyecek bir şeyler yapmak adına kaldın bu hayatta. Yapamadın... Bu yüzden

hiçbir işe yaramadığına inandın. Bu yüzden boyuna yaşadığına inandırdın kendini. Buna öyle çok inandın ki, hayatına er ya da geç son vermeyi düşündün. Ama bunu da beceremedin. Çünkü insanın hayatına son vermesi bile ciddi bir inançtır.

Çünkü sen bu hayatta yaşarken tam yanı başında sana ait bir yol akıyordu. Sen ne yaşarsan yaşa, o yol senin tersine akıyordu. Bu hayatta kime inansan, kim sana inansa o yol orada akıyordu. Ve senin tersine akıyordu... Seni kim sevse, sen kimi sevsen o yol hep bu sevginin tersine akıyordu...

Ölürken Sevdiğimin Yüzünü Görmek İstiyorum

Bugün sinemaya yetişmek için acele ederken önümde ağır adımlarla yürüyen yaşlı bir kadını istemeden de olsa ittim. Aslında farkında değildim onun güçlükle yürüyen yaşlı bir kadın olduğunun. Sadece kendimin ve bir filme yetişmek zorunda olduğumun farkındaydım. O filme gidip biraz daha bilinçlenip, hayat hakkında biraz daha bilgi sahibi olmak niyetindeydim. Beynim her zaman olduğu gibi bilmeye açtı, anlamaya ve yorumlamaya susamıştı. Yaşlı kadının o titrek, o kırılgan omzunu elimle hafifçe ittiğimi hatırlıyorum sadece. Kim bilir, belki de yaşlı ve hayattan istifa etmiş insanların o trajik hayatlarını anlatan bir filme gidiyordum. Yoksa artık gerçek hayata bir türlü kendimce bir anlam ve bir düzen veremediğim için mi susuzluğumu ve açlığımı kurgulanmış gerçeklerde, karanlık sinema salonlarında arıyordum? Bilmiyordum. Filme yetişmek için sokakta, yani gerçek hayatın içinde güçlükle yürüyen yaşlı bir kadını omzundan hafifçe itip, sinemaya vaktinde giriyordum, ışıkların sönmesini bekliyordum ve ne tuhaf karşıma yoksul evlerinde güçlükle yaşayan, evlatlarının kaderlerine terk ettiği, bireyci ve liberal bir toplumda hayatta kalma savaşı veren yaşlı, itilmiş ve sevilmeye muhtaç insanların öyküsünü anlatan bir film çıkıyordu. Filmi gözyaşlarıyla izlerken, daha biraz önce, sinemaya

gelirken yaşlı ve güçlükle yürüyen bir kadını ittiğimi bir an için unutuyorum.

Sonra evime dönüyorum. Odamın kapısını kapatıyor, perdeleri örtüyor, ışığımı yakıyorum. Odamda bütün gün neler yaşadığımı, neler hissettiğimi düşünüyorum bir bir. Yaşadığım her şeyi aklımla yorumluyorum. Başımdan geçenlere bir düzen vermeye çalışıyorum. En sıradan, en gereksiz şeylere bile bir anlam vermeye çalışıyorum. Bilinçli ve değerli bir insan sanıyorum ya kendimi, ne görmüşsem ne yaşamışsam her şeyin özel ve farklı bir anlamı olması gerekir, diye düşünüyorum.

Sonra birden tüm dünyaya kapattığım odamın perdesine kırılgan ve titrek bir kanın damladığını görüyorum. İşte o kan damlası kırılganlığına aldırmadan büyüyor. Küçük bir lekeyken, önce unutulması mümkün acı bir öyküye, ardından da değiştirilmesi belki de çok zor bir gerçeğe dönüşüyor. Ve sonunda o küçücük kan lekesi yanlış taşınmış hayatım oluyor.

O yaşlı kadının omzundan odamın perdesine sıçrayan kan, yanlış yaşanmış hayatım gibi gittikçe büyüyor. Bu kanın içinde bakmaya başlıyorum hayatıma. O kana geride unuttuğum bir şeyler var mı, diye bakıyorum. İşte o an severken öldürdüğüm insanlar geliyor aklıma. Kurbanlarım... Bana, bile bile boyunlarını uzatan, bugün yine çağırsam bir kez daha ölmeye hazır kurbanlarım geliyor. Evet, öldürdüm onları ve hepsinde tek tek umutlarım kaldı. Yaşam sevincim, canlılığım, sevinçlerim kaldı. Onları sadece öldürmekle kalmadım, onlarla birlikte içimdeki sevgilerde öldü.

Şimdi evimde bir başıma, karanlık ve ıssız kutuları açıp onların fotoğraflarına bakıyorum. Yüzlerindeki anlamı çözmeye çalışıyorum. Bana bakmıyorlar, gözleri bir sonsuzluk anına takılı kalmış. Anlıyorum, öldürdüğüm yerde değiller. Ben onları bir ana kaydedip dondurmak isterken, aslında onlar benim sevgile-

rimi bilmediğim bir sonsuzluk anına hapsetmişler. Anlıyorum, o karanlık ve ıssız kutulardaki sonsuzluğa takılı kalmış gözler, benim ölü sevgilerim aslında.

Sevdiklerimin yüzlerinde donup kalan o ölü sevgilerime baktıkça bu defa, bunca yıldır nerede, nasıl ve kim bilir kaç kez öldürüldüklerim aklıma geliyor. Doğruluk adına, ağır basan toplumsal değerler adına, güvence adına, bilinmeyen bir gelecek adına kimi kez düpedüz terk edildiğim, bazen de onları ayrılığa zorlamalarım geliyor. Bıçak çoğu kez onlardaydı. Bıçağı en ölümcül yerime indirirlerken gözlerine bakabilmek için bıçağı ellerinden almak istemedim hiç. Kimisi hemen öldürmeyerek ve beni o korkunç boşlukta bir başıma bırakarak, daha çok acı çekmemi istedi. Böyle anlarda bıçağı ellerinden alarak ben indirdim en ölümcül yerime. Benim fotoğraflarım da şimdi onların karanlık ve ıssız kutularında duruyor. Ne zaman yüzüme baksalar, sonsuzluğa takılı kalmış bakışlarımı görüyor onlar da. Sonsuzluğa takılı kalmış gözlerimde beni öldürürken ölen sevgilerini görüyorlar.

Ama ben yine de en çok çocukluğumda öldürüldüm. Beni çocukluğumda en çok sevdiklerim öldürdü. Başka biri olduğumu anlamazlıktan gelerek, okuduğum şiirleri dinlemeyerek, hayallerimi ciddiye almayarak, heyecanlarımı küçümseyerek, çelimsizliğimle alay ederek, özgürlüğümü yok sayarken aşırı sevgiye boğarak, kendim olmak için yola çıkmaya çalıştığımda yola çıkma arzularımı hoyratlıkla ezerek öldürdüler.

Evet, ben yine de en çok çocukluğumda öldürüldüm. Her şeyi, her şeyi hatırlıyorum. Hiç unutamıyorum ki... Kurbanlarımı, öldürdüklerimi, ölen sevgilerimi, ölü sevgilerimi, tükenişimi, yaralarımı sararak yeniden ayağa kalkmalarımı, bütün hepsini... Sevginin ve insanlar arasındaki ilişkilerin bu korkunç, bu amansız yasalarını bilip de böyle yaşamaya inatla devam edişimi. Her

hatırlayışta bu acıları yeniden yaşamayı, bunları yaşarken alabildiğine mutsuz olmayı, bu denli mutsuzken bile böyle yaşamaktan vazgeçmemeyi, tırnaklarımı hayata geçirip yeni cinayetlere, yeni ölümlere koşmayı... Evet, ben durmaksızın, her an, her saniye kendimi hatırlayarak yaşıyorum. Hiç unutmadan... Ve kendimi her hatırlayışımda yaralarımı bir kez daha kanatıyorum. Ve hep kendime hatırlamam, hiç unutamamam, devamlı yaralarımı kanatmam hayatımda neyi değiştiriyor, diye soruyorum. Neyi değiştiriyor öldürdüğüm insanları öldürdüğüm yerde aramak, nerede ve nasıl öldüğümü anlamak için durmadan kalbimdeki bıçak yaralarımı takip etmem ya da ölü sevgilerim her aklıma geldiğinde çocukluğuma yolculuk etmem, neyi değiştiriyor? Hayat acımasız, hayat güçlüden yana ve bu hep böyle olacak. Öyleyse soruyorum kendime, hayatın yasalarını bilmem neyi değiştiriyor?

Durmadan bir şeyler öğreniyorum. Durmadan bilgi depoluyorum beynime. Durmadan hatırlıyor, durmadan benliğimi geliştiriyorum. Kendimde durmadan eksik bir şeyler buluyorum. Kendimde eksik bir şeyler buldukça güçlü olmaya, eksiklerimi kapatmaya çalışıyorum. Sanki hep yanlış yoldaymışım gibi geliyor bana. Konuşuyorum ama, sözlerimin altındaki boşluk giderek büyüyormuş gibi geliyor. Güçlü olmaya, eksiklerimi kapatmaya çalıştıkça kendimden uzaklaşıyormuşum gibi geliyor bana. Bir ölüyü giydiriyorum sanki durmadan, bir ölüyü süslüyorum. Kendimde bir yer edinemeyince durmadan bir ölüyü hayata hazırlıyormuşum gibi geliyor bana. Hep soruyorum kendime, ben diye bir ölüyü mü sunuyorum acaba beni tanıyanlara. İçimdeki o asıl beni yaşamaktan hep mahrum ederken, onu hep orada saklarken, buradaki, bu hayattaki benliğimin büyük hayatlara olan özlemi daha çok artıyor.

Oysa yaşadım, yaşamadım değil; büyük hayat sadece uzak-

tan güzel görünüyor. İnsan sürgünse kendisinden, büyük hayat dedikleri anlık zaferleri varolmak saymaktan başka bir şey değil. İnsan içindeki inancı öldürmüşse, büyük hayat demek, hep tanınma beklentisi içinde ve başkalarının onayına durmadan muhtaç olmaktan başka bir şey değil. İnsan bir türlü kendini bulamıyorsa, büyük hayat, hep başkalarının sevgisine, başkalarının enerjisine rezilce köle olmak demekten başka bir şey değil. Yaşadım, biliyorum...

Başkalarının onayına bu denli muhtaçsam neye yarardı ki durmadan bilgi depolamam beynime? Giderek artan tanınma beklentilerimi ve anlık zaferleri yaşamak sayacaksam ne anlamı vardı ki durmadan eksiklerimi giderip güçlü olmaya çalışmamın? Bu hayatta yaşamak için ne gerekiyorsa onları ediniyordum durmadan. Telaş içinde, açıklarımı kapatmaya çalışıyordum. Her şeyi en ince detayına kadar analiz eden, sorgulayan bir bilincim vardı. İyi savunabiliyordum kendimi. O güçlü görünen, ama hep kendine kanayan bir bıçağa benzeyen bilincimle düşmanlarımı korkutup püskürtebiliyordum. Ve asıl önemlisi kaybedilmişliğimi güzel saklıyordum. Öğrenmiştim artık, hiçbir zaman iyileşmeyecek yaralarımı iyi gizlemeyi öğrenmiştim. Kimi zaman, geceler üzerime amansız geliyordu, sabah olmak bilmiyordu. Böyle gecelerde, içimdeki mezarlıktan ıslık çalarak, neşeli şarkılar söyleyerek, kalabalık sokaklara çıkarak, insanlara umut dolu öyküler anlatarak çıkıyordum.

Bütün bunlar neye yarardı ki, içimde yaşamaktan mahrum bir yer varken? Durmadan öldürmeye ya da ölmeye yazgılıysam, neye yarardı ki hayatın yasalarını iyi gizliyor olmam? İçimdeki sese rağmen yaşıyorsam, ne anlamı vardı ki tanınmış olmamın, hangi sırrı açıklardı kanıtlanmış başarılarım? Ve bunları yaşarken ne zaman o sesi duysam hep susturdum onu. O sesin çağrısı yüzünden hayatım hep kayalıklara çarptı. O küçük

teknem hep parçalandı. O sesin çağrısı yüzünden ne kendime, ne umutlarıma inanabildim.

Çünkü o ses bana durmaksızın inan, diyordu, inan. İnan ve kurtul bu sahte benliğinden. İnan ve bu hayatın yasalarına göre yaşamaktan vazgeç. O ses bana, bir kez öl ve sonra bir başka hayata uyan, başka bir anlama uyan, diyordu. Ama, önce bir kez ölmeyi başar... Bu hayatı, bu hayatın o korkunç yasalarını ve bu hayattaki kendini bir kez olsun unutarak öl, diyordu. Ve bu ölümün aşk için olsun. Kendini, bütün işlediğin cinayetlerini, durmadan ölümünü, o bıçak gibi işleyen bilincini, gizlediğin yaralarını, kimi geceler şarkılar söyleyerek geçtiğin içindeki o mezarlığı, kalbindeki yaraları, o sonsuzluğa takılı kalmış gözleri ve gözlerini unut, aşkına inan ve onun için öl bir kez, diyordu.

Ne zaman içimdeki bu sesi duysam aklıma hep o kız arkadaşım gelir. Yıllar önce bu ölümü yaşayan ve sonra bir başka boyutta yeniden doğan kız arkadaşım. Yıllar önce bir adama âşık oldu ve öldü. Bu hayattaki benliğini terk edip, bu hayatla ilgili bütün bildiklerini, ardından o ana dek işlediği bütün o tutku suçlarını unutup, öldü. Günlerce evinden çıkmadığı oluyor. Yaz kış üzerindeki solgun bir hırkayla dolaşıyor. Ve bazen çok acı çektiğini söylüyor. Dostları, arkadaşları onun için üzülüyor. Çünkü karşılıksız bir aşk yaşıyor. Çektiği acının bu yüzden olduğunu sanıyoruz. Bazı geceler evinde birlikte içki içiyoruz. Konuşurken bir ara gözleri uzaklara, bilinmez bir boyuta takılıyor. Sonra susuyoruz... Sonra o gittiği yerden geri geliyor ve, çok ama çok acı çekiyorum, diyor. O böyle deyince içim burkuluyor. Kendine yazık ediyorsun, diyorum; bu böyle ne zamana kadar sürecek, artık onu unutup toparlanmasın... Ben böyle deyince o yüzüme çok uzak bir yerden, ama bağışlayıcı bir gülümsemeyle bakıyor. Çektiğim acının ne denli güzel ve derin olduğunu bilseydin böyle konuşmazdın, diyor. Ama karşılıksız bir aşk, diyo-

rum ona; sonu yok, anlamı yok... İnanmış insanlara özgü olan o berrak gülümsemesiyle yine bakıp şöyle diyor bana: "Karşılıksız olduğu için bu denli güzel, karşılıksız olduğu için bu aşk hiç bilmediğim derinliklere, daha önce hiç yaşamadığım o büyüleyici anlamlarla buluşturdu beni. Ben aşkı kendimden kaçış olarak yaşasaydım hep bir karşılık beklerdim. Ama değil, hiç öyle değil... Düşünsene karşılıklı olsaydı ben bu denli kendim olabilecek miydim?"

Sonra içindeki o derin, o büyüleyici acısına sarılır gibi, sonra öldükten sonra onu yeniden doğuran o büyük aşkına sarılır gibi üzerindeki solgun hırkasına sarılıyor. Ve sonra bir kez daha bana o berrak ve o bağışlayan gülümsemesiyle bakıyor. İşte o an bu bakışı tanıdığımı hatırlıyorum. Sinemaya yetişmek için omzundan hafifçe ittiğim, o güçlükle yürüyen yaşlı kadının bakışıydı bu. Bağışlayan bir gülümsemeyle, hadi geç kalma, bak geri çekiliyorum, gitmek istediğin yere bir an önce git, ama yine de düşün bir kez kendini, düşün bir kez kim olduğunu ve niye yaşadığını, bir yerlere yetişirken aslında nelerden kaçtığını bir kez düşün, diyen o bakıştı bu...

Ve o an yaşlı kadının omzundan perdeme sıçrayan kanın, yıllardır karşılıksız seven arkadaşımın kanı olduğunu anlıyorum. Bu kana dokunduğumda anlıyorum ki ben değil, yıllardır o yaşıyor. Ben değil o, her ölüme yattığında sevgilisinin yüzünü ışık altında gören. Bu hayatın bütün nimetlerini elinin tersiyle itip, kalbine aşkı dışında hiçbir şey kabul etmediği için herkes onu merak ediyor. Oysa bütün nimetler ona koşmaya hazır. Tanrı durmadan ona gülümsüyor. O ise aşkına sımsıkı sarılmış kalbinin derinliklerine inerken, dışarıda bütün vaatler, bütün gelecekler, bütün başka yollar boşu boşuna onu bekliyor.

O bu hayatla ilgili bütün bildiklerini yakmış. Bütün öğrendiklerini... Onca yıl hiçbir karşılık beklemeden sevdiği adamın

varlığı sayesinde kalbinin bütün kilitlerini açmış. Onca yıl hiçbir karşılık beklemeden içindeki kimsesiz cenneti açmış ona. Şimdi o cennette sevdiğinin yüzünü sonsuz bir ışık altında görebiliyor. Çünkü o, aşkı için bu hayatta bildiği her şeyi unutarak sevdiği insanın Tanrı olduğunu keşfetmiş. Bu yüzden çektikleri, onu acının en güzel derinliklerine indirdikten sonra sevinçten göklere uçuyor.

Onu düşünürken, bu hayatta varolmak adına hep ertelediğim, hep sakladığım, gizlediğim bir düşüm aklıma geliyor. Ölürken sevdiğimin yüzünü doyasıya görebilmek düşü bu. Bunu her şeyden çok istiyorum. Sadece o çok sevdiğimin yüzünü... Uzun uzun... İlk kez gibi, ama sonsuza dek... Bu düş beni gittiğim her yerden geri çağırıyor.

İşte o zaman anlıyorum, bu hayatta gördüğüm her şey beni yeniden doğmak için ölmeye çağırıyor...

Bir Gün Bütün Anneler Eşit Olacak

Sen şimdi suratıma kapat telefonları. Kapat ve o karanlık ormanına dön. Uzun ve zehirli gecene... Çocukluğunun o soğuk, o yalnızlığı bitmek bilmez gecelerini birkaç gecede kurtarmaya çalış. Kapat telefonları suratıma ve çocukluğunun yaralarını sarmak için benim yaralarımı yeniden aç. Tenin, hazzın karanlığında titrerken, o acı rüzgârlarımı yeniden hatırlat bana. Hatırlat... Bir kapımın yıkılması yeter, bilirsin, sonrası gelir zaten. Hazırda bekler, bir kapımın yıkılmasını bekler diğer kapılarım. Acı bir rüzgâr yeter...

Hiç unutmuyorum, dünyanın bütün sevgileri benim olsa, bütün insanlar sevgilerini bana akıtsa yine de bana yetmez, yine de bir şeyler eksik kalır, demiştin bir gün bana. Bilirim o boşluğu ben... Bilirim bu derin yarayla yaşamanın ne büyük bir ıstırap olduğunu. Bilirim tek bir rüzgârın bile neden bütün kapılarımı ardı ardına yıktığını. Dünyanın en önemsiz insanının bile, seni sevmiyorum, seni beğenmiyorum demesinin bütün ömrümü nasıl acı ve korkuyla titrettiğini bilirim. Onun tek bir kötü bakışıyla bile o güne dek kazandığım bütün başarılarımın, içimde saklı bütün sevinçlerimin iskambilden yapılmış kuleler gibi neden anında yıkıldığını iyi bilirim. Beni bir kez olsun, bir an olsun onaylasın, anlasın, beni bir an için bile olsa sevsin diye, bir in-

sanın peşinden günlerce gecelerce neden koştuğumu bir tek ben iyi bilirim.

Sen yine ben arayınca kapat telefonları. Yık ömrümün bütün kapılarını. Bütün gece ömrümün karanlıkta kalan o büyük boşluklarını kapatmaya çalış. Kendini unut ve kimsesiz bir hızla durmadan titre. Her geceni son gecen gibi yaşa. Ve bu yüzden acele et! Acele et, biliyorsun ki sabah çabuk oluyor. Çünkü sen sabahlara kolay dayanamazsın. Sabah olunca sen çocukluğunu hatırlarsın. Sabah olunca sen o hiç kapanmayacak olan yaranı hatırlarsın. Sabah olunca sen durmadan kanarsın, durmadan kanarsın...

Bütün bunları nereden mi biliyorum, çünkü benim de bir annem vardı. Vanilya kokulu... Annemin teninin en küçük bir zerresinde bile büyük bir kalp çarpardı. Pembe, beyaz, şeffaf bir kadındı. Öyle inceydi ki, yanıma, beni uyutmaya gelirken giydiği geceliğin altından kalbi görünürdü. O geceliğin altından ömrüm görünürdü, kaderim...

O, beni doğurduğunu ve getirip bu dünyaya bıraktığını sanıyordu. Oysa ben daha doğmamıştım, bir adım, bir yüzüm vardı ama ben bu dünyayı tanımamıştım. Bu dünyayı daha tanımadığım için, çocuksu bir mutlulukla alabildiğine açıktaydı kalbim. Daha doğmamış olmanın sevincinden öylesine dönerdi ki başım, kalbimi gizlersem, o sonsuz coşkumu gizlersem hayat ve insanlar ışıksız kalır sanırdım. Kalbimi ve sevgimi gizlersem yeryüzü hiçbir zaman bu kadar yakın olmaz sanırdım.

Sonra o giderdi. O vanilya kokulu, o teninin her bir zerresinde büyük bir kalp çarpan annem geldiği gibi giderdi. Çünkü onun da bir hayatı vardı. Kocası, başka çocukları, komşuları, işleri, sıkıntıları vardı. Onun da sevgi açlığı vardı. Onun da kayıp bir cenneti vardı, onun da pembe beyaz bir annesi vardı. O da annesinin geceliğinin altında kendi yüzünü görmüştü, kendi kal-

bini, ömrünü ve kaderini... Onu da bırakıp gitmişlerdi bu ıssız, bu kimsesiz dünyaya. Onu da benim gibi kopartmışlardı cennetinden. Ve onu da ayırmışlardı senin gibi o sonsuz, o lekesiz sevgilerinden.

Dün gece, sen telefonunu yüzüme kapattıktan sonra yollara çıktım. İstanbul'un karanlık yollarına... Birilerine anlatmak istedim seni. Seni birilerine anlatırken kendimi anlatmak istedim. Ama bulamadım beni gerçekten dinleyecek birini. Herkes o kadar yaralı, herkes o kadar kendiyle doluydu ki... Ve şehirde öyle amansız bir hız vardı ki, sanki herkesin ömrü tek bir geceye sığmıştı. Sabah olana kadar herkes yitip gitmiş ömrünü yeniden kazanmak istiyordu. Arabalar, sözler, bedenler ölümcül bir hızla geçip gittiler önümden. Kimseyi durdurmak mümkün değildi. İnsanlar durmadan boşluğa konuşuyor, sözcükler boşlukta doğmadan ölmüş çocuklar gibi, birbirinden umutsuzca uzak, birbirini hiç görmeden ve kendi etrafında dönüp duruyorlardı. İşin acı tarafı kimse söylediği sözcüklerin ağızlarından çıktığı anda hemen öldüğünün ve kimsesiz ruhlar gibi, kimsesiz çocukluklar gibi hemen o an boşluğa karıştığının farkında değildi.

Bütün gece dolaştım yollarda. Gökyüzünde yıldızlardan çok o kayıp ruhlar, kimsesiz çocukluklar dolaşıyordu. Yaralı ve hiç iyileşmeyecek ruhlar... Bir kez doğmuştum. Bir kez buraya, bu hiç tanımadığım gezegene inanıp gelmiştim. İnanıp gelmişsem ve gitmiyorsam buradan, birilerine kendimi anlatmalıydım. Yol boyunca arabaların altında kalıp ölmüş hayvan cesetlerine rastladım. Bu şehirde her şey öyle hızlıydı ki, her gece yüzlerce hayvan ezilip ölüyor, sonra da yol kenarına atılıyordu. Bir kez olsun konuşamadan, bu dünyada gördüklerini, hissettiklerini, düşlerini bir kez olsun anlatamadan... Tek tek sarılıp öptüm onları. Ölmüşse çocukluğum da böyle ölmüştür, dedim. Ölmüşse, karşıdan karşıya geçerken bir arabanın altında kalan sahipsiz bir kö-

pek gibi ölmüştür çocukluğum, ve sonra da yolun kenarına öylece atılmıştır. Bir an için bile olsa kimsenin ona bakmaya, yanına gelip onu yürekten okşamaya vakti bile olmamıştır. Çocukluğum orada öylece kalakalmıştır, yeryüzü daha da uzaklaşmıştır gözlerinden. Gözlerindeki gülümsemesi yarım kalmıştır. Donup kalmıştır ömrü bakışlarında. Gecenin bütün sırrı o zavallı, o son kez gülümsemek için açılmış ağzında parlamaktadır.

Yol kenarlarına fırlatılıp atılmış ölü hayvanların sır dolu yüzlerinde kendi çocukluğumu gördüm hep... Tam istediğim gibi sevilirken, hiç beklemediğim anda terk edilişlerimi gördüm. Annem, sevgilim, dostum, arkadaşım deyip düştüm yollara. Ama geriden öyle çok mutsuzluk ve öyle çok kaybetmişlik geliyordu ve insanlar o büyük boşluklarını hemen, o anda kapatmak için öylesine acele ediyorlardı ki, buna rağmen ben o denli dikkatsiz ve savunmasızdım. Ve karşıdan karşıya geçerken fırlatılmıştım işte ıssız bir yolun kenarına... Ölürken anlamıştım, annem dediğim; sevgilim, dostum, arkadaşım dediklerim de birer insanmış. Anlamıştım, onlar da bu dünyaya benim gibi getirilmiş, sonra da öylece kimsesiz bırakılmışlardı. Sonra bir gece onlar da kendilerini anlatmak için yola çıktıklarında eğer bir arabanın altında kalıp ezilmeyeceklerse, yolun kenarına atılmış ölü bir hayvanı benim gibi öpüp okşayacaklardı. Onda kendi yaşanmamış çocukluklarını hatırlayacaklardı...

Ben yolun kenarına atılmış her ölü hayvanda kendi yitik çocukluğuma sarılırken annemin, sevgilimin, arkadaşımın, dostumun da yitik çocukluğuna sarılıyorum. Ben, her gece bu dünyanın ölçülerine göre imkânsız sevdiği için o ölüp gitmiş yanımı annem gibi, sevgilim, dostum, arkadaşım gibi sarılıp öpüyorum. O ölü hayvanı öperken bir kez daha anlıyorum, ben bu dünyada kimi sevsem annemin beni sevdiği gibi sevdim. Ben bu dünyada kimi sevsem, ya çok sevdim ya onun ölüsüne sarılıp ağladım. Bu

yüzden benim hayatımda gri tonlar olmadı. Ara durumlar, bekleyip görmeler, sınamalar, yumuşak geçişler, gündelik unutuşlar olmadı. Bu yüzden benim hayatım ya hep, ya hiçti. Ya aşkın, sevginin en mükemmelini, en büyüğünü yaşardım, ya da eğer yaşamıyorsam, anında bir hiç olurdu ömrüm. Anında bütün kapılarım yıkılır, ömrüm tek bir rüzgârda son umuduna kadar savrulup titrerdi.

Bu yüzden ben mükemmel biri olamazsam, mükemmel biri gibi davranamazsam dünyanın en zavallı, en beceriksiz, en değersiz insanı olur çıkardım. Hem zaten ben en mükemmel olmayı ruhumda o kapanmak bilmez yaraları, içinden çocukluğumun bütün sırları, bütün eksik kalmış düşleri sızan çatlaklarını kapatabilmek için isterdim. Ben hep mükemmel, kusursuz, hep en çok sevilip, beğenilen biri olmayı, içimdeki o kimsesiz, o ya çok ya da hiç sevilmemiş çocuğu kimseler görmesin, diye isterdim. Öyle zayıftı ki o yaralı çocukluğumu gizleyen kapılarım, düşmanım saydığım insanların bile beni sevip onaylamasını beklerdim.

Hakkımda dava açan bir savcı, düşüncelerime karşı olan bir polis, yazılarımı beğenmeyen bir yazı işleri müdürü, hakkımda durmadan dedikodu yapan o karanlık komşum bir kez olsun bana selam versin, hatta evine çay içmeye çağırsın ya da alışkanlıktan gelişigüzel bir şekilde omzuma dokunsun, anında bütün düşmanlıklarım biter, bana gülümseyen o yüzü, omzuma dokunan eli, beni onaylayan, kabul eden o insanı yaptığı onca şeyi unutup büyük bir sevgiyle sarılıp kucaklamak ister, geçmişte onun hakkında düşündüklerimden dolayı derinden utanır, daha birkaç gün önce korkup çekindiğim insan bir anda benim için dünyanın en iyi insanı olurdu.

Çocukluğumun o çok zayıf, o en küçük bir rüzgârda bile yıkılacak kapılarını koruyabilmek için durmadan düşmanlarımla dostlarımı birbirine karıştırdım. O ya hep ya hiçi yaşamak ister-

ken hayatımın anlamını hep yanlış yerlerde, yanlış insanlarda arardım. Bazen öyle anlar olurdu ki, hayatımın aşkını ararken, beni hiç tanımayan, tanıma şansı olmayan birinin peşinden yıllarca koşardım. Beni hiç tanıma şansı olmayan bir insanın kalbinde kaybolmak isterdim. Benim zayıflığımı, o tek bir rüzgârda iskambil kâğıtları gibi devrilebilecek ömrümü hiç bilmeyen bir insana ömrümü adamak isterdim. Beni gerçekten sevmenin o tek bir rüzgârda bile yıkılabilecek ömrümü sevebilmek olduğunu bilmeyen bir insana her şeyimi adamak isterdim. Çektiğim o derin korku ve acı yüzünden kendimden nasıl kurtulmak istiyorsam, beni çok sevdiğini söylediği halde aslında beni hiç tanımayan birine ömrümü adamak isterdim.

Böyle geçti hayatım. Hep kendimi saklayarak... Savunarak... Birini delice, umutsuzca sevmek isteğimin altında hep kendimden, o yaralı çocukluğumdan kurtulup gitmek vardı. Çocukluğumu yol kenarına atılmış, ölü bir köpek gibi orada bırakıp, hep uzaklara gitme isteğim vardı. İşte bu yüzdendi bana yazgımı kim en çok unutturursa onu çok sevdiğimi sanmam...

Denemedim değil, denedim... Ne zaman kendim olarak sevmeye kalksam, o tek bir rüzgârda bile yıkılabilecek kapılarımı anlatsam, o mükemmeli arayan insanın aslında dünyanın en korkak, en zavallı insanı olduğunu sevdiğime göstersem, sevgisizlik ve bencillikle suçlanıyor, o yıkılmaya her an hazır kapılarım yüzüme bir kez daha kapanıyor, ve ben bana ait olmayan, hiç işlemeyi düşünmediğim suçlarla yargılanıyordum.

Ve ne tuhaftı ki beni böyle suçlayanlar bana en çok benzeyenler, çocukluğu benim kadar yaralı, ya çok ya da hiç sevilmemiş, gökyüzüne çıkartıldıktan hemen sonra acının ve yokluğun kucağına itilmiş ve sırf bu yüzden dünyanın en zavallı insanları oldukları halde hep mükemmelin peşinde koşanlar oluyordu...

Nasıl ben kendi kırılgan kapılarımı gizliyorsam, onlar da tıp-

kı benim gibi severken o savunmasız, o tek bir rüzgârla yıkılabilecek kapılarını gizleyerek sevmek istiyorlardı... Çünkü onlar da benim gibi kimi sevseler, bu sevgilerinin bedelini hiç ummadıkları kadar ağır bir bedelle ödemişlerdi... Yaralarını gizlemek için bağlandıkları sevdikleri onlardan daha yaralı çıkmışlardı... Herkes sevsin diye uğraştıkları o yaralı benlikleri, hiç önemsemedikleri biri tarafından bile beğenilip sevilmediği için dünyaları başlarına yıkılmıştı onların da... Ve yalnızca o biri için, onun kendilerini sevmesi için bile her şeylerinden ödün verip çırpınıp durmuşlardı...

Onlar da başarılarından, hayatlarındaki sevinçli, iyi ve güzel anılarından çok kaybedişlerini, kötü ve başarısız günlerini hep daha çok hatırlamış, onları hiç olmadığı kadar abartmış, kendilerini hep yenilgiye layık görmüşlerdi... Ve küçük bir yenilgi, o güne dek kazandıkları bütün başarıları anında silip süpürmüştü...

Onlar da kendilerini biraz olsun sevebilmek için hep dışarıdan, hep başkalarından, hep en yabancılardan gelecek ilgi ve onaylamayı beklemişlerdi... Onlar da geceler boyu telefonlarının başından hiç ayrılmayıp, evlerine gelen mektupları hastalıklı bir hasretle okuyup durmuşlardı...

Telefonlarda ve mektuplarda hastalıklı bir arzuyla arayıp durdukları hep aynı cümleydi: Kim olursan ol... Ne yaparsan yap... Ben her durumda seni seveceğim...

Ama ne yapsalar, kim onları sevse, onlar kimi sevse ruhlarındaki o derin yaraları kapanmak bilmezdi... Dünyanın bütün sevgileri içlerine aksa bile tek bir, "seni sevmiyorum," cümlesi, tek bir kötü bakış yeterdi onların o gizledikleri yaralarını hiç olmadığı kadar derinden açıp sonsuza dek kanatmaya...

Bu yüzden hiç yalnız kalamazlardı... Hatta yalnız kalmaktan ölesiye korkarlardı... İçleri sonsuz bir kıştı... İçlerindeki o sonsuz kışı bahara dönüştürebilmek için hep başkalarına, başkala-

rının o sonsuza dek dilendikleri sevgi ve onaylarına ihtiyaçları vardı... Ve bu insanlar kendilerinden, bu yaralı geçmişlerinden kaçmak için ne kadar uğraşsalar da en sonunda yine kendi gibi birilerini seçerlerdi... Aşk diye inandıkları neyse onu ancak kendi gibilerinde bulurlardı... Kendilerinden kaçtıkça hep yine kendileriyle karşılaşırlardı...

Başkalarının ışığına muhtaçken, başkalarının ışığına muhtaç birine deliler gibi âşık olurlardı...

Dünyanın en büyük imkânsızlığına aşk diye sarılırlardı...

İşte ben seni böyle bir imkânsızlıkta sevdim sevgili...

Bu dünyada bizim gibilerin kaderine böylesi yazılmıştı...

Öyle ıssızdı ki dünya... Biliyorduk, onca iflah olmaz yaralarımıza rağmen sevgisizlikleriyle ömrümüzün o kırılgan kapılarını her gün yıkıp geçenler bile bir gece, başları hızdan ve aramaktan yorulmuş, birilerine ya da evlerine dönerken ansızın arabalarını durduracak ve yol kenarındaki ölü hayvanlara sarılıp günah çıkartacaklardı...

Oysa aslında biliyorduk ki bir gün gelecek bütün anneler birbirine benzeyecekti... Bir gün gelecek bütün anneler kaybolmuş kendilerini bulmak için yollara çıkacaklardı... Ve bir gün bütün anneler, bütün sevgililer eşit olacak; bir gün bütün anneler, bütün sevgililer kendilerini ararken yol kenarındaki ölmüş hayvanlara sarılıp ağlayan çocuklarını bulacaklar...

Sen yine kapat telefonları suratıma... Seni sevdim, bütün imkânsızlığımla senin umutsuz sevgini sevdim... Sen de benim annemdin... Vanilya kokulu... Teninin her bir zerresinde büyük bir kalp çarpan... Sen de benim annemdin, sevgisiyle beni önce gökyüzüne çıkartıp, sonra da acının ve yokluğun kucağına atan...

Kapat telefonlarını yüzüme... Kapat... Ama biliyorum ki, bir gün bütün anneler, bütün sevgililer yol kenarlarındaki ölü hayvanlara sarılıp ağlarken buluşacaklar...

İÇİNDEKİLER

İnsanın Bir Başkasına Muhtaç Olduğu Yerdeyim 5
Dilimdeki Kesik 12
Apartman Boşluklarındaki Güvercin İniltileri 20
Sana Hiç Böyle Sarılmamıştım 28
Bırak Biraz Daha Uyusun İçindeki Yabancı 36
Sadece Karanlıkta Gören Yeraltı Köpekleri 45
Balkonlardan Düşüp Ölen O Meleksi Çocuklar 49
Ben Kendimin Rüyasıyım 55
Ayrı Odalar 61
Hayat Bir Kez Olsun Eğilip Öpsün Alnımızdan 71
Daha Fazla Yabancı Ölmek İstemiyorum Sana 79
Oysa Bir Anlık Dalgınlık Yeterdi 84
Orada Kaç Gün Kaç Gece Kaldım Bilmiyorum 99
Ne Yaşamaya İzin Vardı, Ne de Ölmeye 108
Seninle Yürüdüğüm O Faşist Sokaklar Bile İyi 129
Ağızlarından Akan Kanı Saklayarak Yaşayanlar 137
Sonra Yine Kış Gelecekti 144
O Yol Hep Senin Tersine Akıyordu 153
Ölürken Sevdiğimin Yüzünü Görmek İstiyorum 160
Bir Gün Bütün Anneler Eşit Olacak 168

CEZMİ ERSÖZ

Ölürsem
Beni Seninle Ararlar Şimdi

İşte o zaman, sevgili diye, dünya diye, hayat diye baktığınız her boşluğu artık sadece sizin o yaralı benliğiniz doldurur. Nereye, hangi kalabalık şehre gitseniz peşinizden o ıssız, o karanlık ormanınızı birlikte götürürsünüz. Nereye gitseniz kendinizi orada kaybolmuş hissedersiniz.

Yollarda kime rastlasanız, çıkartıp onun fotoğrafını gösterirsiniz. Bu insanı tanıyor musunuz, buralardan geçti mi, onu gördünüz mü, diye sorarsınız. Aslında kaybolan o değil, sizsiniz; aslında o diye sorduğunuz kendinizdir...

KİTAP
SKB 353111 UGL

ISBN 975-308-648-2
9 789753 086486

2.950.000.- TL. / 2,95.- YTL.